

HARLEQUIN™
Спрастъ™ 42

СДЕЛКА С ЛЮБОВТА

Нейъми ХОРТЪН

ЧАСЕТО
АВГУСТ
ПРЕДЛОЖЕНИЯ

НЕЙЬМИ ХОРТЪН СДЕЛКА С ЛЮБОВТА

Превод: Татьяна Виронова

chitanka.info

Преуспяващият млад бизнесмен Гарет Джеймисън получава невероятно предложение. Ако се ожени за Чейстити Карадърс, ще получи контролния пакет акции от могъщата компания „Парсънс Индастриъл“ на ексцентричната й леля Бърти. Има само едно условие — той трябва да ухажва и да спечели Чейстити, без тя да разбере, че всичко е било предварително уговорено. Не се ли влюби наистина в него, сделката пропада. Гарет се колебае, докато не среща Чейстити...

ПРОЛОГ

— Има едно условие...

Разбира се, усмихна се мрачно Гарет. Винаги имаше условие. Той пое дълбоко въздух, премести телефонната слушалка на другото си ухо и замълча за миг, за да обмисли чутото.

— И какво е то?

Каза си отново, че не греши. Че цялата тази налудничава история нямаше да го остави с пръст в устата, като пълен глупак, какъвто вероятно беше...

— Тя не трябва да знае какво става.

Гарет свали крака си от бюрото, намести се на стола и присви очи.

— Не говорите сериозно!

— Напротив! Съвсем сериозна съм, млади човече — дойде бодрият отговор. Гласът бе на жена, свикнала да дава заповеди, които безпрекословно се изпълняват. — Що се отнася до моята пра-племенница, този разговор изобщо не се е състоял. Нито пък онзи миналата седмица, когато за пръв път ви запознах с предложението си.

— Ще ми бъде много трудно да го изпълня.

От другия край на жицата се чу сух смях.

— Мъжете непрекъснато лъжат жените, господин Джеймисън. Особено по отношение на сърдечните дела. Жените винаги са се влюбвали в мъже, които не ги обичат, и мога да ви убедя, че схемата ще задейства и в нашия случай. Освен това, ако се съмнявах, че сте в състояние да го направите, никога нямаше да се свържа първо с вас.

— Бих желал да беше така — отвърна Гарет.

— Уплашихте ли се, господин Джеймисън? — В гласа ѝ прозвучава учудване. — Вече?

— Да го наречем предпазливост, лейди Д'Алърд.

— Бърти — поправи го приятелски тя. — Всички ме наричат Бърти. И искам да знам съгласен ли сте или не. Една ваша дума и въпросът ще бъде решен. Вие не сте единственият ерген в моя списък.

Беше смешно, но досега не беше се замислял за предложението ѝ от подобна гледна точка — че е само една от многото риби, която трябва да се хване на въдицата ѝ. Зачуди се дали беше първият, или сто и първият, на когото се обажда с налудничавата си идея. И дали преди него е имало други, безкрайно по-умни мъже, които са ѝ отказали.

Изведнъж реши, че всъщност не иска и да знае.

— Още! — Той потърка лицето си с ръка. — Още информация.

Онова, което дочу от другия край, можеше да бъде както доволен смях, така и атмосферни смущения.

— Работата е много проста. Вие се жените за моята племенница Си Джей, а аз ви давам контролния пакет акции на „Парсънс Индастриъл“. Които, предполагам, знаете, са на доста голяма стойност.

Само половин милиард. Или горе-долу толкова, помисли си Гарет. Страхотна сделка. Макар и напълно смахната.

— Прилична стойност. Това ме кара да се чудя в какво точно се забърквам.

— Да не си мислите, че се опитвам да ви измамя? — изсумтя тя.

— Мина ми през ума — потвърди той намусено.

— Та вие вече сте ги сложили на кантара — моето предложение и Си Джей. В противен случай нямаше да говорите сега с мен, господин Джеймисън.

Гарет се намръщи още повече.

— Откъде знаете, че може да ми се вярва? Какво ще ме спре да се оженя за Си Джей и да получа акциите, след което или да се разведа, като платя на някой печен адвокат да ми осигури парите и компанията, или така да я измъча, че сама да поиска развод? Според мен, поемате страхотен рисков.

— Вие ме подценявате, господин Джеймисън! — Смехът ѝ беше лден. — Трябва да имате много повече от хубава външност, за да влезете в нашето семейство. Направила съм си проучванията. Нямаше да сте това, което сте, ако бяхте глупав. Пък и познавам баща ви. А дядо ви още по-добре. Вие сте коравосьрдечен бизнесмен, в известна степен дори безмилостен, ала благороден. Ако се ожените за Си Джей, ще се отнасяте към нея с уважение и почит, а понякога и с истинска нежност. Аз ще сляза по-лесно в гроба, като знам, че тя ще бъде обичана и закриляна, вместо да разчитам на случайността да се влюби в някой нехранимайко.

Гарет въздъхна. Когато старата дама се свърза за пръв път с него преди няколко седмици, реши, че е просто ексцентрична чудачка, за каквато я мислеха повечето хора. Най-малката дъщеря на всеизвестния индустриалец Аугуст Парсънс, тя бе баснословно богата и удивително ярка личност. Сега беше над седемдесетте. Но разказите за нейните подвизи продължаваха да вълнуват аристократичните среди по света. Беше се женила четири или пет пъти, според клюките. Общувала бе с принцове, графове и президенти, та дори и с един истински крал и бе оставяла трупове след себе си в най-големите салони, а според слуховете, и в спалните на Европа и Америка със своя жар и плам. И за всичко това все още се говореше с възхищение. Сега живееше във фамилното си имение, наречено с подходящото име „Райски остров“, и през последните години бе написала серия исторически романи, които неизменно се превръщаха в бестселъри.

— Зная какво мислите — неочеквано каза в ухoto му тя. — Че съм една смахната старица, която е сбъркала действителността с измислиците от своите романи. — Беше толкова близо до истината, че той отдръпна слушалката и я изгледа подозрително. — Възможното е... — Гласът ѝ неочеквано прозвуча объркано. — Извинете, малко се отклоних от темата. Това е от възрастта и от силно развитото ми въображение. До къде бях стигнала... по дяволите... а, да! Искахте да ме питате нещо, нали?

— Ако толкова искате да омъжите Си Джей — усмихна се Гарет, — защо просто не я представите на подходящи ергени и оставите природата да си свърши работата?

— Защото на природата ще ѝ трябва много време — дойде хапливият отговор. Той се замисли за миг, като се чудеше какъв ли още аргумент крие в запас. — Господ ми е свидетел! — добави тя с нещо като нетърпение. — Опитах и това. Домъкнах цял полк подходящи, изтъкнати, интересни млади мъже... Безполезно. Племенницата ми е... Как да кажа, романтична. — Прозвучава едва ли не като фатален недостатък. — Въобразява си, че женитбата и любовта са само мечти и звезди. Проблемът е възможност, че няма най-малка представа какво търси. Ни най-малка.

— А вие имате...

— Точно така! — Старата дама сякаш се изненада. — Мъжът, когото търси, сте вие, господин Джеймисън.

— Та тя никога не ме е виждала!

— Повярвайте ми, вие сте съпругът, когото всяка жена би пожелала. Ако бях по-млада, сама щях да се опитам да ви спечеля.

— Едва ли щеше да излезе нещо...

Тя се разсмя предизвикателно.

— Може би не, но щеше да ви достави удоволствие!

— Не се и съмнявам...

— Освен това — подхвърли с неочеквано лукавство тя, — време е да се ожените. Знам репутацията ви — вие сте женкар, винаги с една или друга красавица под ръка. Ала никога хълтнал до уши. Вие сте защитник, който стои едни гърди пред нападателя и го изпреварва. Не съм сигурна защо е така, но имам подозрения, че тук има пръст баща ви. Е, това не е моя работа, тъй че, както и да е... — Гарет стисна слушалката. Тази жена беше магьосница! Отново бе налучкала истината. — Въпросът е, че вече сте на възраст, когато мъжете започват да осъзнават своята тленност. Започват да мислят за женитба, ако са ергени, и за развод ако не са. Започват да се притесняват, че оплещивяват, че имат висок холестерин и повечко излишни килограми. Че мечтите и младостта си отиват. И започват да мислят за наследници, господин Джеймисън. Да оставят следа на тази земя. Реална следа. Кажете, ако не съм права.

За своя собствена изненада и в отговор на обезкуражаващата ѝ проницателност, той също се разсмя.

— Отлично знаете, че сте!

— Няма да ви досаждам с размишленията си защо не вярвате в любовта. Важното е, че вие искате сигурност в брака, а аз искам моята племенница да се омъжи добре.

— А „условието“, за което споменахте? — напомни ѝ той. — Какво ще стане, ако тя научи?

— Не и от мен!

Прозвуча почти като заплаха. Гарет се намръщи.

— И сте сигурна, че всичко ще свърши благополучно?

— Трябва, господин Джеймисън... — Сега гласът ѝ беше мек, почти тъжен. — Аз не съм чудовище, както сигурно си мислите. Обичам племенницата си повече от всичко на света и ще направя и невъзможното, за да я защитя. Но оstarявам. Всъщност може би умирам. — Каза го с някаква досада. Явно това повече я дразнеше,

отколкото плашеше. — Взех Си Джей, когато родителите ѝ умряха и я отгледах като свое дете. Тя израсна на „Райския остров“ невинна и недокосната в малкия свят, който сами си бяхме изградили. Сега виждам, че съм сбъркала, като съм я държала така откъсната от света и живота, но нищо не мога да направя. Искам само да се уверя, че когато умра, тя ще бъде в сигурни ръце и добре защитена. Това е. Много е просто... — Просто! Гарет едва не се изсмя на глас. Цялата история беше всичко друго, но не и просто нещо. Сливането на корпорации беше просто. Фалирането на фирмии беше просто нещо. Това тук не беше. — Искам тя да се влюби, господин Джеймисън. И да вярва дълбоко и безрезервно, че я обичате предано и искрено. Това е всичко, за което ви моля — да я ухажвате и да я спечелите. Няма да е трудно. Както ви казах, тя е романтична и мечтателна натура. Мъж с вашия чар и опит не би срещнал никакви трудности да я спечели.

— Така, на думи, изглежда лесно... — *Подозрително лесно,* добави си на ум той.

Тя се засмя — един весел звук, прелетял километрите.

— О не, не съм казала, че ще е лесно! Сигурно ще откриете, че Си Джей е различна. Съвсем различна от жените, с които сте свикнали. Наистина! — Това не беше точно успокоението, което се надяваше да чуе. „Различна“ можеше да означава много неща... — Ще се видим в петък — приключи бодро Бърти. — Ще ви посрещнат на летището във Форт Майърс. Предполагам, знаете, че „Раят“ е частно имение и достъпът до него се контролира строго. Единственият начин да се стигне до острова е с частна моторница.

— Да, знам — отвърна вяло Гарет. По време на разговора им на няколко пъти през главата му мина една мисъл — че Бърти и нейната тайнствена племенница ще го хванат в капана на „Райския остров“ за неизвестно време. Толкова, колкото иска Бърти.

От другия край на линията се чу щракане и той с въздишка се отпусна в стола. Загледа се през прозореца на кабинета си към просналия се в краката му огромен град. Все още не беше късно. Можеше да се откаже. Един телефонен разговор и Бърти щеше да хвърли въдицата за по-благосклонен дивеч.

Или пък да приеме с чувството, че е спечелил голямата награда от лотарията? Един брак по сметка не е по-рискован от брак по любов,

който обикновено се превръща в нещо ужасно и отвратително, но в никакъв случай романтично.

Всъщност, какво ще загуби? Си Джей Карадър беше модерна, нормална, обикновена жена, а не оживялото копие на красивата и опасна Чейстити О'Турк — страстната героиня от романите на леля й. Така че, няма нищо страшно, нали?

ПЪРВА ГЛАВА

Стрелата се заби със зловещо свистене в палмата на сантиметри от ухото на Гарет.

Той се просна по корем. Мозъкът му заработи трескаво, а сърцето му биеше като чук. Не е обикновена стрела, някак спокойно му прошепна една мъничка част от съзнанието, а от арбалет. Която е направо смъртоносна в сравнение с обикновената.

Без да диша, Гарет се напъна да чуе нещо, което да му подскаже какво, по дяволите, ставаше. Нямаше нищо — нито прокрадващи се стъпки по тревата, нито звук от опъването на арбалета за зареждане с втора стрела... Само жуженето на насекомите в задрямалия горещ следобед и далечният крясък на чайките. Той изруга, поизправи се и пропълзя в сянката. Сигурно беше грешка, каза си успокоително. Просто случаен изстрел. Небрежност.

Е, може и да си беше създал врагове през годините. Кой добър бизнесмен ги нямаше! Имало е един-два случая, когато някой от другата страна на масата се бе заклевал да му го върне тъпкано. Но мисълта, че този недоволен или бесен опонент го е последвал дотук и го е издебнал... Не. Глупости! Странното бе, че който и да беше стрелял, вече си бе отишъл в блажено неведение колко близо е бил до непредумишлено убийство.

Въпреки това той реши да остане на мястото си още няколко минути. Пъстрата сянка на храстите му даваше добро прикритие и нямаше никакъв смисъл да бъде невнимателен. Нищо чудно да се бе набутал в някоя история с наркотици. Тези малки островчета, пръснати по крайбрежието на Флорида, бяха чудесни спирки за контрабандния трафик от Мексико и Карибско море. Минаха две минути. Три. Гарет се намръщи, разкърши плещи и промърмори през зъби едно нецензурно изречение. Ако си там, закани се на невидимия си убиец, то направи нещо, или ще те вземат дяволите!

Изпълнен с мириса на блато, влажна земя и тропическа зеленина, въздухът беше толкова тежък, че не издържаше дори полъха на вятъра,

а топлината го бе обвила като мокро одеяло. Вадички пот течаха по гърба му. Той отново разкърши рамене и тръсна глава, за да разгони облака комари.

Е, стига толкова. Гарет излезе от укритието си и тръгна към къщата. Изследването на „Рая“ щеше да почака ден-два. Сега се нуждаеше от едно питие!

Беше на крачка от нападателя си, когато осъзна, че това бе той. Гарет застина, втренчен във фигурата, която стоеше с гръб към него в края на плажа.

Беше момче. Тъничко, не много високо, с разрошена черна коса, къдрава и мокра на врата. Носеше дрипави джинси и огромна тениска, която му стигаше до средата на бедрата. Сигурно бракониерче. Или някое хлапе от Форт Майърс, което се бе скарало с родителите си и бе потърсило убежище тук.

Момчето тръгна към брега, спря нерешително, обърна се и се върна обратно. Изглеждаше нервно. Дори... уплашено. И, по дяволите, така му се пада, помисли си Гарет, като започна да заобикаля. Трябваше да му даде сериозен урок по възпитание. Момчето беше така погълнато да наблюдава плажа, че не чу приближаването му. Видя го в последния миг и извика изненадано.

— Но как? Вие бяхте...

— Мъртъв? — допълни учтиво Гарет. Усмихна се и протегна едната си ръка. — Не започвай нещо, което не можеш да завършиш, момченце.

Момчето се извъртя рязко и разлюля тежкия арбалет. Гарет се опита да блокира удара, но оръжието го удари по слепоочието и той изръмжа от болка и гняв. Момчето се опитваше да се измъкне изпод ръката му и да офейка.

— Тая няма да я бъде! — Гарет сграбчи тениската и почти го събори на земята.

Момчето изскимтя и се завъртя, като се опита да го ритне по коляното. Обувката се заби в бедрото му и то се освободи със сръчността на невестулка.

Този път Гарет го сграбчи през гърдите. И застина, когато усети под ръката си безспорната издатина на женска гръд. Той дръпна объркан ръката си, с което даде възможност на пленницата си да се освободи. Тя се изпълзна от хватката му като змиорка и Гарет помисли,

че я изпуска. Но пръстите му инстинктивно се сключиха около тънката китка и сега отново я държеше, пренебрегнал всичките тридесет години добро възпитание и втълпяване, че не бива да се насила жена. И последната от забраните за използване на сила падна, когато тя се опита да забие коляно в слабините му. Като проклинаше, той сграбчи косата ѝ с една ръка, тениската ѝ с друга и я свали с крак на земята. Паднаха заедно, оплетени в кълбо от ръце и крака и цял водопад от ругатни. Пленницата му се съпротивляваше като фурия. Опита се да се измъкне на четири крака, но Гарет я хвана за колана на джинсите и я тръшна обратно.

— По дяволите, стига! — Той се дръпна, защото ноктите ѝ минаха на милиметър от лицето му.

— Кой сте вие, че ме следите и нападате!

Яростта ѝ явно беше изместила страхът и тя изригна като вулкан. Мяташе ръце и колене на особено опасни места. Изненадан, Гарет отново щеше да я изтърве. Юмрукът ѝ го уцели точно в носа. Той изруга и се дръпна назад. Едва успя да я хване за раменете. Затисна я с крак, да не му избяга и я възсадна. Коленете му притискаха ребрата ѝ, а ръцете му държаха китките ѝ. Тя се извиваше, повдигаше се и се опитваше да го ухапе. Но Гарет я държеше здраво и я чакаше да осъзнае, че е загубила битката. Най-накрая тя се отпусна върху влажната земя и го погледна през кичури разрошена коса.

— По дяволите! — задъхано продума непознатата. — Ще ви арестувам за това!

— Ще ме арестуваш ли?! — Тя имаше най-невероятните очи, които бе виждал. Удивително тъмносини, почти виолетови и леко дръпнати като на котка. Кожата ѝ беше гладка и нежна като порцелан, със златист тен, а косата ѝ бе толкова лъскава и тъмнокестенява, че изглеждаше почти черна. — Коя си ти? И защо стреля по мен?

— Аз живея тук! — натърти тя на всяка дума, а очите ѝ хвърляха искри. — А вие сте нарушител.

Гледаше го сърдито, сякаш забравила, че лежи по гръб на един почти безлюден остров, прикована към земята от напълно непознат мъж, който, освен че имаше предимство в позата, беше с около двайсет сантиметра по-висок и с около трийсет килограма по-тежък. Все пак, помисли си Гарет с уважение, не ѝ липсва кураж. И тогава думите ѝ

достигнаха до съзнанието му. Едно подозрение започна да се върти в главата му.

— Попитах те коя си!

Тя отново се заизвива яростно.

— Пуснете ме! Давам ви точно пет минути да напуснете острова или ще взема този арбалет и ще...

— Онзи ли арбалет? — Той посочи с глава оръжието, което лежеше на около десет крачки от тях. Лицето й пламна. Чак сега осъзна, че положението, в което се намираше, не бе най-подходящото за ултиматуми. Ала не изглеждаше и наполовина уплашена. Всъщност изглеждаше замислена, сякаш пресмяташе как да му нанесе съкрушителен удар в следващата секунда.

На Гарет не му харесваше блясъка в невъзможно сините ѝ очи и той стегна хватката си около китките ѝ. Подозрението му ставаше все по-силно, но Гарет просто не искаше да го приеме. Отчаяно се надяваше да е момиче от персонала на Бърти. Или може би гостенка. Или...

— Пуснете ме или се заклевам, че ще прекарате остатъка от живота си в затвора!

Си Джей се загледа в студеното хубаво лице, надвесено над нея. Сякаш Джейми Килдонан бе оживял, помисли си тя глупаво. Същият тип, като героя от романите на пралеля ѝ Бърти. Лицето му бе сякаш издялано от камък. И тези очи, толкова светлокрафяви, кехлибарени, пламтящи с дива сила... Само че Джейми беше измислен, а този мъж тук, висок, широкоплещест и бърз като дива котка си беше съвсем, съвсем истински... И за пръв път, откакто той излезе от сянката и я нападна като вятър, Си Джей почувства страх.

Хленченето нямаше да помогне. Дори и да успееше да му нанесе добър удар, преди да запуши устата ѝ с ръка, кой щеше да дойде да я спаси? Уинтърп? Бърти? Нападателят ѝ беше с фигура на атлет, излъчващ истинска животинска сила и коварство, така че и дума не можеше да става да бъде победен от нейната седемдесет и шест годишна пралеля или от също толкова стария иконом. С измама, реши трескаво. Ще трябва да се освободи с измама.

— Вие сте в сериозна опасност — предупреди небрежно похитителя си тя, сякаш владееше положението. — Този остров е частна собственост и си има алармена система, свързана със сушата.

Полицейската моторница напуска Форт Майърс в мига, в който някой стъпи на острова. Полицайтите ще са тук всяка минута, затова ви предлагам...

— Лъжеш, хитрушо! — прекъсна я невъзмутимо той. — Опитай нещо друго.

Си Джей претегли шансовете си да го събори и да се измъкне. Не ставаше. Дори и да успееше, едва ли щеше да го надбяга по пътя към къщата. Беше прекалено бърз и силен. Щеше да я хване, преди да е изминал и петдесет крачки. Какво би направила Чейстити О'Рурк в подобен случай?

Би го съблазнила, осъзна тя с прималяло сърце. Би повдигнала устни и би го целунала бавно и страстно. Би притиснала сочното си чувствено тяло към него, за да го побърка... И когато защитата му отслабне и той почувства как тя с треперещи пръсти развързва връзките на корсажа си, би измъкнала ножа от колана му и би го забила в сърцето му...

Само че, напомни си Си Джей отчаяно, не беше 1670 година. Тя не носеше никакъв корсаж. Нямаше сочно и чувствено тяло. Дори не беше наясно как да го целуне бавно и страстно, както Чейстити целуваше мъжете. И ако по някакво чудо успееше да освободи ръцете си, той нямаше нож...

— Зная кунгфу — върна се тя към популярните през двадесети век тактики. — Имам черен пояс...

— Продължаваш да лъжеш — прекъсна я отново безцеремонно той и Си Джей си помисли, че никак не бе кавалерско от негова страна. — Питах те как се казваш? — Тя направи още един напразен опит да се измъкне изпод него и очите му се присвиха. Мускулите му се стегнаха и Гарет се намести върху ѝ с цялата си тежест. На устните му се появи бегла усмивка. — Дай да уточним нещо, хитрушо. Не че тези движения не са ми приятни, но искам да те предупредя, че няма да ти донесат нищо добро. Казват, че съм студенокръвен и неромантичен тип, обаче дори и аз предпочитам малко увод преди това. Така че ми кажи коя си по дяволите и какво правиш тук!

Си Джей настръхна от оскърблението и усети, че лицето ѝ пламна. Загледа го с цялото достойнство, което можа да събере, като се опитваше да не обръща внимание на интимната поза, в която бяха.

— Казвам се Си Джей Карадърс — отговори му с леден глас тя.
— Пра-правнучка съм на полковник Аугуст Парсънс. Праплеменница съм на лейди Робърта Парсънс Д'Алърд и ако не си свалите гадните ръце в тази секунда, ще прекарате остатъка от живота си в затвора!

За своя изненада тя видя, че заплахата ѝ не произведе особен ефект, освен дето изражението му още повече помрачня.

— Си Джей Карадърс... — В гласа му имаше нещо като отчаяние.

Тя се хвана за въображаемото си предимство.

— Точно така. Сега ме пуснете, преди да съм ви арестувала...

— Значи си решила да ме арестуваш. И за какво? — Той я погледна тъжно и някак си обречено. — Добре, по дяволите!

Лицето му стана още по-мрачно. След това я остави да се претърколи и се изправи на крака.

— Двадесет минути. Ако до двадесет минути не сте напуснали острова, ще пусна кучетата!

Тя отстъпи назад и стигна мекия горещ пясък. В следващия миг затича по плажа, опиянена от странно усещане, примесено с радостта, че се бе отървала от истинска беда.

А зад нея, в хладната сянка на дърветата, Гарет наблюдаваше тънката фигурка с чувството, че току-що бе чул собствената си смъртна присъда. Не беше готов. Дори и в най-лудите си представи не беше предполагал, че всичко ще започне толкова зле...

— Днес следобед имахме нарушител.

Си Джей закрепи обсипания със скъпоценности гребен в сребърната коса на Бърти. Пралеля й извъртя глава и гребенът се килна на една страна.

— Нарушител ли? — Бърти наклони огледалото, хвана лицето на Си Джей в него и я погледна проницателно. — Какъв нарушител?

— Не си губих времето да говоря с него. Просто го изгоних. Приличаше на агент по недвижими имоти.

Бърти промърмори нещо.

— А си мислех, че вече са се отказали. Оня, последния, го заплаших с пушката, ако още веднъж припари насам.

— Надяват се, че няма да живеешечно — засмя се Си Джей.

— Да се хванем ли на бас?

— Не, не! — Момичето се разсмя и нагласи внимателно втория гребен. — Не са ли малко... ярки, а?

— И какво от това? — Бърти извъртя главата си така, че да види по-добре блестящите украшения, които стърчаха от косата ѝ като петлеви гребени. — На мен ми харесват.

— Не мислиш ли, че са прекалено... елегантни?

— Безвкусни искаш да кажеш! — Бърти погали единия гребен нежно. — Просто не си виждала толкова големи изумруди. Разбира се, че са безвкусни. Дори вулгарни. Но на моите години, момичето ми, жената има право да бъде вулгарна колкото си иска. Дори само за да покаже на околните, че все още диша!

— Едва ли някой си е помислил обратното — отговори Си Джей. Отстъпи назад и огледа Бърти от главата до петите. — Е, сложила си толкова бижута, че корабът ще потъне, тази рокля е направо жестока и освен това — тя се пресегна и взе от ръцете на Бърти цигарата — ми миришеш на уиски. Гостите ни ще си глътнат езиците, като те видят.

— Нека! — Бърти се погледна намръщено в огледалото. Подръпна обширния с мъниста корсаж на роклята си надолу, после започна да го оправя на бюста. — Бяха времена, когато мъжете ронеха сълзи, за да видят тези гърди! — Каза го с отвращение. — Сега дори роклята ми няма да погледнат. Какво ще кажеш за една малка операцийка — да ги повдигна и понапълня?

— Попитай доктор Уилърсън тази вечер. Сигурна съм, че ще бъде очарован от перспективата да поправи бюста на една седемдесет и шест годишна бабичка. Ще опише случая в „Списание за нова медицина“ и ако имаш късмет Барбара Уолтърс ще вземе интервю от теб. Може би дори ще те снимат. А това ще увеличи тиража на книгите ти с някой и друг милион. Представяш ли си: „Новите цици на световноизвестната авторка“! Дори може да те помолят да позираш за кориците си.

— Прекалено си цинична понякога — мрачно продума Бърти. — Какво направи с лекарството ми? Преди минута чашата ми беше тук.

— Имаш предвид чашата уиски?

— Имам предвид лекарството си за сърце — повтори строго Бърти.

— По-точно чашата уиски. Чисто.

— Човек да не може да пийне в собствената си къща! — Бърти оправи непокорния корсаж за последен път. — Следващия път ще ме затвориш в спалнята, може би...

— Не ми давай акъл — отвърна Си Джей благо. — Черната копринена наметка ли искаш или червената с ослепителната бродерия?

— Ослепителната. С черната можеш да ме погребеш. А не, сетих се. Запази черната за себе си, а ме погреби с онази, която оня, как му беше името, ми изпрати от Италия. Сигурна съм, че ти никога няма да я сложиш.

— Не знам. След като си отидеш, имам намерение да празнувам. По много поводи.

— Ти и Уинтъръп вероятно ще продадете всичките ми тоалети и ще ме погребете чисто гола! — изсумтя Бърти.

— Всъщност вече сме решили, когато му дойде времето, да те завием в един стар чаршаф и да те сложим на тавана, за да си спестим разносците по погребението.

— Ти си много лошо дете — въздъхна Бърти. — Чудя се защо ли те взех тук.

— Защото ме обичаш! — Си Джей наметна раменете на Бърти с кожената наметка и се изплези на отражението на леля си в огледалото.

— Освен това никой друг няма да те понася. Хайде, оправи си лицето и да слизаме за вечеря.

Бърти я потупа леко по ръката и се наведе в инвалидния си стол, за да огледа наредените като войници червила.

— Мисля, червено. Ярkkerveno... ето това. — Тя взе една от гилзите, отвори я и кимна одобрително. Наведе се към огледалото и започна внимателно да нанася червилото по устните си. — Добре ли е? Достатъчно ярко ли е?

— Страхотно! Ослепително! Ще трябва да ядем ордьовъра със слънчеви очила. Готова ли си?

— Да! — Бърти завъртя стола си и огледа Си Джей. — Но ти няма да останеш с това, нали?

— Че какво му е? — Си Джей приглади обикновената си ленена пола и копринена блуза.

— Скъпа, това облекло може да е добро за делови срещи, ала е абсолютно неподходящо за официални гости!

— Което е смешно, защото те изобщо не са официални. Доктор Уилърсън е почти член на семейството, а онзи другият — с твое позволение — сигурно е някакъв беден и доверчив бизнесмен, когото се мъчиш да склониш да работи за „Парсънс Индастриъл“. Мога да седна на масата дори с власеница и те няма да забележат.

— Този „беден и наивен бизнесмен“ е един от най-богатите и най-влиятелни мъже в страната. И не се мъча да го склоня да работи за ПИ, а му предлагам нещо много по-голямо — една възможност за цял живот. Той ще те забележи, мила. Повярвай ми.

— За какво намекваш? — погледна я бързо Си Джей.

— Да намеквам ли? — Бърти постави грациозно ръка на гърдите си и я погледна с най-невинния си поглед.

— Ако отново си примамила някой от твоите досадни сватовници тук, кълна се, ще те заключа в спалнята!

— Деца, деца! Храни ги, гледай ги и само като се обърнеш, ти се качват на главата!

— Не ме баламосвай, лельо Бърти! Ако открия, че си подмамила бедния човек с обещания за страхотен бизнес само за да го омотаеш в мрежите си, ще...

— За бога! Спри! Да не си мислиш, че прекарвам живота си да ти търся мъж!

— Точно това правиш — непрекъснато ми търсиш съпруг! Оня счетоводител например, който случайно ни гостува миналото лято — помниш го, нали? Оня, който полудяваше в мига, в който слънцето залезеше?

— Не, мисля, че „полудяваше“ е най-точната дума — презрително промърмори Бърти.

— Да де, само се събличаше гол, тичаше по брега в два през нощта и виеше към луната. На това аз му викам лудост.

— Е, беше малко ексцентричен. Някои хора може би и мен наричат ексцентрична, но...

— Те наистина те наричат ексцентрична. А оня архитект... Кен, Кейл или как му беше името... Предполагам и той бе само „малко“ ексцентричен, когато се опита да си пъхне носа в сейфа ти? Май не остана особено очарована от него.

— Е, откъде да знам, че човекът бил наркоман? Честно, ако през цялото време...

— А след това дойде Джефри. Футболният герой, с интелигентност и умствени възможности на портиер. А художникът, който пък се оказа обратен! Или президентът на банката, който имаше само един малък проблем в Джорджен — жена и три деца! И Морис, истинска важна клечка, от най-висок ранг. И...

— Стига, стига! — Бърти размаха величествено ръка. — Този наистина беше чудесен млад мъж! И много се интересуваше от теб. Преди да го отблъснеш най-презрително, разбира се...

— Той искаше да ме намаже с мед и да ме оближе!

— Е, всеки си има своята еротична фантазия — прекъсна я Бърти. — Кой знае, може би щеше да ти хареса...

— Фантазии, значи? Та той искаше...

— Само казвам, че човек може да позволи на мечтите си да прескочат някои граници, преди да ги отхвърли окончателно.

— През трупа ми! Никакво сватосване повече, Бърти! Ако усетя шмекерии тази вечер, ще накарам Уилърсън да те обяви за невменяема. Ще подпиша документите и до сутринта ще те затворят в дома за душевноболни „Дилкрест“.

— И мислиш, че някой ще повярва на медицинските заключения на Уилърсън! Та той е шарлатанин! Освен това, всички ще си помислят, че искаш да пипнеш парите ми. Има закони, които защитават беззащитните стари жени от алчните им роднини.

— Беззащитна, глупости! Ако някой в това семейство е беззащитен и трябва да бъде спасен, това съм аз!

— Ама наистина, Си Джей, ти си най-подозрителната личност на света!

— Много странно защо, нали?

— Ако се надяваш да забравя, че те помолих да се преоблечеш за вечеря, лъжеш се! — Бърти се върна на темата, все едно че изобщо не бяха говорили за друго. — И изобщо нямам никакви шмекерии наум. Имам да обсъждам с господин Джеймисън сложен въпрос и сметнах, че е по-подходящо да го направя тук, вместо в неговия кабинет в Маями. Това е всичко. И макар и да не ми убягна фактът, че е дяволски привлекателен, добре сложен и високопоставен в обществото, нямах никакви задни мисли, когато го поканих да остане няколко дни.

— Да остане тук? — присви очи Си Джей. — В имението?

— Ами да, разбира се. Къде другаде? Да си опъне палатка на плажа ли? Настаних го в зеленото бунгало.

— Сигурна бях! — отвърна с учудващо самообладание Си Джей. Зеленото бунгало беше точно до нейното собствено и ги разделяше само една асма и няколко палми. — Нямала задни мисли! Ако гърците вкараха троянския си кон в имението, щяха да имат по-малко задни мисли!

— Сега бъди мила — продължи сладко Бърти. — И тичай да се преоблечеш. Сложи си алената рокля с мънистата. И рубинената огърлица на баба ти, разбира се! Освен това направи нещо с косата си, за бога! Не разбирам защо, като имаш такава прекрасна коса, предпочиташ да ходиш рошава и...

— Добре, стига вече! Отивам, отивам!

Си Джей вдигна ръце. Не беше в настроение да изслуша още една лекция на Бърти за изкуството да си модерен, елегантен и съблазнителен. Не и тази вечер. Все още беше разтреперана от срещата си с непознатия и си мечтаеше единствено да се мушне в леглото с таблата с вечеря и някой роман и само телевизорът да ѝ бърбори за развлечение. Явно нямаше да стане. Бърти беше настроена за забавления, което означаваше, че целият „Райски остров“ трябваше да се забавлява.

Пред вратата се навъртаха цяла тайфа весели кученца, които чакаха да слязат долу с Бърти и да тероризират всички, като им се мотаят из краката. Си Джей ги заобиколи, без да сваля очи от сивия пудел, който тръгна след нея с омраза в погледа.

— Някой ден, кученце — промърмори тихо тя, — ще останем само аз и ти и ще си направим една разходчица до кучкарника.

— Какво си мърмориш, мила?

— Казвам, че роклята ми е скъсана. Червената. Настьпих си подгъва на последното парти и го пробих с токчето си.

— Ама че досадно! — раздразнено извика Бърти. — Тогава облечи онази късата плетена черна рокля, която ти купих миналия месец от Ню Йорк. Онази, с която приличаш...

— ... на уличница от Маями!

— Глупости! Имаш много хубаво тяло. Грехота е да го криеш в тези ужасни развлечени парцали!

— Мислех, че господин Джеймисън е тук за делови разговор...
— Си Джей се спря на вратата. — Какво значение има с какво ще бъда облечена аз?

Бърти направи широк жест с ръка.

— Опитвам се да внеса малко елегантност в сериозните разговори, това е всичко! Ако зависеше от теб, щяхме да ядем в картонени чинии и да печем месо върху една от онези градински скари за простолюдието. Когато човек има гости, трябва да се държи и облича подходящо.

— Ще се върна след двайсет минути да те взема — усмихна се Си Джей. — А за твое сведение, Бърти, в много части на тази страна барбекюто се приема за доста изискана вечеря.

— Не и в този дом, госпожице! Не — докато все още дишам!

Двете големи бунгала за гости бяха на около стотина метра от къщата, сред диво грозде, австралийски борове и червенокори дървета. Те бяха скрити едно от друго с конструкция, обвита с цъфнали диви храст и благоуханни пълзящи рози. Небето на запад гореше. Гарет се подпра на каменния кей и загледа как слънцето потъва бавно зад хоризонта. То висеше като огнена топка, прорязано от тъмночервени и сини облаци и подпалваше водата в залива. Изведенъж пламъците угаснаха. Небето стана пастелно, чисто като перла и още по-красиво в своята простота, отколкото с ярката си пищност само допреди минута.

Тази бърза смяна на деня с нощта го смущи. В Уисконсин, където бе роден и израснал, летните вечери бяха безкрайни. А тук... Той поклати глава усмихнат. Великолепие от цветове, след това миг здрач и накрая плътна виолетова тропическа нощ, пълна с горещ уханен бриз, шепот на море и милиони звезди, ярки и блестящи, дори когато луната изгрее. Мигове за вълшебни и безкрайни възможности. Мигове, когато всичко може да се случи. Ако силно вярваш. А за какво си мечтае един мъж?

Гарет бавно дойде на себе си. Осъзна, че гледа водите на залива, без да вижда нищо. Ято пеликани плуваха, като оставяха след себе си диря от бяла пяна, а по-нататък друго някакво морско създание с грациозна шия и дълги крака проправяше пътя си на запад. Замислено той докосна натъртеното си слепоочие — там, където Си Джей го бе ударила с арбалета. Ако по този начин поздравяваше непознатите, не

трябващо много ум да се сети човек защо все още не бе омъжена. А още по-малко защо Бърти бе решила да вземе нещата в свои ръце.

Той преметна сакото на раменете си и тръгна с широка крачка към къщата.

ВТОРА ГЛАВА

На прага го посрещна цяла банда мънички кученца, които префучаха по стълбището като къдрава топка, която дращеше, трополеше и лаеше истерично. Някаква попрегърбена фигура се появи в рамката на вратата.

— Стига! Тихо, безделници такива... — Краят на изречението бе заглушен от скимтене и вой. Кученцата се засуетиха, падаха едно връз друго, бълскаха се и бързаха да се върнат обратно. — Хайде, хайде! — Лаят им загълхна в дълбочината на големия стар дом, а Уинтръп покани учтиво Гарет да го последва. — Не знам защо ги държи. Котките поне заслужават грижите. Обичам котки. Но тези ужасни, безполезни кучета...

— Чух! — разнесе се глас, който Гарет позна. Беше Бърти. — Ако наоколо има нещо безполезно, това си ти. Къде е питието ми, по дяволите? Помолих за него преди час.

— Точно преди три минути, ваше благородие — отвърна спокойно Уинтръп, като въведе Гарет в просторната всекидневна. — Лимонада ли беше или минерална вода?

— Уиски! Не ме баламосвай с лимонада!

— Никакво уиски! — Усмивката на Уинтръп беше леко злобничка. — Докторът така нареди. Ще кажа на готвача да ви направи ментов чай.

— Чай! Дрън-дрън! Гарет Джеймисън, радвам се да ви видя! — Дребната фигура в инвалидния стол му се усмихна сладко и вдигна обсипаната си с пръстени тънка ръка. — Щастлива съм, че ни посетихте.

— Не бих го пропуснал за нищо на света, лейди Д'Алърд. Знаете как да възбудите мъжкото любопитство и интерес.

— Имаше времена, млади момко — изсмя се тя кратко, — когато възбуждах мъжкия интерес по друг начин. Без ласкателства и подкупи.

— Не съм се съмнявал никога.

— И моля, нека приключим с това „лейди“. Аз съм просто Бърти. Съпругът ми е мъртъв от много години, така че отдавна не съм „лейди“.

— Самата истина — промърмори Уинтръп. — Господинът какво ще пие? Уиски?

— Уолнен си, Уинтръп! — сряза го Бърти.

— Да, ваше благородие — отвърна Уинтръп, без да мигне. — Имаме твърде добър скоч — продължи той, напълно пренебрегнал факта, че вече е без работа. — Сигурен съм, че ще ви хареса. — После се обърна към Бърти и се усмихна. — А на нейно благородие ще донеса чая.

— Не се хили! — закани се Бърти. — Ще те махна от завещанието си. Правиш си сметка да живееш добре с парите ми, след като си отида — не ме прекъсвай! — но няма да получиш нито грош! — Тя злобно се усмихна. — Или пък да ти дам кучетата, а, Уинтръп? Какво ще кажеш? Ще направя допълнение, че ще получаваш пенсия, докато се грижиш за тях!

— Да, ваше благородие. Ваша воля... — Уинтръп се усмихна на Гарет. — Такава е от време на време. — Той посочи с пръст главата си и тъжно продължи. — Разумът, нали разбираете. Първо си отива разумът.

— Но не преди да те уволня, старче! — язвително отвърна Бърти. — А сега престани да философстваш и ми донеси уискито! И никакви разредители, соди и боклуци, чисто! По-бързо!

Уинтръп се обърна, завъртя драматично очи към тавана, а Гарет едва скри усмивката си.

— Седнете — посочи Бърти големия стол срещу себе си. — Изпратих Си Джей с няколко поръчки, така че можем спокойно да поговорим. Не сте я срещнали все още, нали?

— Ами, всъщност... не — поколеба се той.

— Добре. Искам да се убедя, че не сте се отказали, преди да седнем на масата. Защото иначе няма смисъл да продължаваме.

— Не се церемоните много-много — усмихна се Гарет.

— Или приемате моето предложение, или не. И така? — Той погледна жената срещу себе си с присвирти очи. Имаше малко лице и изглеждаше крехка като кристал. Въпреки това от нея се излъчваше сила, интелигентност и проницателност, както и пълно познание на

света и неговите закони. — Мислите си, че съм смахната бабичка, нали?

— Мисля си, че сте всичко друго, но не и смахната бабичка — отвърна Гарет през смях. — И точно това ме плаши.

Тя също се засмя и светлокавявите ѝ очи заблестяха като мъниста.

— Баща ми започна от нищо в началото на века, а днес имаме предприятия в повече от двадесет страни. Ала вие го знаете. Нямаше да сте тук, ако не го знаехте.

— Ами... Порових се тук-там, след като говорихме.

— Ако не бяхте — усмихна се Бърти, — щях да разваля цялата работа. Не искам племенницата ми да се ожени за глупак. Нито за безразсъден тип.

— Това според вас не е ли безразсъдство?

— Според мен то е едно благоразумно решение, господин Джеймисън. И за двама ни.

Той поклати глава, като я гледаше твърдо.

— Което ще ни докара до набелязаната от вас цел. Но няма да ни донесе душевно спокойствие. А то е по-важното.

Доволна усмивка пробяга по устните ѝ и Гарет остана с чувството, че току-що е минал през някакъв изпит.

— Когато баща ми се разболя толкова, че повече не можеше да движи нещата, той прехвърли управлението на фирмата на трите си деца. Брат ми Джеймс получи четиридесет и девет процента, а аз и сестра ми — останалите петдесет и един. Съвсем справедливо, защото нито Клара, нито аз обръщахме някакво внимание на бизнеса. Подписвахме всичко, което Джеймс поставяше пред нас, и фирмата процъфтяваше. Аз офейках и се омъжих за скъпия ми французин. Клара се омъжи за Джон Карадърс и имаше двама сина, единият от които е бащата на Си Джей. Слушате ли ме?

— Да.

— Клара почина, като ми остави нейната част от петдесетте и един процента, ала аз продължавах да подписвам онова, което Джеймс искаше от мен. Дори го упълномощих да гласува вместо мен. Когато съпругът ми умря, се върнах у дома. Родителите на Си Джей бяха загинали в катастрофа и аз открих две неща. Първо, че подмятат Си Джей от ръка на ръка като бездомно котенце, което никой не иска, и

второ, че ми е приятно да играя ролята на магнат. — Тя се намръщи. — За ужас на всички свиках съвета на директорите. Джеймс, синът му и внуците му бяха движили повече или по-малко нещата до този момент. И изведнъж се появявам аз, в най-елегантните си парижки тоалети, шапки и бижута, само за да им създам неприятности. Задавах въпроси. Пъхах си носа където не ми е работа. Разрових навсякъде. И в повечето случаи това, което открих, никак не ми хареса. — Тя се начумери и стисна дръжката на елегантния си бастун. — Парите ни бяха в химически компании, които тровеха реките, в дървообработващи компании, които сечаха горите, и във военни заводи, които правеха оръжия, за да убиват деца. Печелехме от смъртта, господин Джеймисън. Правехме бомби. Работехме за правителства, които колеха собствените си народи. Правехме пари, да, големи пари. Ала на много висока морална цена.

— И затова се намесихте?

— Джеймс и момчетата му никак не го харесаха отначало. Обаче какво можеха да сторят? Аз държах, и все още държа, контролния пакет акции в проклетата фирма. Трябаше да правят това, което назовават Бърти, или да си ходят. — Тя се усмихна лукаво. — Всички се страхуваха от мен там, в Ню Йорк. Не защото им се бърках лично в работата. Бях прекалено заета с романите си. Но моят адвокат, Емет Ройс вършеше това вместо мен. — Усмивката ѝ повехна. — Само че Емет също като мен останя, оттегли се и ми оставил всичко. А откровено казано, имам да върша по-важни неща, отколкото да тероризирам децата на брат ми.

— И те видяха в това чудесна възможност да направят сполучлив удар и да си възвърнат управлението на компанията?

— На тях направо им потекоха лигите — отвърна Бърти с ехидна усмивка. — Мислят си, че съм изкуфяла бабичка. А пък фактът, че пиша романи, влошава още повече положението ми. Не само съм изкуфяла, ами и с много лош вкус, отгоре на всичко! — Тя се подсмихна с велиcodушна усмивка, от което кожата на Гарет настърхна. — Пораснаха тъпи и нахални. Ласкаеха леля Бърти, защото е богата, а няма да живееечно. Когато Емет си отиде, решиха, че всичко вече е тяхно. Ала аз имам намерение да ги изпързала姆! — изкикоти се Бърти. — Може и да не живеяечно, обаче ще живея достатъчно дълго, за да видя ПИ в добри ръце. Имам предвид вашите

ръце, господин Джеймисън. Си Джей е моята единствена наследница. Оженете се за нея и тези петдесет и един процента са ваши.

Той подпра брадичката си с палец.

— Защо не ѝ прехвърлите всичко още сега?

— Те ще я разкъсат. Не съм сантиментална, но не искам ПИ да се превърне в нещо, от което баща ми би се срамувал. Мислите си, че е глупаво?

— Мисля си, че е благоразумно делово решение.

Тя се разсмя гласно и прикова в него леден поглед.

— Е, господин Джеймисън, вашият отговор? Да или не?

Гарет присви очи, като се чудеше докога ще може да бълфира. Реши, че шансовете му са нула. Освен това защо пък не, запита се той брутално? Всичко, което тя каза, беше вярно. Беше се изморил да бъде един от най-известните ергени в страната. А досега любовта не бе го споходила.

— Сигурно има някои документи, които трябва да подпиша — отговори кратко Гарет.

— Да, има. Мога да ви вярвам за племенницата или за семейния бизнес, но и за двете заедно — не мога. Ако се разведете със Си Джей или по някакъв начин я нараните, губите всичко. И не си мислете нито за секунда, че можете да ме измамите. Брачният договор е непробиваем. Няма слаби места.

— Добре. Съгласен съм — отвърна дрезгаво той и кой знае защо се почувства изтощен.

— Тази жена ще ме подлуди — мърмореше си Си Джей, като слизаше по витата стълба в елегантния хол, крепейки цяла камара папки. — За какъв дявол са ѝ притрябвали тези неща точно сега. Уинтър! Слава богу, има живи хора тук! Започвам да си мисля, че е уволнила всички, без да ме предупреди!

— Засега само готовча — въздъхна Уинтър.

— Пак ли? И защо този път?

— Нейно благородие явно знае по-добре от него как се приготвя бифтек Уелингтън.

— Надявам се, че си успял да се справиш с положението?

Уинтър пое папките от ръцете ѝ.

— Засега да, но нещата не вървят на добре. И тъй като обсъждаме домашни проблеми, госпожице Си Джей, трябва да пуснем отново обява за прислужница. Шантал напусна преди час. Беше нещо свързано с подреждането на масата за вечеря.

— Тя колко се задържа — две седмици има ли?

— Почти — усмихна ѝ се той зад папките: — Леля ви ме изпрати да ви питам идвate ли. Папките изглежда не ѝ трябват вече.

— Не знам какво ще ѝ направя някой ден. И дори няма да ида в затвора. Ще получа похвала или нещо подобно.

— Хайде, хайде — каза примирително Уинтръп. — Тя остане. Всички имаме право да сме по-особени, когато остане.

— Някои може да са особени, ала тя е невъзможна. Доктор Уилърсън не е идвал отдавна. Има ли нещо, свързано със здравето на Бърти, което да не знам?

— Нищо — замислено сви устни той. — Докторът беше тук на вечеря миналата седмица, но... — Уинтръп повдигна рамене. — Вече вечеря у нас всяка седмица. Мисля, че ни бърка с ресторант.

Си Джей трябаше да прегълтне смеха си.

— Просто е мил с нея, Уинтръп, нали знаеш...

— Надява се на нещо в завещанието.

— Нека да си живее с тази надежда. Лично аз го намирам чудесно — колкото повече време прекарва с Бърти, толкова по-отблизо ще наблюдава здравето ѝ.

Това предизвика сумтене от страна на Уинтръп.

— Прекалено отблизо, ако питате мен...

— Значи всички допълнителни визити на Уилърсън не са били професионални. Тя е добре и...

— Какви допълнителни визити?

— Той беше тук в понеделник, след това пак в сряда.

Последва кратка пауза. Никой не би я забелязал. Никой, който не познаваше Уинтръп така добре като нея.

— Мисля, че грешите, госпожице. Сигурен съм, че, ако доктор Уилърсън е бил в имението, щях да знам... — Той кимна към папките в ръцете си. — Ще се погрижа за това. А вие най-добре вървете. Знаете каква става, когато я карат да чака.

— Зная — намръщи се Си Джей. — И... Благодаря, Уинтръп. — Тя го проследи, докато се скри в кабинета на леля ѝ. Беше изплашена

до смърт. Той лъжеше. За пръв път през двадесет и трите години, през които живееше тук, Уинтъръп я лъжеше. — Господи, Бърти, какво ти е? — прошепна Си Джей. — Какво става? Защо не ми казваш?

По неизвестна причина Гарет наблюдаваше вратата. Хвана се, че мисли раздвоено — от една страна за бартерната сделка, която току-що сключи с Бърти, и от друга, че оглежда стаята за евентуален нападател.

Не допускаше Си Джей да влезе със стрелба или нещо подобно. Съмняваше се, че ще дойде на вечеря въоръжена. Но все пак всичко беше възможно. И въпреки че я очакваше, беше изненадан, когато тя най-накрая влезе. Бърти тъкмо бе подкарадала стола си към масичката с напитките и затова Си Джей видя първо нея. Той стоеше незабелязан в сянката до камината и я гледаше как отива към леля си с широка усмивка. Трябваха му няколко минути, за да осъзнае, че всъщност това бе тя. Си Джей, която го нападна в блатото преди час. Си Джей, която за малко не го прикова към палмата с проклетия си арбалет.

Онази Си Джей не беше по-голяма от момиченце, с къса черна коса, разрошена, свадлива и готова за бой като амazonка, с мръсно от прах и пот лице. А тази Си Джей... Гарет едва не подсвирна тихо през зъби. Тази Си Джей, реши той с неочекван интерес, беше — ехе! Изглеждаше по-висока. Причината сигурно бяха скъпите бронзовозлатни сандали и главозамайващите крака над тях. Роклята ѝ беше семпла, черна, до средата на бедрата и обвиваше тънкото ѝ тяло по начин, който можеше да се нарече възхитителен. Носеше две големи медни обици, които се поклащаха, щом обърнеше глава, и свободен колан от малки кехлибарени и бронзови топчета, които проблясваха и подчертаваха по удивителен начин походката и тялото ѝ.

Бърти каза нещо и тя се разсмя. А Гарет откри, че не може да откъсне поглед от нея. И че му харесва. Тогава си спомни с неприятно свиване в гърдите, че това не бе просто още една хубава жена, която можеше да стане част от живота му за няколко седмици или дори месеци, а щеше да му стане съпруга. Завинаги.

Почувства напрежение в стомаха, ала преди да успее да определи дали от очакване, или чувство за вина, тя вдигна невероятните си сини очи и ги впери право в него. Той имаше предимството да знае коя е. Си Джей от своя страна го гледаше с недоумение и на челото ѝ се появиха

малки бръчици. Явно осъзна, че го е виждала преди, че го познава отнякъде, но търсеше в паметта си къде и кога... И тогава очите ѝ се разшириха. Гарет видя как лицето ѝ пребледня.

— Какво, по дяволите, прави той тук?

— Кой? — попита виновно Бърти.

— Попитах те какво... — Си Джей погледна леля си, после чашата уиски в ръката ѝ и моментално забрави непознатия. — А ти какво мислиш, че правиш?

— Уилърсън каза, че е полезно за мен. Само като лекарство...

— Не е казвал подобно нещо!

— Каза! Можеш да го попиташ, щом...

— Ти имаш най-избирателния слух и най-развихреното въображение за преиначаване на чутото! — Си Джей взе чашата от ръката на леля си, без да обръща внимание на буреносното ѝ намръщване. — Той спомена, че понякога малко алкохол няма да ти навреди. И забележи — думата беше „малко“! — Тя повдигна водната чаша, наполовина пълна с уиски. — А това тук ще стигне на целия Атлантически флот за през зимните маневри!

— Господи, колко си досадна! — сви рамене Бърти, при което копринената ѝ наметка се свлече.

— Трябва да се грижиш повече за себе си, Бърти. Знам, че ти доставя удоволствие да надхитряш и Уинтръп, и Уилърсън, и мен, но ти си моята единствена леля и аз те обичам.

— И ти наричаш отношението си към мен обич? Господ да ми е на помощ, ако започнеш да не ме харесваш дори малко!

— Не бъди неучтива. Имаме гости, забрави ли? — Чак тогава Си Джей погледна високия мургав непознат с кехлибарени очи. И се зачуди какво накара сърцето ѝ да затупа по-бързо — безразсъдството на Бърти или фактът, че мъжът, когото едва не уби днес следобед, бе бъдещият нов партньор на леля ѝ. Той гледаше към нея предизвикателно и Си Джей задържа поглед. Знаеше, че лицето ѝ пламти в неприятна издайническа червенина. — А вие сте Гарет Джеймисън, предполагам?

— За бога, Си Джей, можеше поне да изчакаш да те представя, както си му е редът! Какво ти става? — Бърти намести стола си между двамата, като срита Си Джей в глезена. — Гарет, тази изтънчена млада дама е племенницата ми Си Джей Карадърс. Обикновено е по-

любезна, ала тази вечер нещо ѝ е станало. Си Джей, бъди добра и кажи здравей...

Си Джей погледна Джеймисън и го възнагради с толкова неискрена ледена усмивка, че я заболя устата. Той го направи нарочно, разбира се — застана твърде близо и тя трябваше да се отдръпне, за да срещне очите му. Явно беше от мъжете, които определено използваха височината си, както и широчината на плещите си, за да сплашат, когото трябва.

— Предполагам, че вече сте разказали на леля ми за нашето следобедно приключение...

— За какво говорите? — учуди се Бърти.

— Всъщност не съм — усмихна се Джеймисън.

Бърти бе готова с куп въпроси, но Си Джей скръцна със зъби.

— Ние...

— Разглеждах острова днес следобед, когато племенницата ви ме срещна — бързо каза Джеймисън. — Тя ме взе за нарушител и... ме изгони.

— Какво направи? — Бърти изгледа възмутено Си Джей. — Този мъж ли си взела за агент по недвижими имоти?

— Ако си беше направила труда да ме предупредиш, че си поканила Джеймисън като гост, това нямаше да се случи. Когато го видях да се навърта наоколо...

— А ако ти престанеш да ме пазиш, млада госпожице, нямаше да водим сега този разговор. Ако той беше наистина нарушител, можеше да пострадаш. Даваш ми акъл как да се пазя, а ти се подвизаваш наоколо като зелена барета!

— Ако това може да ви успокои — вметна Гарет, — трябва да ви уверя, че тя знае да излиза от затруднени положения.

Бърти погледна Си Джей ледено.

— Е, не искам повече да чувам, че си попаднала в „затруднени положения“! Ти си най-близката ми родственица, с изключение на Бъртрам и неговата шайка. Употребих много време и енергия, за да те отгледам. Не искам да те видя в ръцете на някой негодник. От утре ще поставим постоянна охрана тук. Те ще охраняват брега, а ти, мила моя, ще можеш да се грижиш само за мен.

— Какво ще кажеш да е обратното? — Си Джей се усмихна на Бърти, като се мъчеше да я развесели. — Въоръжените бандити не са и

наполовина по-страшни от теб.

— Не си мисли, че ласкателствата ще те спасят. Аз наистина съм разтревожена. Много. Дай ми я... — Тя се пресегна към чашата с уиски. — Чувствам се направо изтощена.

Си Джей отстъпи и остави чашата върху камината.

— Никога не си била изтощена, Бърти. Нито за миг в живота си. И освен това мислех, че господин Джеймисън е тук по работа. Още една-две гълтка уиски и той ще ти измъкне компанията изпод носа.

— Не ѝ обръщай внимание, Гарет. Всяка седмица предприема по един кръстоносен поход срещу мен. Миналата седмица бяха цигарите. Следващата сигурно ще бъде секса.

— Бърт! — Си Джей се разгневи повече от факта, че лицето ѝ отново пламна. — На твоята възраст!

— Че какво ми е на възрастта! Може да съм малко по-бавна, отколкото бях преди петдесет години, но със същото удоволствие се наслаждавам на едно хубаво, здраво...

— Бърт!

— Виждам, че си ме послушала какво да облечеш тази вечер.

— Исках да ти докажа — подзе сприхаво Си Джей. Чувстваше се обезпокоена. Не заради леля си, тя не беше по-различна от друг път, а от погледа на Джеймисън. Прикрит, ленив и някак си пронизващ. — Че приличам на...

— ... на нормална и привлекателна млада жена. Наистина невероятна метаморфоза след онези идиотски дрипи, с които се обличаш. — Бърти я огледа. — Знаеш ли, ако имах крака като твоите, щях да подгъна тази рокля с още десетина сантиметра.

— Тогава, освен крака на показ, щеше да излезе още нещо от имотите на Карадърс...

Нямаше защо да се ядосва на Бърти. Беше облякла роклята, защото реши да ѝ позволи да спечели тази битка. Ала съжали в мига, в който спря очи на Джеймисън. По-точно в мига, в който той впи своите в нея.

— Не бъди цинична, скъпа — забеляза превзето Бърти.

— Мадам — прекъсна ги звучен глас. — Вечерята ще бъде сервирана след пет минути.

— И нито секунда по-късно! Човек може да умре от глад, докато чака да се сервира храна в тази къща. А къде е Уилърсън? Трябваше да

е тук преди час! — Бърти затъркаля стола си със сила, неприсъща на полумъртв от глад човек.

— Уинтръп!

— Ваше благородие!

— Обади се на шарлатанина и му кажи, че поканата отпада! Ако не може...

— Доктор Уилърсън току-що пристигна, ваше благородие — отговори учтиво Уинтръп. — Ще бъде тук всеки миг.

— Си Джей, скъпа — неочеквано подхвърли Бърти, — ще изтичаш ли да ми донесеш бастуна от кабинета? Вземи и Гарет с теб. Можеш да му покажеш къде стои цялата документация на ПИ.

— Бърт, сега не е време... — Си Джей мълкна, като видя острия поглед на леля си. — Ако разбирам добре, искаш да се отървеш от мен, за да говориш с доктор Уилърсън насаме, което ме кара да подозирам, че криеш нещо...

— Ако имам проблеми със здравето, този шарлатанин Уилърсън е последният човек, към когото ще се обърна. Искам само да покажеш на Гарет кабинета. Много ли е?

— Не... — Си Джей потуши страха, който запълзя в гърлото ѝ и си помисли колко слаба и крехка изглежда леля ѝ напоследък. Със сигурност не беше толкова бледа вчера. А и ръцете ѝ не трепереха така силно...

— Е? — Гласът на Бърти я извади от размисъл. — Тръгвай, момичето ми!

Нямаше какво да се прави. Затова, макар и ядосана, Си Джей излезе от стаята, като дори не погледна по посока на Джеймисън. Ако той искаше да тръгне с нея, добре. Ако ли пък не, негова си работа. Беше време да разбере, че е опасно да предизвиква лъвицата в собственото ѝ леговище. За свое учудуване след миг тя дочу стъпките му зад себе си.

— Леля ви си я бива!

— Не е много добре. Не бих искала да я разстройвате.

— Изглежда ми съвсем здрава.

— Да, ама не е! — Си Джей му хвърли враждебен поглед. — Не знам защо се залови с „Парсънс Индастриъл“. Големият бизнес я изморява, винаги го е казвала.

— Това е семейният ѝ бизнес. Тя е основният собственик.

— Бърти е писателка. Пише исторически романи, а не седи в задимените кабинети и не си играе на директор. Никога не се е интересувала от компанията. От години не е стъпвала на директорски съвет, винаги е упълномощавала Емет Ройс да я представлява. Той и вуйчо движат работите на ПИ. — Си Джей бе ядосана и раздразнена, а дори не знаеше защо. — Въсъщност, вие защо сте тук? Не мога да си представя какво може да представлява интерес за вас. Мислех, че се интересувате само от компании, които фалират и вие ги разпродавате късче по късче. — Си Джей мълкна. — Да не би ПИ да има финансови затруднения? Затова ли сте тук — за да убедите Бърти да продаде своя дял от корпорацията, така че вие...

— Успокойте се — усмихна се Гарет. — Според леля ви ПИ има нужда от малко свежа кръв. Не ѝ харесват някои от решенията, взети от нейно име, но, както сама отбелязахте, не иска и да се занимава. Затова ме помоли аз да се заема с това. — Усмивката му се разшири. — Обичам предизвикателствата. Ето защо приех.

Не, това не беше всичко, помисли си Си Джей, потънала в слънчевите му очи. Дори не беше половината. Бърти нямаше изведнъж да потърси помощ отвън, ако нещата не бяха много по-зле. А Гарет Джеймисън — мъжът, когото „Тайм“ наричаше „акулата от Маями“, нямаше да си губи времето и да бие път до „Рая“, ако обещанията не бяха наистина големи. Каквото и да ставаше между Бърти и него, то беше много повече.

Ала въпросът бе къде в цялата тази бъркотия беше нейното място!

— Вие не сте женен, нали, господин Джеймисън?

Сякаш нещо трепна в очите му. Нещо като бдителност.

— Ще ми се да ми казвате Гарет. Да, не съм женен. Защо?

— Най-търсеният ерген в страната, както ви нарича „Нюзуик“!

— усмихна се Си Джей.

— Надявам се, че не вярвате на всичко, което четете — намръщи се той.

— Вярно ли е, че сте имали най-красивите жени на Америка?

— Четох тази статия. Не избирам приятелките си по гръдената им обиколка.

— Разбира се!

— Трудно може да ви преметне човек — намръщи се Гарет още по-театрално.

— Зависи какво се опитва да ми пробута...

— Само природния си чар, госпожице Карадърс! Само него...

— В такъв случай — отвърна тя със суха усмивка, — наистина трудно ще ме преметнете.

Очите му задържаха нейните, развеселени и топли. Той изглеждаше някак си по-висок, по-голям и по-близо до нея. Устата му все още се смееше.

— Нали ви казах... Обичам предизвикателствата.

Не думите му накараха сърцето й да подскочи, а изражението на лицето му. В него имаше нещо обречено и в същото време... хищно. Си Джей потръпна и бързо бутна вратата на кабинета.

— Защо не ми казахте кой сте днес следобед?

— Вие не ми дадохте възможност...

— А вие дори не се опитахте! — Тя запали лампата на бюрото и се огледа за бастуна на Бърти.

— Изненадахте ме. От думите на Бърти очаквах нещо по...

— По какво? — изгledа го подозрително Си Джей.

— Стеснително. Изтънченено...

— Мога да бъда изтънчена, когато трябва, господин Джеймисън

— усмихна се студено тя. — Но рядко ми се налага.

— Много сте загрижена за нея, нали?

— Само когато не изпитвам желание да я удуша със собствените си ръце — отново се усмихна Си Джей. След това пак стана сериозна.

— Наистина много се тревожа за нея. И ако разбера, че е забъркала нещо, което ще й причини болка...

— Вашата леля и аз преговаряме само за бизнес, Си Джей. Ако това ви успокоява, асото е в нея.

— Обикновено е у нея. Радвайте се, ако излезете от тази работа поне с риза на гърба си!

— О, надявам се да изляза с доста повече — промърмори той, без да сваля очи от нея. — Всъщност, започвам да си мисля, че това ще бъде една от най-успешните сделки в живота ми...

— Наистина ли? — Не й харесваше погледа му. Изнервяше я. Караше я да се чувства несигурна и несръчна. — Проклетият бастун трябва да е някъде тук! — Гарет само се усмихна и тя отново пламна

цялата. — Високо оценявам това, че не сте ѝ казали за случката следобед. Щеше да я изтълкува погрешно...

— Кое да изтълкува погрешно? Фактът, че се опитахте да ме убиете ли?

— Не се опитах да ви убия!

— Поне така изглеждаше на пръв поглед...

— Само ми обещайте, че няма да ѝ кажете!

— Каква е цената?

— По дяволите, Джеймисън, аз...

— Гарет. Спри да ме наричаш Джеймисън и няма да кажа никому нито дума!

Тя го изгледа подозрително.

— Обещаваш ли?

— Да пукна! — Той тържествено се прекръсти. — Какво ще кажеш, ако запечатаме сделката си с целувка?

ТРЕТА ГЛАВА

— Какво... — Си Джей едва си пое дъх. — Благодаря, Гарет.

Той се засмя отново. Погледна я оценяващо и малко... по-интимно. Тя осъзна, че се е приближил към нея неусетно и сега е затворена в капана между бюрото и библиотеката. Нямаше начин да се измъкне, без да проличи, че се опитва да избяга от него. А по неизвестна причина не искаше да го прави. Чувстваше се несигурна, но не искаше да му доставя удоволствието да разбере, че за това е виновен той. А защо беше толкова нервна?

В края на краищата един мъж, който се среща с най-красивите жени в страната, а вероятно и в целия свят, няма да поsegне към някоя като нея. Известно й беше, че е привлекателна, особено за онези, които обичат плоски брюнетки с лунички. А от всичко, което бе чета за Гарет Джеймисън, знаеше, че той предпочита високи, загорели, знайни блондинки с крака до сливиците и гриви от копринени златни коси. Жени като Чейстити О'Рурк, която би го намерила много, много съблазнителен...

Си Джей се опита да изгони от въображението си мисълта колко много прилича той на любимия на Чейстити лорд Джейми Килдонан. Същият прав аристократичен нос, същата гъста тъмна коса, същата твърда чувствена уста. Представи си го облечен в атлазени бричове и свободна копринена бяла риза, с препасана през кръста сабя, качен на добър кон, и се получи Джейми Килдонан — от плът и кръв, съвсем жив, сякаш слязъл от корицата на някоя от книгите на Бърти. Тя осъзна, че Гарет я гледа въпросително, сякаш чакаше отговор.

— Моля?

Погледът му бе изпълнен с учудване и бавно се плъзгаше по лицето й, докато най-после стигна до шията и раменете.

— Казах, че си много различна тази вечер.

— Различна ли? — едва си пое дъх Си Джей.

Той стоеше толкова близо до нея... Стаята сякаш се бе смалила. Топлият тежък въздух беше пълен със странен мирис на кожа, опущен

дъб и уиски, с нещо екзотично, което я караше да си мисли за лунни нощи в Занзибар или Танжер. И за далечни страни, където можеше да срещне мъж като този...

— Роклята... Косата ти, парфюмът... — усмихна се Гарет. — Просто си различна.

— Аз... Ами най-добре да вървим... — Думите ѝ прозвучаха глупаво. — На вечерята, искам да кажа. Ще се чудят какво става с нас...

Събрка, че го погледна, защото откри, че е пленена от две очи като на котка. Усмивка играеше на устните му. Не точно подигравателна и дори не закачлива. Изведнъж той се отдръпна и Си Джей почувства, че коленете ѝ треперят.

— Мисля, че трябва да те предупредя, че... ох, боже господи, Бърти крои нещо.

— Така ли, това звучи страшно заинтригуващо!

— Тя... — Си Джей притисна ръка към лицето си. — Толкова е сложно.

— Защо не го кажеш?

— Защото... вероятно ти е наговорила разни неща за мен. Кой знае какво, но... може да създаде грешно впечатление. За мен и моите способности.

— Искаш да кажеш, че не си способна на нищо?

— Не това. Тя има навика да кани тук мъже, за да... ги запознава с мен.

За нейно облекчение, Гарет само се усмихна.

— Имах чувството, че ме е поканила не само за да видя очите ти. Когато ми каза, че има племенница, аз си помислих... — Усмивката му се разшири и никак не беше неприятна. — Изглежда, като че ли те сватосва, така ли?

— Непоправима е — кимна нещастно Си Джей. — Убедена е, че никога няма да срещна човек, в когото да се влюбя. Подозирам, че славата ти на най-известния ерген в света ѝ е дала идеята да ни запознае. Вероятно ще бъде по-лесно да ѝ играем по свирката. Не се притеснявай, ако... Ако нещата вземат друг обрат.

— С други думи, аз съм в безопасност? — кимна той.

— Точно така.

— Много жалко!

— Какво каза? — премига Си Джей.

— А ако не искам да бъда в безопасност? — Гарет я изгледа с главозамайваща усмивка.

— Аз... — премига пак тя. Изведнъж осъзна, че той просто флиртува с нея. Сигурно за мъж като него това беше втора природа. — Хайде да се връщаме. После ще потърся бастуна й...

— Ти ме заинтригува, Си Джей Карадърс! — разсмя се Гарет. — Мисля си за купища неща, които бих могъл да свърша с теб тази вечер, вместо да вечерям. Но вечерята си е вечеря. А бастунът на леля ти е точно до ръката ти.

— А, да... — огледа се Си Джей и го видя.

— Хайде! Гладен съм като вълк. Да вървим! — Той сложи ръка на гърба й, а тя беше готова да се закълне, че я приплъзна така, сякаш искаше да докосне кожата под роклята й. — Не бива да се тревожиш за сватовничеството на леля си — продума Гарет. — Някои неща, които съм намислил, са си изцяло мои.

Не точно това й се искаше да чуе. Опита се да се отдръпне от него, ала той също ускори крачка и натискът на ръката му като че ли се увеличи, докато Си Джей си помисли, че ще носи отпечатъка на пръстите му цял живот.

Три дни по-късно Гарет не бе постигнал никакъв напредък.

Той се облегна на широката каменна стена, която се издигаше на метър около имението, и се загледа в ленивите безкрайни вълни. Те се бълскаха в горещия бряг с грохот и се връщаха разпенени назад. Гледката бе успокояваща, хипнотична, но ни най-малко не отслабваше беспокойството му. Беше дошъл тук с мисълта, че Си Джей ще бъде по-лесната част от сделката, а „Парсънс Индастриъл“ — по-тежката. Okaza се обратното. Да се оправи с ПИ беше просто. Докато Си Джей му причиняваше главоболие. Защото беше много трудно да ухажва жена, без да се опитва да я спечели. Беше като да дебнеш рядка екзотична птица. Той влизаше в стаята и усещаше във въздуха парфюма й или чуваше леките й стъпки в коридора, или до ушите му стигаше нежният й смях. А когато се обърнеше, нея вече я нямаше. Дух, който оставяше съвсем осезаеми следи.

Може би не бе достатъчно настоящелен. Гарет отхвърли тази мисъл. Лежеше нощем буден, наистина разтревожен. Въпреки насърченията на Бърти, от цялата работа в устата му оставаше горчив вкус. Макар че изобщо нямаше и понятие защо. Бърти обичаше своята племенница. Дори и сляп би го забелязал. Просто бе искрено загрижена за бъдещето ѝ. И въпреки че решението ѝ беше далеч от идеалното, беше все пак доста добър компромис между романтичността и здравия разум.

Тогава защо се чувстваше толкова виновен?

Не беше ли от мисълта, че ще се възползва от Си Джей? Не, та той дори не се опитваше да я съблазни. Да я примами в леглото си за свое собствено удоволствие и хич да не му пука за нея. Това нямаше да стане. Гарет щеше да спази думата си... да бъде най-добрият съпруг на света и тя никога нямаше да научи за сделката му с Бърти. А пък от друга страна... По дяволите, Бърти беше права. Беше му време да се задоми.

Годините минават. Настъпва един миг в живота на мъжа, когато той пристъпва от безгрижното съществуване към нещо по-прилично. Гарет беше много близо до това. Образът на вечния плейбой дори можеше да навреди на положението му в деловите среди. Всеобщо мнение беше, че ако човек няма семейство и свързаната с него стабилност, как можеше да му се вярва, когато става дума за милиони?

Той си помисли разсеяно за баща си, като бързо потисна лекия гняв, който го обзе. След като майка му почина, баща му се превърна в стар глупак, който се мяташе от едни женски прегръдки в други като молец около пламъка на свещ. Може би едната причина беше скръбта. Гарет го разбираше. Ала то не оправдаваше всичко. Не и безкрайния парад от млади красавици, които гастролираха в живота му, докато станеше ясно, че искаха само името, парите и властта на Джеймисън. Връзките на баща му бяха широко коментирани. Пресата обичаше да раздува историите на петдесет и две годишния милионер, който губеше ума си по всяка позасукана хитруша, мярнала се пред очите му. Две или три от тях дори успяха да го оплетат и да го оженят за себе си.

Гарет усети, че стиска пръсти и ги отпусна с тъжна усмивка. Благодарение на него щетите бяха минимални, с изключение на бащината му гордост. И сърце. Добре обмислени брачни договори защитаваха парите и собствеността на баща му и когато кратките

набези в брачното блаженство се проваляха, Гарет винаги се намесваше, за да се погрижи новата бивша съпруга да си иде без допълнителни усложнения.

Той вдъхна дълбоко с вперен в хоризонта поглед. Не можеше да определи кое го възмущава повече — отговорностите, които трябваше да поеме на плещите си едва двадесет и две годишен, или болката да наблюдава човека, когото обича, да се самоунищожава пред очите му. В търсене на любовта, помисли си тъжно Гарет. Добре, че Господ го бе предпазил от нея! Защото любовта превърна баща му от силен, способен и твърд мъж в уязвим пред всяка използвачка глупак.

Включително и онази, последната, сети се Гарет с неочеквано раздразнение, ядосан дори само от факта, че мисли за нея. Кристъл Пиласки. Или, ако някой бе имал щастиято да види нейното шоу в Лас Вегас — Кристъл Харт, танцьорка на екзотични танци.

Той се отдръпна от стената и погледна към полянката, където под сянката на големите дървета се криеше кокетното бунгало на Си Джей. Приеми я, каза си Гарет. Хвана се с тази наудничава работа, защото се страхуваше да не станеш като него, като баща си. Боеше се един ден да не откриеш, че си се превърнал в самотен възрастен мъж, прогонващ самотата си чрез празни, нищо незначещи, любовни връзки с жени, които търсят само престижа на името ти и парите ти. Той потръпна леко. Но не съвсем като баща си, напомни си уморено. Поне беше достатъчно умен да не бърка всичко това с любовта.

И като се усмихна кисело, Гарет тръгна да търси бъдещата си съпруга.

Лорд Джейми Килдонан — бандит, авантюрист и любовник, беше изключително труден за рисуване по няколко причини. Хубавото му намръщено лице я гледаше сърдито и неодобрително от платното. Големите му тъмни очи не откъсваха поглед от нейните. Си Джей въздъхна и отстъпи от статива с картина, над която работеше вече цял следобед.

Работеше беше точната дума, помисли си тя с досада. Обикновено рисуването беше за нея удоволствие, няколко откраднати минути, когато можеше да се потопи в богатия свят на собственото си въображение. Обаче не и днес. Не можеше да намери точния цвят на

облаците. Изглеждаха твърде застрашителни и пълни с поличби, а надвесеният от скалата Джейми я гледаше с нетърпението на актьор, който очаква сценичните работници да си свършат декора.

— Добре, де — промърмори Си Джей. — Ще опитам утре пак.

Макар че с това темпо едва ли щеше да бъде готова за рождения ден на Бърти. А може би не искаше да се разделя с картината, мина й през ума, докато бършеше четките. Беше глупаво, ала колкото повече напредваше с портрета на Джейми, толкова по-важен ставаше той за нея. Понякога се отдаваше на фантазията си по цели часове, полуусънуваща, полумечтаеща, полукопнееща... За какво? Че все още стават чудеса? Че може да се намери някой като него?

Си Джей се усмихна и остави четките. Кой знае... Беше срещнала няколко мъже, които можеха да превърнат приказката в действителност. Но не бяха и наполовина толкова хубави, решителни и опасни. Никой от тях нямаше смелостта да дойде през нощта и да я отвлече, както Джейми отвлича Чейстити... Тя продължи да гледа картината. Не само небето не й се удаваше. Нещо с устните на Джейми не беше наред...

Странно, как досега не бе забелязала, че ги рисува неправилно. Бяха прекалено тънки и здраво стиснати, трябваше да бъдат по-меки... по-чувствени. И очите му... Не трябваше ли да бъдат по-светли, почти кехлибарени? Стига! Си Джей върна развишеното си въображение в действителността и остави четката ядосана. Напоследък май загуби доста време в размисли за цвета на очите на Джейми Килдонан, за формата на устата му и за цвета на косата му. А може би нямаше никакъв смисъл да се занимава с него, помисли си тя развълнувано. Може би трябваше да мисли за един друг мъж. Много по-близо до нея и много по-реален — Гарет Джеймисън... Само името му ускори пулса ѝ. Какво, по дяволите, ставаше с нея?

Едно почукване на вратата я стресна и Си Джей подскочи. Можеше да бъде всеки — Уинтърп, готвачката с вечните ѹ оставки, някоя от камериерките, счетоводителят на Бърти, дори самата Бърти. Но докато отиваше към вратата, тя съвсем ясно осъзна, че само един човек можеше да почука точно в този момент. И не беше особено изненадана, когато отвори. Наистина беше той. Гарет обаче изглеждаше изненадан.

— Ако търсиш Бърти — промърмори Си Джей, — не е тук.

— Теб търся — отвърна бързо той, като я гледаше с нескрито удоволствие. — Не очаквах да ми отвориш.

— Защо не? Това е моята врата.

— Защото ме избягваш... — Това беше самата истина. Си Джей сви рамене и остави вратата отворена. — Може ли да вляза?

— Както желаеш... — Тя дори не го погледна. Трудно ѝ беше да го гледа и да дишала едновременно.

Не беше най-учтивата покана, реши Гарет и я последва. Но беше най-голямото му постижение, откакто бе дошъл на „Райския остров“. Може би нещата щяха да се оправят... С ръце в джобовете той се разходи из необятната слънчева стая. Докато неговото зелено бунгало бе обзаведено с тъмно дърво, старинни английски мебели и имаше малки прозорчета, жилището на Си Джей беше обширно и представляваше една огромна стая. Беше пълно с плетена мебел, леки килимчета и големи саксии с много цветя и зеленина. Беше невероятно просторно и светло — човек можеше да си помисли, че е навън.

Всичко беше бяло и бледожълто, с дискретни акценти от розово и нежнозелено. В далечния ъгъл, отделено с две стъпала на по-високо ниво, се виждаше массивно месингово легло, покрито с бяла покривка и купчина небрежно разхвърляни възглавници. Над него висяха три разноцветни хвърчила. Опашките им се поклащаха от вятъра, който подухваше през големия френски прозорец, сякаш носени във въздуха от някаква магия, нежни и ефирни като дъгата.

— Хубаво е тук... По-приятно, отколкото в голямата къща.

— Да, така е. И на мен ми харесва — хвърли му неразгадаем поглед тя.

Гарет се разходи до старинното италианско писалище и погледна компютъра и лазерния принтер отгоре му.

— Мислех, че работиш в кабинета на Бърти.

— Обикновено да. Но реших, че ти и тя се нуждаете от известно усамотение, за да обсъдите подробно работата на Емет Ройс. Не те ли извика... да заместиш Емет?

— Повече или по-малко. Какво ти е казала Бърти?

— Съвсем нищо! — отвърна Си Джей с нотка на раздразнение в гласа и взе да нарежда тубите с бои в дървената кутия. — Бърти си мисли, че не разбирам нищо от големия бизнес.

— А ти разбиращ ли?

— Достатъчно, за да знам, че братовчедите ми са превърнали ПИ в могъща компания и че се интересуват само от пари и от нищо друго. Достатъчно, за да разбера защо Бърти е избрала теб да защитаваш интересите ѝ.

— О?

Тя се усмихна широко, пъхна ръце в джобовете на шортите си и приседна в края на бюрото.

— Вуйчо ми и неговите синове смятат, че щом Емет си е отишъл, могат да си разиграват коня както си искат. Никога не са възприемали Бърти сериозно. За тях тя е лудата леля, която от време на време се появява в Ню Йорк и им чете лекции за чест, морал и благородство. Мислят си, че Бърти просто ще замести Емет и ще могат да си правят каквото си знаят. Обаче се съмнявам, че ще успеят.

Имаше нещо заговорническо в погледа ѝ, което го накара да се запита дали не знае повече от това, което казва. Ала не беше възможно. Само двама души в света знаеха всичко за сделката му с Бърти. Сигурен беше, че Бърти не е казала нищо.

Той отиде до мраморната камина и я огледа с възхищение. След това се полюбува на колекцията от средновековни оръжия, които висяха на стената над нея — пики, няколко английски лъка, стрели с различни размери и арбалети. Обърна се към нея и я видя в средата на стаята, вперила в него очи със замислено и като че ли преценявашо изражение. Това го накара да забрави всичко. Помисли си объркан, че всеки път, когато я погледнеше, тя бе все по-хубава и по-хубава.

— Какво има?

— Какво да има?

— Гледаш ме.

— Така ли? — премига Си Джей. — Просто си мислех... за нещо.

— За мен сигурно! — Не беше много умно, но тя не забеляза.

— Всъщност, си мислех за Бърти... — Си Джей прекоси стаята и застана до него, загледана в оръжията. — За това, колко много ѝ дължа. За всичко, което направи за мен.

Каза го сякаш на себе си, а Гарет се загледа в огряната ѝ от слънцето коса и си помисли какво ли ще почувства, ако зарови пръсти в нея. Обзе го тъга и примирение. Тя беше толкова хубава... Прекалено

хубава, за да бъде затворена в оковите на един брак без любов заради сделката им с Бърти...

— Забележителна жена, наистина!

— Да-а, въпреки че доста изпрати и се състари напоследък. Падна миналата есен и си счупи бедрото. Прекара почти месец на легло. Ала не загуби енергията и жизнеността си.

— Едва успявам да вървя в крак с нея. Пердаши с този стол из цялото имение като състезател от Формула едно.

Си Джей се разсмя, а очите й бяха пълни с топлина.

— Столът е специална поръчка. Извика едно момче от Форт Майърс, което направи разни подобрения. Не съм сигурна какво точно, но се превърна в истинска заплаха за всички.

— Като каза заплаха... — Той се усмихна и кимна към колекцията от оръжия. — Щастлив съм, че оня ден беше излязла на лов за мен само с арбалета...

— Още ли не съм ти се извинила? — погледна го тя през клепки с боязлива усмивка. — Извинявай...

Може би най-лесното нещо на света в този миг щеше да бъде да я докосне. Нежна милувка, за да отмести косата от лицето й, ръка върху рамото й или случаен допир на бедрата. Само колкото да прескочи бариерата. След това щеше да бъде естествено, дори очаквано. А после... Гарет се намръщи, пъхна ръце в джобовете си и отново загледа оръжието.

— Колекционер ли си?

— Не по призвание. Много са подходящи за рекламиите кампании на Бърти, за корици на книгите й и за маскени балове. Арбалетът, който носех оня ден, бе останал от един костюмирани бал на местни писатели.

— Страхотен стрелец си!

— Него ден рисувах и той лежеше на бюрото ми. Когато те видях да минаваш край прозореца, го грабнах, без да мисля. След като стрелях и ти изчезна, осъзнах, че може да е станала голяма беля... Направо си изкарах акъла. Когато ме хвана, всъщност си мислех как да се добера дотук и да се обадя в полицията, че току-що съм убила човек...

— Ти ме уплаши много повече! — разсмя се Гарет.

— Искаш ли да ти го дам за спомен?

— За арбалета не знам, но ако сложа небрежно някоя от тези саби на масата за преговори, сигурно ще има голям ефект!

— Не ми приличаш на човек, който лесно се плаши...

— Само от хубави жени, въоръжени с арбалет!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Това я накара да се изчерви, а Гарет се почвства засрамен от себе си. Бризът, който нахлуваше през прозорците, галеше копринената ѝ коса и носеше към него влудяващ тънък мириз на жасмин. И най-неочаквано той осъзна, че мисли колко нежна е кожата ѝ, как ли изглежда гола на лунна светлина и какво ли ще чувства в прегръдките му... След което си напомни много внимателно, че не беше дошъл тук за това.

Отдалечи се от нея и се загледа в плакатите на стената, които преливаха от цветове и действие. Изправени на задните си крака коне, въоръжени мъже и замъци в пламъци. А на преден план бе все една и съща красива жена. Разбърканата ѝ червена коса падаше по раменете и ръцете, гърдите ѝ бяха полууголи, очите — знайни и опасни. И мъжът до нея бе един и същ — вълнуващо хубав, с разтворена до кръста бяла риза, с добре оформени мускули и изгарящ поглед, който обещаваше невъобразими неща...

— Коя е тази красавица с невероятните... сини очи? Чейстити?

— Да. Това са увеличени копия на някои от кориците на Бърти.

— Интересно...

— Кое по-точно... сините очи или кориците?

— И двете — усмихна се той. След това видя маслената картина на статива до прозореца и тръгна към нея.

Мъжът, който го гледаше с тъмни замислени очи, беше същият от плакатите. Стъпил с един крак на скалата, с преметната през рамо пелерина и сложил десница върху дръжката на сабя, която висеше на кръста му. Дългата му коса бе развята от вятъра и леки бръчици набраздяваха челото му.

— Ти ли си го рисувала? — запита изненадано Гарет.

— Това е подарък на Бърти за рождения ѝ ден. Винаги казва, че художниците пропускат нещо. Затова реших...

— Много си добра.

— Ти не разбираш нищо от изкуство, нали?

— Само като инвестиции! — разсмя се той. — Подробностите оставям на търговските агенти.

— Гарантирам ти, че никога няма да си купиш Си Джей Карадърс. Аз съм любител. Достатъчно добра за свое удоволствие и недостатъчно, за да стана достояние на света. Което е чудесно. Рисувам, за да си почивам, а ако бях по-добра, щях да го приема на сериозно и то повече нямаше да ми доставя удоволствие.

— А какво правиш за удоволствие? — запита Гарет безгрижно и я погледна право в очите с добре пресметната усмивка — остроумна, топла и пълна с подтекст.

За негова изненада не постигна ефекта, който очакваше. Мислеше, че тя ще пламне и ще отвърне поглед, като загуби самообладание и му даде преднина. От всичко, което знаеше за нея, Си Джей Карадърс би трябвало да бъде лесна плячка. Но сините ѝ очи бяха нащрек и той отново си помисли за секунда какво ли ще бъде, ако са заедно в леглото... Тя наведе очи и се засмя, а когато ги вдигна, погледът ѝ беше закачлив.

— Плавам, разхождам се по брега, работя в градината, когато градинарят го няма, за да не ми се кара... — Усмихна се още пошироко и пленително. — Какво още... Колекционирам хвърчила и понякога ги пускам на плажа. Слушам музика. Ходя до Форт Майърс, пазарувам, срещам се с приятели. Изследвам острова... Чета. Всички нормални всекидневни неща.

— Възможно ли е да направиш някое от тези всекидневни неща с мен, докато съм тук? — каза най-естествено Гарет. Не искаше още от самото начало да я плаши.

— Съмнявам се, че имаш много свободно време. Бърти доста те е натоварила с проблемите на ПИ.

— Не чак толкова, че да не мога да открадна час-два.

— А какво ще кажеш за цял следобед?

Той се направи, че мисли, за да не проличи веднага, че само това чака.

— Мога да опитам.

— Утре ще ходя във Форт Майърс по работа. Ако искаш, можем да обядваме някъде заедно.

Кой знае защо това го раздразни. Почти се надяваше, че Си Джей ще се дърпа и ще усложнява нещата. Че ще го накара да използва

целия си чар и изобретателност, за да я спечели. Вместо това тя започва да се очертава като доста лесна плячка. А може би проклетият план го дразнеше, защото... Гарет се принуди да си напомни защо правеше всичко това. Защото бе във всеобщ интерес, включително и на самата Си Джей, да се влюби в него.

— Става... Не ме разбирай погрешно — храната тук е чудесна, но ми омръзнаха тези морски деликатеси.

— Само за три дни? — разсмя се тя. — Не се притеснявай. Готовката просто иска да се докаже. Тя и Бърти имаха малък спор, ала след ден-два всичко ще свърши и ще се храним като крале няколко седмици. След това Бърти пак ще подметне нещо, готовката ще побеснее и ние ще преминем през всичките мъки отначало. Но това е част от живота на обитателите на „Рая“.

— А какво трябва да направи човек, за да стане постоянен обитател на това странно и прекрасно място?

— Предполагам да се ожени за някой от семейството — сви рамене Си Джей.

Той почувства, че сърцето му се сви виновно, когато видя широката ѝ усмивка и немирните пламъчета в очите ѝ.

— Аз съм единствената подходяща за тази цел Парсънсова потомка, както ти е известно. Другото са арбалети и тем подобни.

— Много мрачна перспектива!

— Ъ-хъ — потвърди безгрижно тя.

— Човек трябва да е твърдо решен на всичко, за да приеме подобно предизвикателство.

— Или да е малко луд...

— Казват, че съм и двете.

— И аз така съм чувала... — изгледа го предизвикателно. — Обаче си мисля, че Бърти го знаеше, преди да те покани тук.

— Какво имаш предвид? — застина от изненада Гарет. Нима беше подушила нещо?

— Работата ти в ПИ, какво друго? — отвърна невинно Си Джей. Погледна го за секунда и най-неочеквано смехът изчезна от очите ѝ. Той почувства, че току-що пропусна нещо много важно. Тя се приближи до писалището. — Боя се, че ще трябва да ме извиниш. Имам купища работа. Увлякох се в рисуването и времето отлетя... — Си Джей посочи кутията, пълна със стотици пликове. — Последната

партида писма от почитатели. Издателят на Бърти ни ги препрати вчера.

— И вие двете успявате да се справите с всичко това? — Гарет подсвирна.

— Имам помощник, който идва в петък, за да отговаря на писмата, но аз предпочитам да преминат първо през моите ръце. Винаги има по няколко от постоянните й почитатели, а на тях тя отговаря лично.

— Сигурно ти отнема много време...

— Това е най-лесното! Аз съм и мениджър, лична секретарка, машинописка, редакторка и какво ли не още... Освен че пиша на машина всеки ден, уреждам срещи, договори за книги, телефонни разговори, поддържам връзка с агента и издателя, отговарям за кореспонденцията, за уреждането на представления, автографи, интервюта... Звучи така, сякаш се отегчавам, ала аз обичам да го правя! — засмя се Си Джей.

— Бих казал, че работата ти за Бърти може да се мери с ръководството на ПИ!

— Но е много по-приятна!

— Всичко е въпрос на гледна точка.

— Както и повечето неща, господин Джеймисън! — кимна тя.

— Гарет. Нали се споразумяхме?

— О, да! — Си Джей го стрелна отново през бюрото и той бе готов да се закълне, че съзря нещо като предизвикателство в очите ѝ. За миг. — Обаче споразуменията обикновено се преразглеждат, Гарет...

След това му се усмихна сладко и посегна към купчината хартия до компютъра.

Остатъкът от деня мина мудно. Гарет го прекара в кабинета на Бърти в компанията на компютърни разпечатки и стратегически планове, финансови доклади и досиета. Чете, преглежда и прави справки, докато очите му взеха да се затварят.

Накрая с огромна неохота извади от куфарчето си очилата за четене, с които се бе сдобил преди три седмици. Очила за четене, боже мой! Направо да се разплачеш! Сложи ги и си помисли ядосано, че

следващото нещо, с което ще се раздели, вероятно ще бъде косата му. След това какво... Може би талията? После коленете. Въпреки тениса, бягането и заниманията в гимнастическия салон. По дяволите! Остаряваше...

Веднъж в миг на откровение баща му бе признал, че единственото нещо, от което се страхува, е да посрещне старостта сам. Всички радости от миналото — женитбите и любовта, трепетът да държи в ръце новородения си син, да чува смеха на децата си — нищо не можело да изtrie страха от самотата през последните години от живота.

Тогава Гарет се ядоса повече, отколкото трябваше, и каза на баща си, че да остане сам е къде-къде за предпочитане пред глутницата от жени-стръвници, които невинаги имат искреното намерение да направят живота му по-малко самотен. Веднага се засрами от думите си, защото видя как лицето на баща му почервеня. Кой знае защо често си спомняше този разговор. Смяташе, че ще прекара остатъка от живота си в огромния апартамент в Маями сам. Преди тази перспектива му доставяше удоволствие. Но все по-често и по-често тя го смразяваше. Особено след като по-малкият му брат и жена му се сдобиха с третото си дете...

— Стига! — Той отблъсна стола и стана. Погледна часовника. Беше почти полунощ. Не беше необичаен час за него да работи, особено като се имаха предвид мащабите на ПИ. Ала през последните часове главно се бе въртял неспокойно на стола и бе мечтал, тъй че най-добре беше да остави работата за утре.

Къщата беше тиха. Гарет загаси лампите, затвори вратата на кабинета и осъзна, че всички отдавна спят. Когато отиде в кухнята, чу много тих звук от радио или телевизор откъм стаите на персонала. Някой все още беше буден. Вероятно готвачката замисляше поредното си отмъщение за вечеря.

Усмихнат, той посегна да отключи вратата, водеща от кухнята към задната градина, когато някакво движение в коридора привлече вниманието му. В следващия миг видя тъмна сянка на мъж да се промъква по витото стълбище към покоите на Бърти. Пристипи към телефона, но се сети, че най-близкият полицейски участък бе във Форт Майърс и най-бързият катер щеше да стигне дотук за около двадесет минути. Нямаше на разположение двадесет минути. Изруга тихо и

посегна към кутията с остри ножове до печката — гордостта на готвачката. Гарет взе един от тях с мисълта, че това е една от сабите на Джейми Килдонан, и се насочи към вратата. Ала както се промъкваше по коридора, изведнъж спря. Насред стълбището видя съвсем ясно нападателя. Уинтъръп!

Гарет се приведе, за да се убеди. Уинтъръп беше по пижама, халат и чехли. И без съмнение се промъкваше към стаите на Бърти. „Може би умирам...“ По гърба на Гарет преминаха тръпки, като си спомни думите й. Той пристъпи напред, за да попита Уинтъръп дали се нуждае от помощ, ако на Бърти й е прилошало... В този миг Уинтъръп си подсвирна. Да, подсвирна!

— О, по дяволите! — Гарет се върна в сянката. Не искаше старият човек да помисли, че го шпионира.

Уинтъръп не изчака отговор и влезе, а Гарет намръщен се върна в кухнята. Ах ти, потаен стар дяволе, помисли си той с възхищение, като остави ножа в кутията и се потопи в горещата мека тъмнина на нощта. И така, в този „Рай“ нищо не беше такова, каквото изглеждаше!

Той прекоси широката каменна тераса и мина под арката от рози, която я отделяше от плувния басейн с олимпийски размери, обграден със статуи и колони. Басейнът и площадката бяха от красиви керамични плочки, напомнящи нещо ориенталско, може би бяха марокански, с много червено, синьо и златно. Но най-силно впечатление правеше рисунката на дъното на басейна. Това бяха русалки в естествена големина, които си играеха с три делфина. Златните им коси се разливаха по плочките, очите им святкаха в лазурносиньо, а голите им тела бяха тънки и леки. Беше направо произведение на изкуството, сътворено с въображение и възхитителен усет.

— Прапрадядо ми докарал двама майстори от Малта, за да го направят — чу се зад гърба му тих глас и в същия миг Си Джей се появи безшумно като котка. Беше с цял бански костюм с цвета на очите й, дълбоко изрязан на бедрата и на гърба. Беше много хубава и Гарет си помисли объркано, че от години не бе виждал по-вълнуваща гледка — тези загладени женски форми, копринената загоряла кожа, невероятните бедра, които сякаш не свършваха. Или може би... — Навремето станал голям скандал — жени с голи гърди да се излагат на показ! — Гарет я загледа виновно, докато не осъзна, че говори за

мозайката на дъното на басейна, а не за смущаващите образи, които изпълваха въображението му. Без да смее да я погледне, той само кимна. — Делегация от дами дори се опитала да го убеди да накара художниците да ги облекат. Според мълвата отговорът на прадядо ми ги принудил да хукнат през глава навън и никога повече да не обелят дума за това. — Гарет се разсмя. — А казват, че онова стъкълце на пъпа на едната русалка носело късмет, ако се натисне както трябва.

— Цялото имение е като сън, една част в старинен английски стил, друга в италиански барок, трета... дявол знае, източен или индийски.

— Опитваш се да ми кажеш, че е разностилно, претенциозно и парвенюшко... И си прав. Целият остров е доказателство, че добрият вкус не може да се купи с пари. Макар че, слава богу, нещата са се променили откакто в градините са се разхождали тигри и мечки, а цели стада елени и диви патици са били докарвани тук за ловните фиести на прапрадядо ми.

— Сигурно му е струвало цяло състояние!

— Да, така е, дори за милионер като него — усмихна се тя и погледна към огромния дом. — А вече оstarява. Скоро ще трябва или да правим основен ремонт, или да се преместим.

— Не мога да си представя Бърти щастлива някъде другаде.

— Нищо не еечно — въздъхна мрачно Си Джей. — Дори „Раят“.

Нешто в тона ѝ му напомни за баща му. „Не можеш да спреш времето“ — беше му казал той скоро след смъртта на майка му. „Не можеш да промениш съдбата“. Гарет прогони тези мисли от главата си, озадачен, че се бяха промъкнали неканени.

— Не е ли късничко за плуване?

— Помага ми да заспя.

Тя отиде до края на басейна, преметнала синьо-бяла хавлия през рамо, и той почувства, че устата му пресъхва. Лунната светлина къпеше раменете ѝ, съблазнителната извивка на гърба ѝ, заоблените ѝ бедра... И за негова изненада, така както я гледаше, Гарет изпита първите признания на възбуда — онова особено свиване в слабините, спонтанното желание на мъжкото животно... С повече късмет и това би станало. Нещата щяха да бъдат по-лесни и за двамата, ако не трябваше да се преструва поне за тази страна от тяхната връзка...

Напълно си откачила, ако мислиш, че ще свалиш мъж като Гарет Джеймисън, каза си Си Джей. Всичко, което знаеше за изкуството на флирта, бе научила от Чейстити О'Пурк, а то не беше я подготвило за подобен случай. Чейстити не правеше почти нищо, мъжете сами падаха в краката ѝ. Няколко премрежени погледа през рамо, леко навлажняване на устните с език, сочни гърди, повдигащи се развълнувано над дантелите на корсажа... По дяволите, ядоса се тя. На Чейстити ѝ стигаше само да е жива, за да бъде изкусителка! Си Джей хвърли бегъл поглед на тялото си. Гърдите ѝ никога не са се повдигали развлънено. Така че как си представяше дори за миг, че може да съблазни изпечения женкар Гарет Джеймисън, като се разхожда на лунна светлина с този смешен банковски костюм? Вместо да изтъква прелестите ѝ, той само подчертаваше още веднъж тяхната липса.

— Можеш и ти да дойдеш, ако искаш — стрелна го тя през рамо с поглед, за който мислеше, че е окуражителен.

Но когато очите му срещнаха нейните, сърцето ѝ просто спря да бие. Гледаше я така, че Си Джей се почувства като парче месо, хвърлено в клетката на тигър. Очите му бяха присвирти и замислени, а изражението на хубавото му лице беше същото, което Чейстити сигурно често бе виждала на лицето на Джейми. Това я уплаши до смърт. За миг тя почти примря. Беше започнала една игра с огъня, за която само беше чела. А играта с такива неща може да стане опасна...

И неочеквано Си Джей изпадна в паника. Ала само за миг. Преди да направи нещо глупаво, като например да побегне и да се скрие, тя откъсна поглед от Гарет и стъпи на ръба на басейна. Няма да мисли повече за тези кехлибарени очи, впити в гърба ѝ. Скочи в сребърната вода с дълъг плонж, който я отведе почти на една трета от дължината на басейна.

ПЕТА ГЛАВА

Си Джей изплува, тръсна глава и се насочи с бавни движения към края на басейна. Не смееше да погледне назад. Водата галеше кожата ѝ и я успокояваше.

Беше време. Бе дошло време да помисли сериозно за брак, за семейство. За бъдещето. „Раят“ нямаше да продължава вечно. Като риташе леко с крака, за да се държи на повърхността, тя приглади коса и се огледа за Гарет. Смяташе да му каже нещо закачливо, но откри, че е сама. Нямаше го. Погледна към края на басейна, където той стоеше преди малко. Цялата пламна при мисълта, че просто бе пренебрегнал поканата ѝ за среднощно къпане.

Ами разбира се, че не можеше да се къпе с нея! Беше с костюм, а наоколо не се подмятала бански гащета. И освен това защо да си губи времето? Гарет Джеймисън правеше всичко по план. Притрябвала му е никаква си влюбена глупачка да му се тръшне само защото...

Някой я хвана за десния глезен и я повлече надолу. Тя зърна две силни загорели мъжки рамене под себе си, след това беше изхвърлена на повърхността сред взрив от мехурчета и пръски. Едва си пое дъх.

— Извинявай...

Гласът му прозвуча като мъркане до ухото ѝ. Последва го гърлен смях и нежно докосване до бедрата ѝ, после до кръста ѝ. Ала когато Си Джей се обърна, за да го погледне, него отново го нямаше. Показа се на около метър, а тя се вцепени от изненада.

— Как... Какво правиш?

— Възползвам се от поканата ти!

— Но... какво си облякъл? — попита, без да се замисли.

— Вече е късно да се притесняваш, нали? — Зъбите му светнаха на лунната светлина. — Обаче можеш да дойдеш и да провериш, ако наистина се интересуваш.

— Не искам... — Беше си възвърнала част от самообладанието, ала се чудеше какво да отвърне. Светлината в един от прозорците на втория етаж на къщата угасна и Си Джей се засмя. — Закъсня тази

нощ. Предполагам, че не е искал да се качи, докато ти не излезеш от къщата.

— Уинтъръп ли? — изненада се Гарет. Той избърса лицето си с ръка и също погледна към прозореца. — Значи знаеш?

— Разбира се! Та нали ми е леля — засмя се тя.

— И от колко време е така?

— Откакто се помня... Поне от двадесет години. Но никой не бива да знае, тъй че си дръж устата затворена.

— Никой не знае? След двадесет години?

— Уинтъръп се опитва да пази репутацията й. Целият персонал знае, разбира се, ала се прави, че нищо не вижда. Това е една от причините, поради които се преместих в бунгалото преди години. За да им бъде по-лесно. А останалите не смеят да припарат в централната част на къщата, преди той да слезе и да се облече.

— Мислиш ли, че някой ден ще се ожени за нея?

— Надявам се. Но Бърти е удивително старомодна понякога. Бои се евентуалната ѝ женитба с обикновен иконом да не се отрази зле на моето бъдеще... — Си Джей се обърна по гръб и имаше чувството, че плува в море от звезди. — Щом са щастливи, не ме интересува...

Гарет не каза нищо и се загледа замислено в тъмния прозорец. А тя, доволна от разсейването му, заплува колкото можеше по-бързо. Под нея трите русалки играеха с делфините с мъдри, тайнствени и доволни усмивки. Си Джей си пое дълбоко въздух и се гмурна към дъното. Вградените отстрани светлинни ѝ даваха добра видимост, а отраженията на звездите играеха по плочките. Отгласна се силно, достигна дъното и докосна изкуствения сапфир, поставен в пъпа на едната русалка. Нищо не се случи — не я удари ток, не блесна светкавица, не тресна гръмотевица. И все пак тя се чувствуше странно сигурна, че този глупав ритуал, останал още от детството ѝ, е добър знак, добро предзнаменование.

Не се изненада, когато ръката и бронзовите рамене на Гарет се появиха до нея. Само сърцето ѝ заби учестено. Той също докосна русалката, а после ѝ се усмихна. Изглеждаше като от друг свят. Около лицето му плуваше коса, а отраженията на светлините играеха по слабото му мускулесто тяло. Беше по слипове, отбеляза Си Джей с облекчение. Стомахът му беше плосък и твърд, гръденят кош — широк и окосмен. Изглеждаше толкова силен и предизвикателен, че я обзе

истинска паника. Внезапно Гарет посегна и я прихвана през кръста. След това ритна леко с крака и се отправиха заедно към повърхността. Тя постави ръце на раменете му и си каза, че няма никаква причина сърцето й да бие до спукване.

Беше толкова близо до него, че виждаше дори зелените точки в очите му и малкия белег точно под лявата му вежда. Лицето му беше като издялано, а извивката на челюстта му бе упорита и решителна. С изключение на устата, помисли си тя глупаво. Гарет имаше устата на Джейми Килдонан — силна, но с достатъчно чувствена долна устна, за да накара една жена да не спи нощем и да мисли само за него...

Излязоха на повърхността и Си Джей си пое въздух. Опита се да се отблъсне от него, ала кракът ѝ се хълзна между неговите и тя усети как мускулите му се свиха. Вместо да се разделят, те сплетоха бедра в такава близост, че Чейстити О'Рурк можеше само да ѝ завижда. Едната му ръка беше на бедрото ѝ, топла и силна. И чак когато той повдигна с другата си ръка брадичката ѝ, Си Джей разбра какво смята да прави. Гледаше с нямо учудване как лицето му се приближава към нейното и в следващия миг устните му бяха върху нейните. Отначало леко, нежно докосване, което завъртя главата ѝ, а след това по-силно, настойчиво и търсещо. Усети как езикът му се промъква между устните ѝ. Едно мигновено усещане, което бе по-еротично заради обещанието, което даваше. После Гарет се отдръпна и това беше всичко.

Направо ѝ се доплака. Искаше ѝ се още... Ала той се отдалечи от нея, като нежно я погали с ръка през тънката материя на банския костюм. Сякаш имаше електричество в тази ръка. И магия. Тя ги усети във вените си като сладка отрова и потръпна.

— Късно е — каза Гарет почти извинително.

Нещо се беше случило... между тях. Нещо, което тя не разбра, а и не беше сигурна дали иска да разбере.

— Да.

— Ще вечеряме ли утре заедно?

— Да...

Той протегна ръката си, Си Джей — своята и за един вълшебен миг пръстите им се сплетоха. Беше като огън. След това Гарет се откъсна от нея и заплува към близкия край на басейна. Излезе грациозно като голяма хищна котка. Когато се наведе да вдигне дрехите си, водата се стичаше по тялото му. После той изчезна в

дълбоките сенки под арката от рози. След доста време Си Джей осъзна, че все още задържа дъха си и гледа в тъмнината.

— Джеймисън те води на вечеря миналата нощ — бяха първите думи на Бърти, когато Си Джей влезе в кабинета на леля си след две утрини. — Джеръм ми каза, че сте се държали за ръце в моторницата, а аз ви видях да се целувате пред бунгалото малко след полунощ. Доста дълго. Означава ли това, което си мисля?

— Означава, че си най-безсрамната шпионка, която съм срещала! — успя най-сетне да вземе думата Си Джей и остави куп писма на голямото бюро. — Би ли отделила минута-две за собствените си работи, вместо да се месиш в моите? Тези писма се нуждаят от подпись.

— Че се и обиждаме! — Бърти премрежи поглед от дима, който се виеше от цигарата ѝ. — Спа ли вече с него?

— Това няма да го удостоя с отговор! — Си Джей взе цигарата от пръстите ѝ и я загаси в пепелника.

— Значи не. И какво чакаш? Тепърва няма да ставаш по-млада, момичето ми. Когато бях на твоята възраст, вече се бях налудувала достатъчно...

— Не искам да слушам за твоите лудории — отвърна ѝ Си Джей спокойно. — Тази сутрин дойдоха коректурите за „Освободената Чайстити“. Трябва да са готови за петък.

— Къде те води Гарет на вечеря?

— Знаеш, че по крайбрежието има само рибни ресторани. И освен това не вечеряхме, а просто ядохме заедно. Това не означаваше нищо.

— Сигурно и целувката пред вратата не означаваше нищо — изсумтя Бърти. — Виждала съм спасители да съживяват удавници за по-кратко време.

— Продължавай, продължавай — отвърна ѝ любезно Си Джей, като бутна писмата пред нея. — Още аргументи за изпращането ти в старческия дом в най-скоро време.

— Няма да го направиш — каза Бърти най-спокойно и взе писалката. — Ти все пак ме обичаш.

— Ще видим. Започвай да подписваш!

С тънка усмивчица Бърти мълчаливо взе да подписва писмата. Си Джей пъхна ръце в джобовете на шортите си и отиде до големия прозорец. Градинарят подрязваше азалиите, но тя го гледаше, без да вижда нищо.

Така беше цяла сутрин. Хващаše се, че седи на бюрото или до прозореца, без изобщо да си спомня защо е дошла дотук и с каква цел. Наложи се да говори два пъти по телефона и докато избираше номера, забравяше за какво се обажда. Единственото, което много добре си спомняше, бе предната вечер във Форт Майърс с Гарет. Срещнаха се малко след четири и обиколиха няколко галерии и бутици. Вечеряха в един от ресторантите на кея. Седнаха на открито и гледаха залива. Бъбриха и се смяха, докато той реши, че ще танцуват. После пиха в едно полуутъмено барче, където Гарет за пръв път преплете пръстите си с нейните и ги стисна силно. А след това я целуна. Устата му бе гореща и позната. Миришеше на бренди.

Целуна я отново, докато чакаха Джеръм да докара моторницата, за да ги върне в „Рая“ и още веднъж под навеса на кея. Тя се чувствуше полупияна от вкуса на устните му, замаяна от близостта и топлината му. Казаха „лека нощ“ на Джеръм и тръгнаха ръка за ръка към нейното бунгало. Си Джей си помисли да го покани да влезе. Да запрати предпазливостта по дяволите и каквото ще да става. Чувствуше се дива и безразсъдна. В един миг реши, че просто ще го направи. Стояха дълго в лунните сенки с впити един в друг очи и тя видя, че той се изкушава. Всъщност, можеше да бъде съвсем невинно — едно питие, няколко минути разговор, смях, а след това просто да стане и да си отиде. И все пак дълбоко в себе си Си Джей се съмняваше, че ще бъде така. Знаеше, че Гарет чувства същото като нея. Тъй че накрая дори не се изненада, когато той тръсна глава.

— Мисля, че няма да е много умно, Си Джей — каза нежно Гарет. — Изобщо... — И я целуна отново. Нито настоятелно, нито нежно, а решително и безкомпромисно като мъжа, който я целуваше. Тя му отговори пламенно — всичкият срам, който бе чувствала, отлетя... Тогава той я докосна. Ръката му мина по гърба ѝ, по дългата извивка на бедрата ѝ, притисна ги към себе си и те застинаха слети. Си Джей усети как тялото му се напряга. Ръката му спря на гърдите ѝ и я възпламени. Тя въздъхна. Искаше да я гали. Тялото ѝ се изпълни с копнеж да бъде докосвано, но Гарет спря. Отдръпна се бавно и

отстъпи. Очите му блестяха в тъмнината. Нещо в погледа му я разтрепери и я обзе приятно предчувствие. Си Джей знаеше с абсолютна сигурност, че я желае. Че във въображението си я люби. Че силното му тяло се слива с нейното и я кара да стene отново и отново... — Лека нощ, Си Джей — процеди той през стиснати зъби.

Тя прегълтна слизана.

— Лека нощ — прошепна и думите ѝ прозвучаха някак си отдалеч.

Гарет се усмихна и се запъти към бунгалото си.

— ... цял ден ли ще витаеш в облаците или все пак ще изпратиш пощата? — върна я в действителността гласът на Бърти, ала сърцето ѝ биеше забързано от спомена.

Тя все още усещаше вкуса на устните му, нежната милувка на ръката му по гърба, раменете, бедрата си... Обърна се рязко от прозореца, като се надяваше лицето ѝ да не издаде за какво, по-точно за кого, беше мислила. Взе писмата, но се спря за миг, за да отнеме поредната цигара от ръката на леля си.

— Ще открия кой негодник ти доставя тази гадост и ще му дам да се разбере!

— Аз съм на седемдесет и шест години — защити се Бърти. — Ако пущенето щеше да ме убие, досега да съм свършила.

— Доктор Уилърсън каза...

— Дрън-дрън! Надживях вече двама доктори, ще надживея и Уилърсън. Уинтъръп, къде си? Уинтъръп!

— Ти ще надживееш всички ни — каза спокойно Си Джей, — обаче докато съм тук, няма да пушиш, ясно ли е?

— Обикновено си доста мило дете. Какво ти става?

— Става ми! Двадесет години се опитвам да те предпазя от неприятности!

— Той е истинско откритие, нали?

— Кой, доктор Уилърсън ли?

— Не ставай глупава! Много добре знаеш кой. Гарет Джеймисън.

— Не ме интересува...

— Богат, много умен и с блестящо бъдеще. Отгоре на това и хубав. Прекрасно сложен — забеляза ли раменете му? Разбира се, че си забелязала. Опитах се да си представя и други подробности от

физиката му, докато онази нощ пляскахте в басейна — засмя се Бърти многозначително.

— Не съм забелязала. Ти уведоми ли братовчедите ми, че си решила да въведеш Гарет в бизнеса?

— Вчера! — ехидно отвърна тя. — Бъртрам звънна по телефона минута след като бе получил моя факс. Бълваше змии и гущери. А тримата му алчни синчета заплашиха да долетят и да налеят малко мозък на изкуфялата си леля, преди да е направила още някоя глупост.

— Предполагам, че си овладяла положението с присъщата ти любезност и самоувереност — засмя се Си Джей.

— Казах им да вървят по дяволите — отвърна Бърти със задоволство. — Гарет говори цяла сутрин с тях, за да уточни някои неща. Уинтръп!

Си Джей загледа леля си сериозно.

— Те ще се опитат да те изкарат невменяема, нали знаеш? Трябва да се обадим на Уилърсън да подготви медицинско, удостоверяващо, че си напълно здрава — телом и духом!

— А, значи вече съм напълно здрава телом и духом? А до преди пет минути нали бях луда!

— Изглеждаш ми изморена. Добре ли спа? Вземаш ли онези витамини, които... — усмихна се примирително Си Джей.

— Да, да, да! Не ставай дребнава, Си Джей! Не обичам такива работи. Уинтръп! Къде изчезна този човек? Сигурно се е скрил зад ъгъла и се хили, докато аз...

— Викате ли ме, ваше благородие? — появи се Уинтръп изневиделица със сериозно изражение.

— Викала съм го! Продрах си гърлото от десет минути насам. Донеси ми нещо за пиене.

— Чай от бучиниш ли, мадам?

— Уинтръп, уволnen си!

— Да, мадам. Значи, чай?

— Едно голямо уиски!

— Едно много малко уиски — обади се Си Джей. — И провери дали си заключил бюфета след себе си, Уинтръп. Тя се промъква и се самообслужва, като мисли, че никой не я вижда. Освен това някой пак ѝ е купил цигари. Заклевам се, че ако го хвана, собственоръчно ще го удавя в залива.

— Да, госпожице — кимна Уинтръп. — С удоволствие ще ви помогна.

— Инквизиция! Това си е жива инквизиция! — промърмори Бърти. — В най-скоро време ще наредя всичките си книги наоколо и ще се запаля — като Жана Д'Арк!

— С кибрит ли? — запита я сладко Си Джей.

ШЕСТА ГЛАВА

Отговорът на Бърти беше пиперлив. Си Джей се засмя и излезе през вратата, за да попадне право в прегръдките на Гарет.

— Ммм, че хубаво! — обви ръце около нея той. — Току-що подобри настроението ми с двеста процента. Добро утро!

— Добро... По дяволите! — Си Джей гледаше писмата, които изпадаха на всички страни. — Искам да кажа утро...

— Тъкмо мислех за теб! — засмя се Гарет, като явно нямаше никакво намерение да я пуска.

— Какво?

— Ммм! Мислех си за теб!

— Така ли?

— Ъхъ! — И без никакво предупреждение се наведе и я целуна. Една кратка, нежна целувка, не по-дълга от удар на сърцето. Тя беше сигурна, че земята под тях се разлюля. Какво друго би разтреперило така коленете ѝ?

— Аз... Много интересно.

— И аз така мисля. Сънувах те цялата нощ.

— О!

— Какво ще кажеш да се разходим днес следобед? Или да поездим? Може да вземем два коня и да отидем до индианската могила. Ще търсим стрели.

— На разходка? — Какво по дяволите ставаше с нея! — Май няма да мога. Имам да свърша милион неща днес следобед...

— Още една причина да отделиш няколко часа.

— Не мога! — дори не се опита да скрие съжалението си Си Джей. — Агентът на Бърти току-що изпрати по факса четиридесет страници договор и иска отговор до петък.

Той взе ръката ѝ и леко стисна пръстите ѝ.

— Хубаво беше снощи. Мисля си, че и на теб ти беше хубаво. Бих искал докато съм тук да прекарваме повече време заедно...

— Аз също — отвърна тихо тя и се опита да спре нахлулите в главата ѝ надежди, че това означава нещо повече. Че интересът му към нея надхвърля обикновените му флиртове... Разбира се, че не беше така! И все пак сърцето ѝ подскочи, когато Гарет ѝ се усмихна и стисна за миг пръстите ѝ.

— Добре — наведе се той и докосна устните ѝ отново. После се обърна рязко и влезе в кабинета на Бърти.

Все по-трудно му беше да мисли за работа, откакто няколко часа по-късно Гарет. Беше се заровил в планина от хартия, но изпитваше нещо като отвращение, което го изненадваше и плашеше едновременно.

Винаги бе вършил работата си така, както други се занимават с лов или риболов. За удоволствие. Колкото по-трудна беше, толкова по-добре. Чувстваше се отлично, когато нещата стигаха до критичната си точка, когато можеше да ги насочи по друг път и да върне милионите в баланса. Тогава преговорите ставаха интересни. Тогава идваше неговият ред. Никакви компромиси. Никакви грешки. Това му доставяше удоволствие във висша степен.

Да заеме положението на Емет Ройс в „Парсънс Индастриъл“ не беше съвсем същия вид предизвикателство. Не беше изкупуване или превземане на компания, а трябваше да поеме контролния пакет акции на Бърти. Семейството на брат ѝ щеше да се бори ожесточено, разбира се. Щеше да има няколко схватки, докато членовете на директорския съвет решат на чия страна да застанат. Беше убеден, че страстите ще се уталожат бързо. Можеше отсега да предвиди преструктурирането на силите, разместванията на позиции и когато играта свърши, щеше да остави някой от своите хора да върти нещата, а той щеше да се заеме с нещо ново.

Обаче... Този път не всичко беше наред. Нямаше го оня вътрешен трепет, нито усещането за предстояща битка. Само някакъв смътен страх, с който не можеше да се преобори. И Гарет отлично знаеше причината — Си Джей Карадърс... Опомни се, Джеймисън, каза си, не се плаши. Тя не е като другите. Нищо не иска от теб. Нито парите ти, нито властта ти, дори не се опитва да те вика в леглото. И точно това я прави неизвестна величина.

Той въздъхна и се облегна, почуквайки с молива по бюрото, загледан през високия прозорец навън. Слънцето оцветяваше облаците в оранжево, като бавно се плъзгаше в лазурно синьото море, което блестеше с дългите си лениви вълни.

Рай.

Едно почукване на вратата го накара да се обърне — беше Си Джей.

— Здравей. Заест ли си?

— Никак! — Гарет хвърли молива и завъртя стола си към нея. — Влизай. Какво има?

— Нищо особено... — Тя отвори усмихната вратата с крак и влезе, като крепеше в ръце табла със сребърен кафеник, чаши и голяма чиния, пълна със сладкиши. — Бърти каза, че цял ден си водил битка с другата половина от Парсънсовия клан и си помислих, че сигурно се нуждаеш от подхранване...

Си Джей оставил подноса на бюрото и стаята се изпълни с уханието на току-що сварено кафе. Той си взе един сладкиш, докато тя напълни две чаши, сложи в неговата сметана и една лъжичка захар, както го обичаше, и му подаде чашата.

— Опитваш се да бъдеш незаменима или ме караш да си мисля какво ще загубя, когато си ида?

— Може би и двете... — Си Джей придърпа един стол и седна до бюрото. — Няма да се сърдиш, надявам се, ако се скрия за малко тук. Gotвачката пак е уволнена — за трети път тази седмица. Градинарят заварил кучетата да ровят в розите, а Уинтър пък хванал момчето, което помага на Джеръм, че доставя уиски и цигари на Бърти. Тук е като в зоологическа градина. Не се ли радваш, че си само за няколко седмици?

— О, не знам. Има и някои предимства... — Гарет задържа погледа ѝ за миг.

— Чух, че си говорил с братовчедите ми. Предполагам, че са заплашили да обявят Бърти за невменяема, да стигнат до съд и какво ли не още.

— Очаквах го...

— Те не са лоши. Само трябва да разберат, че не могат да командват парада сами. — Тя отпи от кафето, като го гледаше над елегантната чашка. — Не ми е работа, но на твоето място щях да им

предоставя повече отговорности. За да им покажа, че им вярвам. А ако ще вливам свежа кръв, щях да започна на по-ниско ниво. Щях да оставя директорите по места, за да не ги дразня...

— Добре си схванала положението — кимна замислено той. — Наясно ли си и с действителните проблеми на компанията?

— Горе-долу. Не съм сигурна дали мога да изрецирам гладко имената на всяка фирма, която притежаваме, ала имам доста добра представа откъде идват парите и къде отиват. Така че, ако мислиш да направиш удар, помисли отново.

Това го разсмя. Гарет я погледна и си спомни как я държа снощи в прегръдките си, топла и податлива. Усети отново вкуса на устните ѝ — на канела, бренди и огън. Помисли си, че я желае. Не като нагласена съпруга, а просто я желае. Самата нея. Чувството го завладя неочеквано и мъчително и той изпита копнеж да я положи в леглото и потъне в сладката ѝ невинност. Телефонът иззвъння и наруши тишината. Си Джей скочи, но Гарет ѝ махна с ръка да седне и грабна слушалката.

— Джеймисън. С кого говоря? — Тя отпи още гълтка кафе и се отпусна в стола. Мислеше да иде в кухнята и да види как е преминала поредната буря. — Ти какво? — подскочи той внезапно и отблъсна стола си назад. — Да не си полудял? Не можеш да се ожениш, не можеш! Чуваш ли? Знаех, че ще те оплете, в мига, в който я видях, обаче не допусках, че си толкова лековерен. Не прави и не подписвай нищо, докато не дойда! Ще долетя утре и ще я отпратя преди... — Направи още една пауза, по-дълга от предишната. Очите му хвърляха искри. — Знам, че си на меден месец. Но няма да позволя на тази евтина, малка... — От другата страна затвориха толкова шумно, че дори Си Джей трепна. Трепна още веднъж, когато и Гарет затръшна своята слушалка. — Оженил се е за нея!

— Кой за кого?

— Баща ми току-що се е оженил в Лас Вегас за стриптийзорката Кристъл Харт! — Нямаше много неща, които можеше да се кажат в подобен случай, реши тя благоразумно. Поздравленията явно не подхождаха, а съчувство то хич не вървеше. — Господ ми е свидетел, мислех, че си е взел поука! Това му е трети, не, четвърти път, когато позволява на хищна използвачка да го хване в лапите си! Изхарчих цяло състояние по частни детективи да изровят

всичко компрометиращо за нея, та да я остави. Вместо това... — Той тръгна напред-назад из стаята. — Мога да се обзаложа, че не е подписал брачен договор, което значи, че отръването от нея ще ни излезе солено.

— Может би тя го обича — предположи тихо Си Джей.

— Да! Обича банковата му сметка, яхтата, самолета, кредитната му карта и натъпкания му портфейл!

— Виждал ли си я? — намръщи се тя.

— Да. Веднъж той се върна от един уикенд в Лас Вегас и се започна — Кристъл това... Кристъл онова. На всяка дума — Кристъл. Отлетях до Лас Вегас и поговорих с нея, макар че можех да си спестя пътуването.

— Тя какво каза?

— Че баща ми е възрастен и не се нуждае от моето разрешение, за да живее живота си. Че се е надявала да разбера това, но щом не мога, да си гледам работата. Че съм драматизирал нещата поради противоречивите си чувства относно смъртта на майка ми и... По дяволите, отряза ме, без да й мигне окото! — За нейна изненада Гарет неочеквано се разсмя. — Вероятно беше донякъде права. Не можах да му прости, че тръгна с жени толкова скоро след смъртта на мама. За мен беше предателство, разбираш ли? Бях само на деветнайсет. Какво знаех за живота? Имах си своя колеж, приятелите и всички момичета, които исках. И през ум не ми минаваше, че може би се е чувстввал самотен, че просто е имал нужда от компания...

— И сега ли мислиш, че прави същото?

— Точно това прави — отвърна студено той. — Разбира се, въобразява си, че е влюбен в нея. Винаги след някой самотен, уязвим мъж се нареджа и върволица от жени, готови да споделят самотата му срещу добро заплащане.

— Това е най-циничното нещо, което съм чувала! Мъжете и жените се влюбват, откакто свят светува. Тук няма нищо за пресмятане. То просто се случва.

— Любов? — Гарет я погледна така, сякаш току-що бе паднала от друга планета. — Това е най-големият капан! Тогава мъжът е най-слаб. В състояние е да извърши всичко, когато си мисли, че е влюбен. А всяка жена разчита на това и го дои, докато може.

— Мисля, че ще е най-добре да ида до кухнята да видя какво ще ядем за вечеря. Когато готвачката е сърдита, всеки се спасява както може.

Си Джей стана и остави кафето си. Гарет не се възпротиви, обърна се и отиде до прозореца, сякаш напълно забравил, че тя е все още тук. След минута Си Джей наистина си отиде. Всяка жена трябва да пази добре сърцето си от Гарет Джеймисън, си каза тя на път за кухнята, защото ако се влюби в него, ще бъде най-несподеленото чувство на света.

След няколко часа все още мислеше за случилото се. Беше се върнала в бунгалото си с намерението да поработи, но вместо това седеше пред полуузавършената картина на Джейми Килдонан и си мислеше глупаво, че приликата между Гарет и пиратът на Чейстити все повече и повече изпъква. Най-после устата се получи, ала сега пък очите не бяха точно каквите трябва... Не бяха достатъчно наситени. Като... очите на Гарет — опущен кехлибар в един момент и разтопена мед в следващия.

Откъсна се от картината и седна на бюрото с последните договори на Бърти. Обаче непрекъснато се хващаше, че мисли за друго — за Гарет или за леля си — и трябваше да започва отначало. Накрая се отказа. Взе си горещ душ, навлече халат и седна в едно кресло с дебел криминален роман. Тъкмо го започна и някой почука на вратата.

— Отворено е! — извика Си Джей, без дори да се обърне. — Знаех си, че няма да устоиш на поканата ми. Две-три игрички и после в леглото. Но без шмекерии тази вечер...

— Не съм си и помислял — достигна до ухото ѝ мъжки глас. — А две-три игрички преди леглото звучи чудесно!

— Господи, уплаши ме до смърт! — подскочи в стола Си Джей.

Гарет се усмихна. Изглеждаше отпочинал. Беше по джинси и сива тениска със знака на университета във Флорида.

— Извинявай... Това означава ли, че поканата отпада?

— Взех те за Бърти. От време на време играем карти, макар че лъже като дърта циганка. Каза, че може да мине за една игра тази вечер. Освен ако няма хокей по телевизията. Луда е по хокея.

— Има — Питсбърг и Бостън. Двамата с Уинтръп сега си лежат в леглото, хрускат пуканки и псуват рефера. Бърти има доста цветист речник за седемдесет и шест годишна дама, нали?

— Виждала съм доста мъже да почервеняват от срам. Какво е това? — Си Джей кимна с глава към плоската кутия в ръцете му. — Мирише ми на пица.

— И е пица. Специалитетът на Джовани с аншоа, за да бъда точен. Обичаш ли аншоа?

— Обожавам я, обаче как успя? Не, не може да бъде!

— Джовани гарантира, че прави доставки навсякъде и току-що го доказа.

— Та това е половин час с моторницата! Да не искаш да кажеш, че е докарал пицата от Форт Майърс дотук? Сигурно струва цяло състояние!

— Само няколкостотин — потвърди през смях той. — Смешно ниска цена, за да ми проговориш отново.

— Не съм забелязала да съм представала да ти говоря.

— Не буквально, но нещата се объркаха, когато днес следобед излезе от стаята. Е, ще ми помогнеш ли да изядем това произведение на изкуството?

— Разбира се! Ала преди това ще се преоблека.

— Не настоявам...

— Аз обаче настоявам, господин Джеймисън! — разсмя се тя и му посочи малкия кухненски бокс в единия ъгъл. — Там ще намериш чинии. Мисля, че имам една-две бутилки вино в хладилника.

Докато отваряше бутилката френско бургундско, Гарет си мислеше, че от една страна, е срамота да пият вино за сто и петдесет долара с готова пица. От друга страна, обаче, се забавляваше много повече, отколкото през всичките последни години, взети заедно, а това вече беше нещо.

— За какво се смееш? — Си Джей се пресегна, взе една гъбка от пицата и я пъхна в устата си. — Ох, пари!

— Стоплих я в микровълновата печка, преди да дойда при теб. Смех се, защото не си спомням кога за последен път съм ял пица с великолепно френско вино.

— Значи много работиш. Аз ще донеса чиниите и чашите, а ти вземи пицата и виното.

Той я последва до кръглата стъклена маса пред прозореца, който гледаше към залива.

— Вероятно си права. Но сигурно и от ужасно много време не съм срещал жена, съгласна да яде с мен готова пица.

Тя не отговори. Мъчеше се да маневрира с горещото парче пица, без да се опари.

— Значи трябва да се срещаш с друг тип жени. Ммм, идеята ти е страхотна, Джеймисън!

— Может би си права — промърмори Гарет, като я гледаше. Разрошена коса, никакъв грим, приста синя тениска върху джинсите — и въпреки това беше най-прекрасното момиче, което бе виждал от години. Нямаше да е кой знае какво изпитание да е женен за нея, помисли си неочеквано той. Въщност да е женен за нея щеше да бъде едно от най-хубавите неща. А такива не му се бяха случвали отдавна...

Изядоха пицата, като си бъбреха приятно. Гарет се изуми — не правеше никакви усилия, което беше странно. Каквото и да се случеше между тях, щеше да бъде естествено и спонтанно. Почти като наистина, помисли си той. След като изпразниха чиниите и изпиха виното, Си Джей направи кафе и седнаха в дневната. Накрая Гарет стана и пусна музика. Едно бавно парче, което направо плачеше за танц. Без да обръща внимание на протестите ѝ, той я вдигна и прегърна.

Отначало тя беше скована, сякаш не ѝ харесваше, ала постепенно чувствената тъжна музика ги обгърна и Си Джей се отпусна. Следващата стъпка беше толкова естествена, че Гарет дори не се замисли. Намери устата ѝ и я целуна. Танцуваха така, докато и двамата останаха без дъх. Тя сложи глава на гърдите му и той почувства, че иска да я занесе на голямото легло и да я люби по същия начин, по който танцуваха — бавно, страстно и умопомрачително. Цялата нощ, до сутринта.

Странно... Точно собственото му желание го възпра да не го направи. Не би било редно някак си да я люби, когато всичко е на игра. Рано или късно и това щеше да стане. Но дотогава... По дяволите, дотогава си беше евтино прельстяване. А то не влизаше в уговорката му с Бърти.

— Най-добре да си тръгвам — прошепна в ухото ѝ Гарет и леко я отдръпна от себе си. — Преди да е станало късно...

Си Джей отстъпи, объркана и почервенияла, и въздъхна.

— Ами, добре...

Изглеждаше така, сякаш току-що я бяха събудили от сън. Той бързо тръгна към вратата, като я държеше през раменете.

— Би било хубаво... — Погледна я и неочеквано двамата се разсмяха. Гарет отново я прегърна и зарови лицето си в косата ѝ. — Повече от хубаво. Всъщност би било страхотно!

— Можеш да останеш за малко...

— Не! — Той отмести един кичур коса от лицето ѝ. Очите ѝ, големи и премрежени, не се откъсваха от неговите. — Ако остана, няма да си ида до сутринта. И двамата го знаем. А е още твърде рано за това, Си Джей.

— А ако кажа, че не е? Ако кажа, че го искам?

Гарет се усмихна и поклати глава.

— Не, още не си готова. Мислиш си, че е така, ала това е от виното, от танца и от луната, Си Джей. Не е от сърцето ти.

— Но...

— Ако прекараме нощта заедно, когато отвориш очи сутринта и ме видиш до себе си, ще се намразиш. И мен. Ще си мислиш единствено как да ме пратиш по дяволите. Ще ме избягваш през цялото време, докато съм тук. Нека да не насиливаме нещата!

Тя отвори уста да му каже, че греши, но в следващия миг той отново я целуваше. Целувката му не беше забавна, закачлива или игрива. Това бе дълбока, еротична целувка на мъж, който има повече неща наум от обикновеното „лека нощ“. Езикът му бе предизвикателен, горещ и я влудяваше.

Вълна от изгарящо желание се разля в нея. Си Джей въздъхна и обви ръце около врата му. Гарет я подпрая на рамката на вратата, притисна я и започна да я гали през тънкия плат на тениската. Тогава тя го почувства — него, мъжът, който я желаеше, и се притисна още по-плътно, без да мисли. Всяка клетчица в нея трептеше от копнеж. Той каза нещо неразбрано и продължи да я целува настойчиво и жадно. След това с рязък смях се откъсна от устните ѝ.

— Повечето жени ще го приемат като обещание — промърмори Гарет. — Надявам се, че не правиш изключение.

Тя кимна, вече завръщайки се в действителността. И сякаш прочел мислите ѝ, той вдигна брадичката ѝ и я погледна сериозно в очите.

— Не е това, което мислиш, Си Джей — подзе нежно. — Знам какво си чула и чела за мен и за всички жени в живота ми. Няма да те лъжа, че съм светец, обаче мога да твърдя, че не съм взел деветдесет и девет процента от онова, което ми е било предлагано. Първо, защото би било самоубийство. И второ, защото не е в моя стил. Когато правя любов, то това трябва да означава нещо. Сексът е лесна работа.

— Ами аз... — Тя почувства, че се изчервява, ала се надяваше лунната светлина да я скрие. — Може би сега е моментът да ти кажа, че аз... не съм... Знаеш какво. Преди.

Гарет замълча. Си Джей не издържа и го стрелна през полупритворените си клепачи. Гледаше я с такъв особен поглед, че тя се сви в себе си сигурна, че бе събркала с прибързаното си и напълно излишно признание. Можеше да си мълчи, каза си ядосано. В края на краишата, можеше да го изиграе — толкова ли беше сложно! Няколко въздишки и стенания... Никой мъж с неговия опит няма да седне да се занимава с една девствена глупачка...

— Никога ли?

Гласът му прозвуча повече объркано, отколкото ужасено и Си Джей отново го погледна.

— Никога... Не че не съм искала или че не съм имала възможност. Просто... — Тя безпомощно сви рамене.

— Не биваше да ми казваш... — Той докосна с устни ухoto ѝ и Си Джей потръпна. — Но се радвам, че ми каза. Ще го имам предвид, Си Джей. Първият път винаги трябва да бъде специален.

И след това си отиде. Звездите грееха ярко, морето бучеше, а тя почувства нещо странно, страшно и великолепно да преминава през нея.

Бъди внимателна, помисли си, загледана след него. Бъди много внимателна, Си Джей, или ще се окажеш влюбена в този мъж, без да се усетиш. А това не влизаше в сметките.

СЕДМА ГЛАВА

Гарет не можеше да заспи.

Обърна се в леглото, седна и се загледа в килима на пода. Изморено разтърка очи с ръка. Искаше му се никога да не беше чувал чудатото предложение на Бърти и никога да не бе напускал Маями. Искаше... По дяволите, дори не знаеше какво иска. Помисли си, че желае единствено Си Джей. Ако се беше подчинил на инстинктите си, сега щеше да я държи в прегръдките си, а не да дреме тук в тъмното ядосан, притеснен и готов да прати всичко по дяволите.

Жените, които познаваше, бяха хитри, проницателни и напълно наясно какво желаят и как да го получат. Те знаеха правилата на играта, както и той. И както и той, я играеха без илюзии, без да прекрачват границите — искаха името му, властта му, парите му, влиянието му. Искаха всичко това, без него самия. Което обаче му харесваше.

Сега беше различно. Си Джей беше различна. Правилата на играта бяха променени, а Гарет дори не знаеше как. Не знаеше и какво ще се случи. Можеше да я люби тази нощ, каза си мрачно. Тя го желаеше, дори го очакваше от него. Той също я желаеше, няма какво да се заблуждава. Дори все още изпитваше болезнен копнеж по аромата на кожата ѝ, вкуса на устните ѝ. Без особени усилия си я представи гола в голямото легло — с разпръсната по възглавницата тъмна коса, нежното ѝ тяло проблясващо на лунната светлина и тръпнещо от желание...

Гарет скочи на крака. Не си спомняше кога за последен път така жадно и неистово бе желал физически някоя жена. Не беше самоексът. Имаше и много други неща. Той се наслаждаваше на присъствието ѝ, смееше се с нея, говореше, шегуваше се по оня естествен и необясним начин, по който го правят добрите приятели или любовниците. Та те вече имаха общи спомени, дявол го взел! Всичко това го плашеше. Да се ожени за нея беше едно. И без това вече

бе дал дума. Щеше да го направи. Но нямаше да позволи за нищо на света да се влюби в нея!

Гарет взе това решение със стиснати зъби и отново си легна.

На следващата сутрин всички бяха на закуска. Дори сърдитата готовачка беше тук и сновеше между кухнята и бюфета с табли и чинии в ръце.

Имаха гости — доктор Уилърсън и един висок мъж с конско лице и с вид на адвокат, който не можеше да бъде сбъркан. Бърти изглеждаше точно като стопанката на голямата къща, щастливо заела централното място на масата, заобиколена от малките си шумни кученца. Беше облечена в червено и златно. Косата ѝ бе скрита от тюрбан, с който приличаше на персийска принцеса, и разнищаваше последния банков скандал, докато Уинтъръп витаеше безшумно отзад.

Си Джей седеше в другия край на огромната маса. Когато Гарет влезе, тя вдигна очи, погледите им се срещнаха за част от секундата и той със задоволство забеляза как по шията ѝ плъзна червенина. Взе си една затоплена чиния, сипа си яйца, кренвирши и плодове и седна до нея, като благодари на готовачката за кафето, което сложи пред него.

— Добро утро, госпожице Карадърс. Как сте?

— Чудесно, а ти?

— Не съм се чувствал по-добре. Би ли ми подала сметаната? Изглеждаш чудесно днес. Това розово много ти отива.

— Къде виждаш розово по мен... Ох! — Розовото по бузите ѝ потъмня и тя отмести поглед встани. — Смутих се. От теб... — Каза го тихо, въпреки че Бърти и гостите ѝ бяха достатъчно увлечени в разговора си, за да я чуят.

— Какво толкова се е случило — само няколко целувки...

— Щастлива съм... Искам да ти благодаря, че не позволи на нещата да се развият... Мисля, че беше прав... За това, как щях да се чувствам днес.

— Щастлива или облекчена?

— Каква е разликата? — погледна го Си Джей нерешително.

— Облекчена означава, че само сме го отложили. Щастлива значи, че никога няма да се случи.

— О, господи! Предполагам, че облекчена е точната дума.

— Благодаря на Бога за това — бях се притеснил. Имаш ли някаква възможност да избягаме днес? — Тя го погледна с толкова очевиден ужас, че Гарет се разсмя. — За разходка, само за разходка, Си Джей! Отпусни се. Нямам намерение да се нахвърлям върху теб. Ще вървим толкова бавно, колкото искаш, обещавам.

Това би трябвало да я успокои, помисли си смутена, но като го видя днес, като чу смеха му и си спомни за снощи, за прегръдките му... Трябаше да го направя, каза си ядосано Си Джей. Да го направя веднъж завинаги!

— Днес следобед ли? Може... — промърмори тихо тя.

— Ще гледам да се освободя към два.

— Хей вие двамата, какво си шушукате там? — Черните очи на Бърти блеснаха дяволито. — Джеймисън, да не се опитваш да прельстиш племенницата ми под собствения ми нос?

— С всички възможни средства — отвърна Гарет.

— Добре. Тя има нужда от малко цвят на бузките, от някое и друго изкушение...

— Бърти! — подскочи ядосано Си Джей. — Ще те отведа в кабинета ти, където заедно с доктор Уилърсън и господин Ричардсън можете да заговорничите колкото си щете! Въщност за какво е това събрание днес? Да не пишеш ново завещание?

— Не е твоя работа — отвърна Бърти. — И престани да скромничиш. Господи, като си помисля, че във вените ти тече Парсънсова кръв — направо да се чуди човек! Умът ми не го побира!

— Това просто не е възможно — забеляза сухо Си Джей. — А порочното ти съзнание е една от семейните черти, за която съм особено щастлива, че не съм я наследила!

— Дрън-дрън! Ще си говорим пак някой ден, момичето ми. Ние, жените от рода Парсънс, се пробуждаме бавно, но след като разцъфнем, думата страстна жена придобива съвсем друго значение... — Бърти взе една цигара от златната си табакера и погледна Гарет под око. — Едно време работех в публичен дом. Разказвала ли съм ти?

— Изобщо не си! — прекъсна я Си Джей бързо и дръпна табакерата от ръцете ѝ. — Ако настояваш да разправяш опашати лъжи, Бърти, поне го направи прилично, а?

— Започваш да ми досаждаш, детето ми — беше отговорът. Ръката ѝ издърпа цигарата от пръстите на Си Джей и изчезна в джоба

й. — Сега върви. Искам да приключка с адвоката и доктора без външна намеса. След това ще поработя. Мисля да завърша десета глава преди чая. Стигнала съм до мястото, където Джейми спасява Чейстити от лапите на самураите и я връща на лорд Куанг, за да бъде сбарана от...

— Сбарана? — запита Си Джей учудено. — Сега пък стила си ли променяш?

— Отвлечена, пипната. Господи, как ме измъчваш понякога! Пленена, добре ли е?

— Много по-добре.

— Значи пленена от турски пирати. Които я запознават с всички турски наслади...

— Турски наслади!?

— Вън! — извика Бърти и удари с бастуна си така силно, че едно от кученцата побягна от стаята, последвано от ужасяващия хор на останалите. — Господи, не съм срещала повече филистимляни, откакто Аларик опустоши Рим!

— Аларик беше варварин, Бърти, а не филистимлянин — забеляза успокоително Си Джей. — Моля те, поне историята остави истинска. Извинявай, че те ядосах. Искаш ли да те заведа в кабинета или ще можеш и сама да се справиш?

— Лорънс ще ме закара — отсече Бърти. — И бъди благодарна, че наистина не пишех ново завещание, защото направо щях да те махна от него. Щях да те лиша от наследство.

— Добре, Бърти — промърмори Си Джей и целуна ухаещата на люляк буза на леля си. — Ако се измориш, само ми позвъни...

— Ще престанеш ли да се занимаваш с мен! Може да съм стара, обаче още не съм изкуфяла, така че стига си дрънкала! — Тя плесна Си Джей по ръката сякаш да й каже, че всичко е наред. — Сега върви, детето ми. Има цяла къща с хора да ме наглеждат, включително и Уинтърп, който напоследък все се навърта наоколо. Върви, върви!

И Си Джей си тръгна, като се мъчеше да си внуши, че всичко с Бърти е наред. Така, както искаше самата Бърти. През остатъка от сутринта се опита да работи, за да не мисли и да не се тревожи, но без успех. Накрая остави договора на бюрото и излезе да се разходи по брега.

Беше един от онези чудесни дни във Флорида, когато въздухът е свеж, топлината — приятна, небето — ярко, а водата блести. Духаше

топъл бриз, който огъваше палмите и те шумоляха тайнствено с листата си. А някъде далече на хоризонта се събираха тъмни облаци. Раждаше се бура.

В „Рая“ не се предвиждаха бури, помисли си Си Джей. „Раят“ трябваше да бъде... така де, рай. Едно вълшебно, щастливо и спокойно място, където нещата не се променят, а хората не се разболяват и натъжават. И никога... не умират. Тя преглътна мъчително, като се бореше с буцата в гърлото си. Дявол те взел, Бърти, колко дълго си мислиш, че ще запазиш всичко в тайна? Защо просто не ми кажеш! Си Джей мушна ръце в джобовете и продължи да върви. Очите ѝ бяха замъглени от сълзи. Трябва да има изход, повтаряше си тя. Трябва...

Гарет я откри на четири километра от къщата — там, където широкият плаж свършваше с обширно блато. Тук брегът се стесняваше и само ивица пясък отделяше водата от сочната зелена стена, която изглеждаше пълна с жаби, насекоми и нестихващ шум от листа. Си Джей седеше на шарена сянка под едно огромно дърво, обвила с ръце коленете си и загледана в залива. Тя не го забеляза и той спря за миг. Чудеше се защо при вида ѝ стомахът му се сви като от лошо предчувствие. Приближи се до нея и когато сянката му падна на пясъка, Си Джей вдигна очи. Тогава видя сълзите ѝ.

— Си Джей?

— А, здравей... Мен ли търсиш?

— Имахме среща.

— Какво? — Гласът ѝ беше накъсан, сякаш плачеше.

— Среща — повтори той. — Щяхме да се разхождаме. Днес следобед.

— А, да... — Тя извърна лице и забърса бузите си с ръце. — Влезе ми пясък в окото — прошепна. — Забравих за разходката, извинявай...

— Какво има? — запита ласково той. — Защо плачеш?

— Не плача! — отвърна рязко Си Джей. Прозвучала като ридание.

Гарет дори не разбра как я прегърна, ала след като тя вече беше в ръцете му, осъзна, че точно това е трявало да направи. Си Джей се стуши в прегърдките му и мушна глава под брадичката му.

— Страх ме е за Бърти. Сърцето ѝ...

— Зле ли е?

— Така мисля. Едва успях да накарам онзи мизерник Уильрън да си признае, че я лекува почти от година, и че състоянието ѝ се влошава...

Той се облегна на дъrvoto и я придърпа към себе си.

— Изненадан съм, че ти е казал.

— Не искаше. Но аз го заплаших, че няма да види нито цент, докато не мине на моя страна.

— Започвам да откривам у теб повече черти от характера на Бърти, отколкото другите предполагат — засмя се Гарет.

— Надявам се да е така. Струва ми се, че ще ми потрябват...

Той не ѝ отговори. Беше прекарал половината ден на телефона с вуйчо ѝ, синовете му и техните синове. Не му трябваше много време да разбере, че те смятат Бърти повече за досадна стара леля, отколкото за истинска делова жена, а Си Джей изобщо не я слагаха в сметките. Направо се слисаха, когато им напомни, че тъкмо тя ще наследи един ден спорните петдесет и един процента. А като им предложи Си Джей да присъства на следващия директорски съвет, настъпи ледено мълчание, след което единият от синовете се изсмя и изказа съмнение, че „малката“ ще прояви интерес. Гарет се подсмихна злобничко. Целият директорски съвет на „Парсънс Индастриъл“ щеше да бъде неприятно изненадан само след няколко месеца.

— Нали затова те повика в ПИ?

— Може би...

— А аз?

— Какво ти?

Тя седна бавно и се усмихна.

— Чудя се къде в картинаката съм аз...

Внимателно, каза си той. Бъди много внимателен.

— Аз също се чудя — продума, — защото трябва да призная, че ПИ не е единственото богатство на семейство Парсънс, което намирам за интересно...

Усмивката ѝ се разшири.

— Много си добър в тези работи, нали?

— В кои?

— В тези... — Си Джей се обърна и целуна ръката му, като задържа топлите си устни върху дланта му. — Да ме накараш да се почувствам... специална.

— Ти наистина си специална — отвърна съвсем искрено Гарет.

Нещо тъжно и тревожно замъгли очите ѝ. После без предупреждение тя се облегна на него и го целуна. Той я хвана за раменете и я притисна пътно до себе си, ала тя го отблъсна и поклати глава.

— Все още не, Гарет. Необходимо ми е малко време, за да свикна с мисълта... Нали разбираш?

Той отново я придърпа към себе си.

— Знам, че имам ужасна репутация на донжуан, но ти не си просто поредното ми завоевание, Си Джей. Не искам да мислиш... Дявол го взел, не знам как да го кажа! Че си поредната резка на колана ми... Това имах предвид миналата нощ, като ти споменах, че не е в мой стил... Това имах предвид и тази сутрин, когато ти казах, че разполагаш с толкова време, колкото искаш.

За негова изненада и ужас очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Благодаря ти — прошепна тя и докосна бузата му с пръсти. — Не съм предполагала, че си толкова... добър. — Си Джей се измъкна от ръцете му и извърна лице настрани. Той също стана, ала тя го спря с ръка. — Не. Моля те, нека да се върна сама. Трябва ми време да размисля...

Гарет се прокле за стотен път, че позволи на Бърти да го забърка в тази каша. И, което бе още по-лошо, че се съгласи. В началото му се стори съвсем нормално. Ала тогава Си Джей беше просто едно име, част от сделката, а не жив човек. А сега... Боже мой, сега тя беше истинска и значима по особен начин, който той едва-едва започваше да разбира. А също уязвима и беззащитна, помисли си мрачно, като тръгна обратно по брега. Толкова беззащитна...

Тази нощ Си Джей сънува Гарет. Странен, еротичен сън, след който се чувстваше тръпнеща от желание. Тя не очакваше подобно нещо — обичта, ласките, нежността... Нищо, което бе чула или чела за Гарет Джеймисън, не можеше да ѝ го подскаже. И макар да беше очарована, малко се страхуваше. Защото бе на път да се влюби до уши. Което изобщо не беше предвидено в плана ѝ за действие.

Си Джей се огледа в голямото огледало в банята. Е, не бе Чейстити О'Пурк. Природата бе надарила Чейстити повече. Дори много повече, намръщи се тя и придърпа деколтето на светлосинята си нощница от блъскава коприна с дантели като морска пяна. Когато вървеше, все едно бе обвита в лека мъгла от воден прах. Коприната шумолеше около глезните ѝ така, сякаш стъпваше в морето, и това дори в неопитните ѝ очи беше греховно съблазнително.

Тя сложи малко парфюм на раменете си, между гърдите, прекара за последен път четката през косите си и... беше готова.

Не трябва да стигам докрай, каза си гласно Гарет и сякаш му олекна. Горещата струя на душа барабанеше безмилостно по раменете му. С Бърти можеха да сключат някакво споразумение за работата му в ПИ. Но — дотук! Си Джей трябваше да излезе от играта. Той нямаше да стигне до края.

През по-голямата част от изминалата седмица Гарет безуспешно се бе мъчил да се убеди в противното. Опитваше се да си докаже, че тя ще бъде щастлива с него, че ще ѝ бъде добър съпруг. Че най-умното нещо на света щеше да бъде да се омъжи за него. Ала Бърти беше права: той бе мъж на честта. А мъжете на честта не подмамваха невинни девойки да се женят за тях със задни мисли и нечисти цели. Си Джей щеше да си намери някой друг, който да я обича така, както заслужаваше, а той... По дяволите, все ще се оправи някак. Винаги бе успявал да се справи...

Може би трябваше да си избере някоя от онези хладни, костюмирани, поддържани с аеробика и загорели чрез кварц жени, които непрекъснато дефилираха в кабинета му с куфарчета в ръце и мозъци, щракащи като калкулатори. Просто да си избере и да се ожени. Щяха да подгответ брачния договор предварително, като определят точно кой какви задължения и права ще има. Щяха да получат онова, което и двамата искаха, без всякакъв риск. Тя — името Джеймисън и всичко, което то осигуряваше, той — облекчението да не играе повече ролята на вечния ерген. И никой нямаше да претендира за любов. Защото не бяха глупаци.

Гарет остана под душа по-дълго от обикновено. Изтри се енергично с голямата хавлия и я върза около кръста си, преди да излезе

от банята. Влезе в спалнята, обвит в пара. Стаята тънеше в сенки и миришеше на море. След миг осъзна, че не е сам. Отначало си помисли, че завесата на прозореца се бе разлюляла от вятъра. Но след това изумен видя как Си Джей пристъпи от тъмнината.

Беше като мечтане. Тайното мечтане на всеки мъж, облечено в нещо лъскаво и прозрачно. Светлината очертаваше бедра, гърди и рамене, а косата ѝ блестеше около главата като шлем.

— Света... Дево — прошепна той със страхопочитание. — Какво си намислила... — Ама че глупав въпрос, каза си ядосано. То беше ясно какво е намислила. — Боже мой, Си Джей...

За негова изненада, тя само се усмихна с една прелестна усмивка, която не приличаше на нито една от досегашните ѝ усмивки. Гарет я гледаше застинал как пристъпва бавно към него. Знаеше, че ако не спре всичко това ВЕДНАГА, ще направи нещо, за което ще съжалява, докато е жив. Си Джей беше толкова близо, че усещаше аромата ѝ, онзи неповторим мириз на скъпи лосиони, масла, кремове и сладка гореща плът. Беше готов да се закълне, че тялото ѝ изльчва топлина като от огън. Знаеше, че ако погали рамото ѝ, ще бъде като докосване до коприна...

А когато погледна в невероятните ѝ огромни очи, разбра, че всичко вече е свършено. Разбра, че всичките му решения отпреди десет минути под душа да си отиде на другата сутрин... бяха само голи обещания пред себе си. Това тук беше единствената действителност. Тази жена с виолетови очи, с усмивка, древна като света, с пръсти като пърхане на пеперуда... Гарет знаеше, че е загубен. Тя го желаеше и той я желаеше.

— Сега — прошепна Си Джей в обятията му. — Искам сега...

Беше коприна и грях, кадифе и изкушение. Устните ѝ тежаха, медени от желание, а когато я вдигна и положи в огромното си легло, дочу въздишката ѝ и се усмихна.

Тя знаеше. С древната мъдрост на всички жени преди нея, Си Джей знаеше неща, които той само съмтно бе предчувстввал. Докато мъжкият му ум бе зает от кроежи за игри, гонитби и завоевания, докато се бе ровил в прахта и проглушавал света със своите успехи и постижения, тя просто бе чакала тихо и кратко, уверена, че той е неин. Уверена... по дяволите! Уверена в неща, които той никога нямаше да научи, дори да живееше хиляда години.

Гарет съблече нощницата ѝ и бавно започна да изследва всеки милиметър от тялото ѝ. В един миг Си Джей бе срамежлива, в друг — дръзка. Разтваряше се като цвете и с всяка следваща стъпка му даваше нещо ново от себе си. Ставаше все по-смела, докато ласките му я докараха до болезнено желание и нетърпение. Най-накрая я покри с тялото си и почуства топлината между бедрата ѝ, а тя въздъхна нечuto, когато разделящото ги разстояние изчезна...

Очите ѝ се разшириха, щом осъзна какво става. После Си Джей се усмихна и в усмивката ѝ имаше всичко — и задоволство, и окуражаване, и позволение... И Гарет продължи. Почувства я изпъната под себе си от някакво огромно удивление, което се разля по тялото ѝ толкова стремително и бурно, че тя се изви под него, извика и се хвани за раменете му. Той продължи удоволствието, позволи му да идва и да се връща като прилив и отлив, докато достигнаха един общ пулс и хармония.

После в леглото настана пълна бъркотия. И двамата бяха толкова изчерпани, че дори не можеха да говорят. Телата им бяха едно, завивките изобщо ги нямаше, а възглавниците лежаха разхвърляни на четири страни. И както лежеше така с нея в прегръдките си като в люлка, Гарет откри неочеквано за самия себе си, че може би нямаше да е толкова лошо, ако позволи на тази жена да влезе в живота му. Бе поемал и по-големи рискове. Той се обърна и допря лице до нейното.

— Ожени се за мен — прошепна тихо Гарет в ухото ѝ.

— Мммм... — размърда се тя сънливо. — Какво?

— Ще ти дам аз едно „какво“! Току-що ти предложих да станеш порядъчна жена, а ти не ми обърна никакво внимание, нали?

— Хмм... Нали?

— Ожени се за мен, Си Джей Карадърс! Стани ми жена, роди ми деца, пери ми чорапите...

— Пери си ги сам! — дойде неочеквано весел отговор изпод ухото му. — Освен това мисля, че не си ме помолил...

— Това да не е „да“ на езика на Карадърс?

— Ъ-хъ...

— Си Джей? Играеш си с огъня, скъпа... О, по дяволите! — изръмжа Гарет и я обърна по гръб. — Ще се ожениш ли за мен?

— Ще трябва ли да правя това нещо, ако кажа „да“?

— Задължително — отвърна той строго. — По един-два пъти на ден, може и по-често.

— В такъв случай, не виждам как мога да откажа...

Много по-късно Си Джей осъзна, че си повтаря тази сцена отново и отново. Гарет го направи толкова... лесно. Толкова естествено. Тя го чу да пита онова, което трябваше, и чу себе си да отговаря. Все едно, че бе гледала някаква пиеса и думите бяха произнесени от някой друг. Накрая, когато всичко свърши, тя се почувства удивително спокойна. Ласките му се бяха оказали най-невероятното нещо, което си бе представяла. А сега лежеше в гнездото на тялото му и слушаше бавните силни удари на сърцето му. Всичко ще бъде наред. Тя го обичаше, това бе ясно. Пък и кой знае, може би с времето той също щеше да се научи да обича... Да я обича поне малко. Но никога нямаше да го разбере.

Гарет се обърна към нея през нощта и те отново се любиха в нереалната светлина на луната. Този път беше невероятно, дори повече от невероятно. Той я галеше и целуваше, сякаш бе най-скъпoto нещо в живота му, и някак си през тази дълга и пълна с любов нощ последните й съмнения се изпариха.

— Обичам те — прошепна Си Джей, потънала в кехлибарените му очи. Знаеше с някаква треска, болезнена радост, че това бе най-голямата истина, която бе изричала досега.

А той се наведе усмихнат и я целуна.

На сутринта всичко беше все още истинско. Не беше сън.

Когато се събуди в празното легло, Гарет имаше странното и неприятно чувство, че е сънувал. Един изключително жив сън, ала все пак сън. След това дочу звука на душа, изтегна се в леглото, запазило уханието на жена, и се усмихна доволно. Не беше светец. Не му бе за пръв път. И друг път се бе събуждал по този начин. Ала никога не бе се чувствал така прекрасно. Щеше му се всяка сутрин в живота си да се събужда така. Изморен от любов и с подути от недоспиване очи. С нейния вкус в устата. Със спомена за пръстите й по тялото си.

За последен път се любиха преди не повече от час. Небето вече светлееше. Този път той я вдигна върху себе си и остана премалял и със затворени очи. Тялото й изглеждаше по-зряло, гърдите по-тежки, бедрата по-сочни. Хлапачката с разчорлени коси бе изчезнала и на

нейно място се беше появило едно чувствено и съблазнително създание, чието тяло се извиваше с еротичния опит на хиляди поколения жени. Тя го наблюдаваше с натежали от страст очи и със загадъчна усмивчица на устните. Накрая се изправи със стон и стисна силно с бедра тялото му. Тръпките минаваха през нея като вълна и когато се отпусна в ръцете му, цялата трепереше като тетива на арбалет.

Само мисълта за всичко това сега го възбуди. Гарет почувства познатото свиване в слабините, стана от леглото и се запъти към банята. Си Джей си тананикаше нещо и се стресна, когато той отвори стъклената врата на кабинката.

— Добро утро!

— Наистина е добро... — Гарет влезе при нея и затвори вратата.

— Мисля да дам своя принос в икономисването на водата във Флорида... — Взе сапуна от ръцете ѝ и го прокара бавно по гърдите си. Топлата вода се стичаше по загорялото ѝ тяло и той отмести поглед към извивката на тънката ѝ талия, меките заоблени бедра, малките, добре оформени гърди, гладкия, плосък корем, сенчестия триъгълник между бедрата... Харесваше му всеки сантиметър от нея. Все още усмихнат, Гарет протегна сапунисаната си ръка и започна да трне раменете ѝ. А тя се приближи към него и докосна гърдите му.

— Запазване на водните ни ресурси, значи? Нямаш нищо друго на ум, нали?

Гърдите ѝ бяха тежки като плод в ръката му и той ги сапуни са бавно, докато зърната се втвърдиха.

— Мисля, че можем да свършим още едно-две неща...

— Мисля — прекъсна го тя, — че вече сме ги започнали...

Гарет спря да диша, когато Си Джей го докосна свенливо, а той се притисна към ръката ѝ.

— Да се върнем ли в леглото... или да импровизирам?

— Обичам импровизацията! — погледна го тя така, че стомахът му се сви. — Но няма за какво да се притесняваме, нали? Освен ако не си променил решението си да се ожениш за мен...

— Не съм... — Гарет едва прегърътна и се зачуди как можеше да му се върже така езикът от един-единствен поглед, от една усмивка, от едно нейно докосване. — Ала децата са важна стъпка, Си Джей. Може и да не стане сега, обаче...

— О, тогава не се тревожи! — Тя се повдигна на пръсти и го целуна. — Искам те! Искам да те чувствам. Гали ме, Гарет...

Без да каже нищо, той клекна пред нея и погали стомаха ѝ, после бедрата ѝ. Си Джей се облегна със стон на стената и се изви към него, когато обхвана гърдите ѝ. После Гарет плъзна ръце по вътрешната страна на бедрата ѝ, като я докосваше нежно с пръсти, а тя го хвани за раменете, прошепна името му и разроши с ръце мократа му коса. Но не го отблъсна, а след миг той я чу да стене, като се отдръпна леко при първото нежно докосване на езика му. След това нямаше никакви звуци. Само шума на падащата върху им вода, собственото му ускорено сърцебиене и нейното накъсано дишане. Пръстите ѝ се свиха конвулсивно и Гарет усети, че краката ѝ треперят. В същия миг той се изправи, вдигна я и проникна бавно и дълбоко в топлата ѝ ласкова същност.

Не можеха да продължат така, затова я положи на земята. Водата плющеще върху него и му вливаше примитивната мъжка сила да я люби с нетърпение и страст, които я караха да стене. Тялото ѝ му отговаряше в удивителен синхрон, докато накрая Гарет завърши с един върховен тласък и извика името ѝ на глас. След доста време усети, че водата, която се лееше отгоре им, бе направо студена. Скочи на крака, помогна ѝ да стане и я зави в една огромна хавлия.

— Стига толкова икономии! — изсмя се той, все още зъзнайки.
— Беше безразсъдно, Си Джей, но иначе беше фантастично...

— Това не е нормално — усмихна му се тя от хавлията. — Четох в някаква статия, че според статистиките хората го правели веднъж седмично... А ние през последните шест часа си наваксахме за цял месец напред.

— В статистиките сигурно не са участвали жени като теб — отвърна той и я целуна. — Само ми дай половин час да си взема дъх и ще изпълним нормата за още една седмица напред.

— Ала ще закъснем за закуска — напомни му Си Джей.

— Значи спокойно можем да си останем в леглото до обяд! — Той се загледа в очите ѝ, а сърцето му подскочи неравномерно. Толкова беше хубава... — Искам да те направя щастлива, Си Джей — промълви тихо и осъзна, че наистина го искаше. — По дяволите, аз...

„Те обичам“ ли искаше да каже? Не беше възможно, но думите почти се изпълзниха от устоите му. Без лъжи, каза си твърдо Гарет и

скри остатъка от изречението в целувка. Това не биваше да го прави — никога не биваше да я лъже.

— Аз съм щастлива — прошепна тя и отново целуна дланта му.
— Най-добре да се облечем, Гарет. Ще бъде чудесно да останем в леглото цял ден, ала имам ужасно много неща за вършене.

Си Джей се освободи от ръцете му и се избърса сама. Видя му се замислена и някак си разсеяна. Той се намръщи, защото усети, че бе пропуснал нещо важно.

ОСМА ГЛАВА

Успяха някак си да отидат на закуска. И макар никой с нищо да не се издаде, Си Джей бе сигурна, че всеки в къщата се досещаше какво точно бяха правили тя и Гарет преди час. Бърти, слава богу, бе вече в кабинета си. Тя щеше да познае какво е станало от пръв поглед.

— Нали няма да ви стане навик да закусвате в този час? — погледна ги укорително готвачката, когато влязоха в кухнята. Големият касапски нож проблясваше в ръцете ѝ. — Ако бяхте почакали още малко, щеше да стане време за обяд.

— Видя ли? — прошепна Си Джей. — Казах ли ти, че ще стане голям въпрос? Извинявай — усмихна се тя на готвачката. — Ние, такова, имахме...

— Имахме да свършим една работа — довърши невъзмутимо Гарет.

— Глупости! — отряза го сърдито готвачката. — Нейна милост ви търси, между другото. Чака ви в дневната. Макар че аз на ваше място, госпожице Си Джей, бих се постарала да залича тези подозрителни следи по врата си, преди да вляза. А вие — стрелна тя Гарет — се опитайте да изглеждате повече като бизнесмен, отколкото като котарак след бурни похождения. Ако разбирате какво искам да кажа...

— Абсолютно! — намръщи се Гарет.

Си Джей почервена цялата.

— Никога не съм могла да скрия нещо в тази къща! Готвачке, понякога си мисля, че знаеш за всеки от нас повече, отколкото ние самите.

— Може би — отвърна бойко готвачката и се втренчи в Гарет. — Познавам това момиче от ей такова дребосъчче. Може да се каже, че израсна в ръцете ми. Затова предупреждавам — всеки, който я наскърби, ще съжалява! — Ножът се удари в дъската със зловещ звук.

— Направо ще съжалява!

— Ясно! — отвърна той и отстъпи към вратата.

— А сега, приятен ден! — усмихна се многозначително тя и ножът проблесна още веднъж.

Си Джей се разсмя от сърце, когато излязоха в коридора.

— Ти стана сив-зелен, Гарет! Не съм виждала подобен цвят!

— Тази жена е луда, чу ли я? — потрепери театрално той. — Дявол я взел, с нея шега не бива!

— Не се притеснявай — ти си достатъчно умен, за да ме направиш щастлива, както тя иска, нали?

— Ще направя, каквото мога, хитрущо. Разчитай на мен.

Голямата дневна, напоследък рядко използвана за приеми, бе пълна със старинна италианска мебел, индийски килими и почти вековни семейни антики и скъпи вещи. Когато влезе в обляната от слънце стая, Си Джей се опита да изглежда повече като делова млада дама, а не като жена, прекарала нощта в обятията на любимия си. Освен Бърти имаше още двама души — изискан възрастен господин с посребрена коса и моряшки тен и по-млада жена, която на пръв поглед приличаше на негова дъщеря. Си Джей понечи да ги поздрави, но Гарет я изпревари с някакъв нечленоразделен звук.

— Какво, по дяволите, правите тук? — Той пристъпи напред с потъмняло от гняв лице.

В този миг Си Джей видя как нещо изгасна в очите на възрастния мъж. Той стана сковано.

— Аз ги поканих — намеси се поривисто Бърти. — Баща ти се обади вчера, за да попита дали все още си тук. Каза ми, че той и... съпругата му са в Маями и аз ги поканих. — Очите на Бърти просветнаха. — Си Джей, това е бащата на Гарет, Станфорд Джеймисън, и неговата съпруга, Кристъл. Моята племенница, Си Джей Карадърс.

Старият Джеймисън взе ръката ѝ и се усмихна. Очите му бяха със същия кехлибарен цвят като на Гарет, ала тъжни и добри. Ръкостискането на Кристъл беше твърдо и Си Джей осъзна, че съпругата на Станфорд Джеймисън не бе толкова млада, колкото изглеждаше на пръв поглед. Нито пък приличаше на стриптийзорка от Лас Вегас. Беше хубава, елегантна и седеше до съпруга си спокойно. Косата ѝ бе оформена в стилна прическа, а фигурата ѝ бе прекрасна, без да е пищна.

— Гарет, тук не е нито мястото, нито времето — подзе баща му тихо, — но трябва да поговорим. Знам, че не одобряваш брака ми с Кристъл, обаче...

— Не одобрявам ли? Жени се, за когото си щеш! Не ме интересува повече. Не давам и пукната пара...

— Гарет! — Си Джей беше потресена.

— Госпожице Карадърс, всичко е наред! — усмихна се пресилено Кристъл. — Гарет и аз имаме различно мнение относно моите чувства към баща му. Той смята, че аз преследвам единствено парите на Джеймисън и...

— А не е ли вярно? — прекъсна я предизвикателно Гарет.

— Не... — погледна го уморено тя. — Не се нуждая от парите му, нито от твоите. Всъщност подписах брачен договор, според който, ако се разведем или баща ти умре преди мен, аз не получавам нищо. Абсолютно нищо. Няма да те лъжа, че имам идеално минало. Твойт детектив вече ти е казал за бившия ми съпруг. Имаше и други мъже — не много, но за никой не съжалявам. Напуснах дома си, когато бях на петнайсет, и сама пробивах пътя си в живота. Понякога ми беше трудно. Правила съм и грешки. Дори много. Има неща, които не бих искала да си спомням. Не съм светица, нито ангел, Гарет, ала не съм лоша жена. Обичам баща ти и той е щастлив... — Тя вдигна царствено глава. — За което нямам намерение да се извинявам.

— Приех поканата на лейди Д'Алърд, защото се надявах, че ще се споразумеем... — Баща му го погледна тъжно. — Ти явно не желаеш. Когато приемеш Кристъл като моя жена и се отнасяш с нея по подобаващ начин, можеш да дойдеш в дома ми, Гарет. Дотогава не желая да те виждам! — Той се усмихна на жена си с толкова любов и нежност, че гърлото на Си Джей се сви. — Обещах ти да опитам, скъпа. Ето, направих го. Сега нека да не притесняваме повече тези добри хора с нашата семейна драма и да се върнем в Маями. Съгласна ли си? — Той се обрна към Бърти почтително. — Благодаря ви, лейди Д'Алърд. Бихте ли повикали вашия човек Джеръм? Ще тръгваме.

— Аз мисля... — започна Бърти нерешително. — Съжалявам, че стана така. Надявах се... — Това бе изречено с леден поглед към Гарет, който стоеше с каменно лице.

— Бихте ли ме извинили? — обади се той, като дори не погледна баща си и Кристъл. — Имам много работа. — Обърна се и излезе от

стаята.

— Упорито младо магаре! — извика ядосано Бърти.

— Вината не е само негова — намеси се баща му. — След като майка му почина, не подбирах много компаньонките си... — Той се намръщи и хвана Кристъл за ръката. — Досега...

— Когато срещнах Станфорд, танцувах в един нощен клуб в Лас Вегас — добави тя с виновна усмивка. — На мястото на Гарет сигурно също щях да бъда подозрителна. Просто се надявах...

Те останаха още няколко минута, след това слязоха към кея, където ги чакаше Джеръм с моторницата, а Си Джей тръгна да търси Гарет. Но той беше изчезнал. Уинтъръп й каза, че го видял да тича по брега, сякаш дяволът го гони по петите. Появи се късно следобед, обаче дори не надникна при нея. Тя го видя да минава покрай прозореца и чу как вратата на зеленото бунгало хлопна. Изчака притеснена, като се опита да се съсредоточи върху условията за продажби зад граница и процентите за авторски права. Накрая се отказал и отиде до съседната врата. Почука и си помисли, че той дори няма да отговори, ала чу едно сърдито „влез“.

Гарет стоеше прав до големия прозорец и гледаше морето. Беше с гръб към вратата и дори не се обърна, когато тя влезе. Си Джей се приближи и обви ръце около него. Беше се изкъпал и обул едни избелели джинси, ала не беше си облякъл риза.

— Ако идваш да търсиш извинение, събркала си адреса. Баща ми няма работа тук. Не и с... нея. Щом иска да ме види, можеше да говори лично с мен, а не чрез Бърти.

— Доколкото познавам Бърти, се съмнявам, че е можело да стане по друг начин. Тя няма никакви угрizения на съвестта, че се бърка в неща, които не са нейна работа. И освен това го е направила заради семейството. Вероятно си е мислила, че като ги покани тук, ти ще се осъзнаеш...

— Онова, което не знае за семейството ми, е достойно за цял роман!

— Той изглеждаше много щастлив...

— Засега. Почакай шест месеца, докато изпразни банковата му сметка и го докара на червено. Ще се събуди някоя сутрин и ще открие, че тя и една от колите му са изчезнали!

— Мисля, че грешиш.

— Вече се е случвало.

— Може би този път е различно...

— А може би не е! — Гарет се обърна и я погледна студено. —

Такива са жените, хитрушо. Всички са много сладки, докато те окачат на куката. След това ритат столчето под краката ти.

— Така ли мислиш, че ще постъпя и аз с теб?

Лицето му омекна.

— Не — каза дрезгаво и отново се обърна към прозореца.

— Но не си сигурен... — Си Джей отиде до камината. Беше на ръба на отчаянието. — Премислил си, нали? За нашата женитба?

Всичко в Гарет се сви на топка и той дълго не каза нищо. А когато отговори, гласът му бе далечен и отнесен.

— Започвам да се чудя дали е най-доброто решение. Аз... Няма да се пазаря, Си Джей. Ако искаш да знаеш истината, мисля, че заслужаваш много повече от онова, което мога да ти дам.

— Защо не ме оставиш аз да решавам?

— Защото се страхувам, че ще те заболи. Въобразяваш си, че си влюбена в мен...

— Затова ли се страхуваш?

— Аз да се страхувам?

— Ти се страхуваш от мен.

— От теб? Откъде ти дойде на ум?

Тя тръгна към него с широка усмивка.

— Боиш се да се влюбиш в мен, Гарет. Не само в мен. Във всяка жена. Видял си грешките на баща си и мислиш, че това става винаги, когато мъжът повярва на жена. Влюблуване, изглупяване, нараняване, раздяла — винаги ли е така?

— Повече или по-малко... — Той внимателно се отдръпна от нея. Не искаше да бъде в толкова опасна близост. Си Джей го караше да иска неща, които бяха невъзможни, и задаваше доста уместни въпроси. — Любовта е илюзия. Мираж. Проблясва, изкушава и обещава всичко, което искаш. Човек може да прекара целия си живот в търсене на нещо несъществуващо...

— Боиш се да не заприличаш на баща си!

— Не си права, Си Джей!

— Няма да се отървеш толкова лесно от мен...

Гарет пое дълбоко въздух и каза отчетливо:

— Не те обичам, Си Джей. Това стига ли?

Очакваше тя да се стресне, да се разплаче и да изтича от стаята, обаче за негова изненада Си Джей се усмихна толкова студено, че по гърба му полазиха тръпки.

— Не съм си и въобразявала, че ме обичаш — отвърна му съвсем спокойно, сякаш обсъждаха кой е любимият й сладолед. — Тук няма място за любов. Бизнесът си е бизнес, в края на краишата. Просто се подписваш на определеното място. А ако ти е хрумнало да развалиш сделката с Бърти, откажи се.

За миг Гарет си помисли, че не е чул добре — толкова беше изненадан.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде стига, Гарет — продължи безизразно тя. — И двамата играем тази глупава игра на влюбени вече цяла седмица. Сигурно и ти си толкова отегчен, колкото и аз. Нека да бъдем честни един към друг, за разнообразие. — Неочаквано всичко си дойде на мястото. Той все още я гледаше вцепенен. — Разбира се, че знам — промълви най-сетне Си Джей още по-безразлично. — Та тя ми е леля. Допускаш ли, че в тази къща може да стане нещо, което да я засяга, и аз да не го науча?

— Но как?

— Знаех от преди седмици. Предчувствах, че е намислила нещо, дори преди да разбера за сърцето й. Когато ти се появи, ми стана ясно, че си замесен по някакъв начин. — Погледна го от другия край на стаята, ала очите й бяха в сянка. — Порових се в документите й и намерих договора ви.

Стомахът на Гарет се преобърна, като си представи как е чела онези страници. Спомни си клаузите, които съдържаха. Помисли си също и за последните няколко седмици, за всички лъжи и театрални пози... И какво се оказа? Тя е знаела от самото начало! Всяка дума, всяка усмивка, всеки поглед, всяко докосване и ласка — всичко е било безсмислено... А той бе започнал да вярва. Беше си позволил да вярва!

— Чудесно! — процеди Гарет. — Леля ти знае ли, че ровиш в документите й веднага щом си обърне гърба?

— Странно как липсата на етика у другите — засмя се Си Джей — винаги е по-голямо престъпление от собствената ни липса на етика. Когато благосъстоянието на Бърти е изложено на риск, Гарет, съм готова на всичко. Дори да се оженя за теб.

Попадна точно в целта и той потръпна.

— Значи последните две седмици са били чиста загуба на време?

Нешто трепна дълбоко в очите ѝ и по шията ѝ тръгна червенина.

— Зависи какво разбираш под загуба. Останах с впечатлението, че ти е приятно.

Още един удар. Прицелът ѝ беше смъртоносен.

— Да. А на теб?

Върна ѝ го. Лицето ѝ потъмня и тя се извърна. По гърба ѝ разбра, че поема дълбоко въздух, сякаш в очакване на следващия удар.

— Не знам дали приятно е точната дума. Но не беше и наполовина толкова отвратително, колкото можеше да бъде. Май трябва да съм ти благодарна... — Си Джей го погледна през рамо. — Най-трудното бе да те накарам да повярваш, че всичко е по твоето желание. Нали такова бе условието на договора? Да се влюбя в теб. Да ме ухажваш и да ме спечелиш — между другото, доста старомодна терминология. Идеята е на Бърти, разбира се. Само тя може да измисля такива сърцераздирателни истории като в романите си.

— Господи, ти си като камък!

— Когато трябва — отвърна Си Джей ледено.

Беше негов ред да си поеме дъх. Чувстваше се изхабен и празен. Вече пет пари не даваше за нищо.

— И сега какво?

— Нищо не се е променило. Продължаваме да се преструваме на влюбени, женим се и стоим далеч един от друг. Доколкото е възможно. Можем да подпишем друг договор, ако желаеш — наш собствен този път, който да уточнява някои неща, като например, че обещавам да спя с теб, да ти родя деца и тъй нататък. За пред света ще бъдем още едно щастливо семейство. Само аз и ти ще знаем истината.

— Камък ли казах? Ти си айсберг!

— Не се съмнявам, че си се съгласил да се ожениш за мен само заради моето щастие и добро. Половината милиард на Бърти не влиза в сметката, нали?

Още един безпогрешен удар. Гарет я погледна, като се мъчеше да свърже тази Си Джей с онази, която мислеше, че познава.

— Май съм те подценил...

— О, не си единственият! Всеки от тази проклета къща го прави

— отвърна тя с неочеквана ярост в гласа. — Вие всички ме

подценявате. Никой не предполага, че и аз мога да се боря за онова, което искам. Но имам добра новина за теб... — Тя вдигна ръка и насочи пръст към него със студено и много решително изражение. — Ще го направя, каквото и да ми струва. Не съм преизпълнена с радост от перспективата да се омъжа за теб, ала такова е желанието на Бърти и ти явно го одобряваш. След като аз губя най-много, значи имам правото на глас. И казвам, че ще го направим.

— Ами ако аз се откажа?

— Няма. Дал си дума на Бърти. А от онова, което съм чула за теб, думата ти значи нещо.

— Знаеш как да удариш там, където най-много боли!

— Правя каквото трябва! — отвърна грубо тя. — Бърти ме взе, когато никой не ме искаше. Даде ми дом, любов и всичко, което едно дете желае да има и от което се нуждае. Най-малкото, с което мога да ѝ се отплатя, е да ѝ дам покой. Щом иска да ме омъжи, ще се омъжа. Бои се, че ще умре и ще ме остави беззащитна и... Но ти знаеш всичко това. Не би подписан договора, ако не беше изучил подробностите.

— Господи, ти си била съвсем друга! — поклати глава той. — Пред теб Кристъл е момиченце от детската градина. Играла си си с мен от самото начало.

— Ти не го ли искаше?

— Мислех, че си различна... — каза Гарет тихо. Трябваше да е щастлив, че всичко излезе наяве. Че няма да лъже повече, че няма да се преструва. Ала кой знае защо се почувства останал и самотен. — А ти си била като всички останали. Правиш каквото е необходимо, за да получиш каквото искаш. Каеш мъжът да ти повярва... — Той мъкна. — По дяволите, трябваше да знам, че не си различна!

— Гарет, аз... — Си Джей спря нерешително. — Никога не съм те лъгала — промълви накрая. — Когато се любихме миналата нощ, не беше измама... Вярно е, че пришпорих малко нещата, но само защото се опитвах да те улесня. Изглеждаше съвсем искрен, ала нямах представа докъде стига истината и откъде започва играта...

Той преглътна напиращото проклятие. Всъщност беше ли се преструвал миналата нощ, запита се Гарет. Никак. Беше се държал така, както би постъпил всеки мъж с красива и желана жена, защото искаше всяка клетка от тялото ѝ, защото искаше да ѝ даде и да получи удоволствие. Не бе играл, не се бе преструвал. И той, и тя се бяха

чувствали така, както всеки мъж и жена, пленени от магията на любовта. Може би затова толкова го заболя, когато откри, че е било лъжа. В края на краищата излъганият беше той.

— Това променя нещата — продума накрая Гарет.

— Единствената промяна е, че повече не е необходимо да се преструваш... — Гласът ѝ беше равен и безчувствен. — А също така фактът, че и двамата не сме стока. Ти искаше да се възползваш от мен, ала не по-малко го исках и аз.

— Да-а... Вероятно си права.

— Обаче си мисля, че... — Си Джей мъкна и погледна през прозореца. Той също погледна, за да разбере какво привлече вниманието ѝ. Навън нямаше нищо, освен безкрай на залива. Изведнъж му се стори, че някой вика и дочу бръмченето на хеликоптер. Неочаквано на прозореца се появи уплашеното лице на готвачката и миг по-късно по вратата се забълска яростно. Си Джей отвори и готвачката едва издума:

— Леля ти Бърти... Получи сърдечен удар!

Си Джей нямаше време да плаче.

Всичко изглеждаше като някакъв кошмар в забавено действие. Хеликоптерът на бърза помощ се приземи на поляната в мига, в който тя стигна до къщата, задъхана от тичане. Вихрушката от мощния мотор изтръгна цветя, завъртя във въздуха листа и корени и създаде такава бъркотия, че първото нещо, което Си Джей си помисли, бе колко ще се ядоса Бърти. След това отлетяха до болницата във Форт Майърс, после още един час до Маями и единственото, което си спомняше, бе сивото измъчено лице на Уинтърп, докато Гарет раздаваше наредждания наляво и надясно като генерал на бойното поле.

После седя безкрайно дълго, безпомощна и вцепенена, с преливащо от страх сърце. Пиеше кафе след кафе, без да усети вкуса му, без да чува какво ѝ говорят Уинтърп и Гарет, нито какво тя им отговаря. Не изпитваше нищо, освен влудяващия страх, че всеки миг някой ще влезе и ще съобщи, че Бърти си е отишла. След много часове страхът ѝ премина и някой наистина съобщи, че състоянието на Бърти се подобрява. Едва тогава Си Джей осъзна, че всичко е наистина.

Събуди се и видя, че лежи завита с одеяло в някакво легло. Помисли си, че е в луксозен хотел. Чак когато стана и се огледа наоколо, осъзна, че не е в хотел, а в апартамент на крайбрежието с

невероятен изглед. И тогава съмътно си спомни, че беше спорила с Гарет къде да отиде... В голямата модерна кухня имаше горещо кафе и фруктиера с плодове. А до портативния телефон бе оставена бележка.

„Бърти е добре. Ще закарам Уинтръп до болницата и веднага се връщам. Чувствай се като у дома си.“

Гарет

Отдолу бе номерът на болницата и името на човека, с когото да се свърже, ако иска да получи информация за Бърти.

Жената на другия край на жицата отговори на всичките ѝ въпроси и след няколко минути Си Джей затвори телефона с облекчение. Нямаше смисъл да ходи в болницата. Бърти си почиваше, никой не биваше да я вижда, а ако нещо се променеше, щяха да се обадят. Тя се поразходи нервно и реши да последва съвета на Гарет. Взе за всеки случай телефона със себе си, да не би да позвънят от болницата, и напълни ваната с гореща вода. Лежа там, докато страхът и умората не я напуснаха без остатък, и когато се върна в кухнята за още кафе, се почувства наистина спокойна.

Докато разчесваше мократа си коса и отпиваше от уханното кафе осъзна, че не е сама. На рафта лежаха ключове от кола и сгънат вестник, а след това видя, че на дръжката на вратата виси вратовръзка и на стола е хвърлено тъмно сако. Той беше в дневната и седеше в огромно кожено кресло с изпънати крака и затворени очи. Си Джей си помисли, че спи, но Гарет я погледна и понечи да се усмихне.

— Как си?

— Добре. Искаш ли кафе.

— Да, благодаря.

Изглеждаше дяволски изморен. Не беше се бръснал кой знае от кога. Косата му бе разрошена, а обикновено безупречната му риза — смачкана.

— Тук ли живееш?

Тя му подаде чаша кафе и той я взе с благодарна усмивка.

— Да-а... — Усмивката му повехна, сякаш нямаше сили да я задържи на устните си. — Ти искаше да те заведа на хотел, близо до

болница, но аз реших, че е по-лесно да те доведа тук. Не си спомняш дори как дойдохме, нали?

— Била съм напълно изключила — поклати глава Си Джей.

— По-точно заспала. Пренесох те до леглото на ръце.

— Благодаря ти, Гарет. За Бърти и за всичко... Нямаше да се справя толкова добре...

— Справи се чудесно. Взе нещата в свои ръце от самото начало.

Аз само стоях отстрани и помагах, където можех.

— Не е точно така, ала все пак ти благодаря — усмихна се тя. — Защо не вземеш един душ и не поспиш? Изглеждаш зле.

— Ами... Така ще направя — въздъхна той. — Ще поспя няколко часа, след това ще идем до болницата. Казаха, че можем да я видим днес следобед след три, ако всичко е наред.

— Уинтър при нея ли е?

— Предложих му да го доведа тук, обаче той отказа.

— Трябва да се обадя на няколко места. Момчетата знаят ли?

— Мислех, че ти трябва да им кажеш... — Гарет замълча деликатно. — После ще поговорим за... някои неща.

— За твоето място в ПИ, нали? — попита спокойно Си Джей. — Доколкото съм осведомена, нищо не се е променило. Ти все още заместваш Емет. Не знам дали разбираш — имам всички пълномощия. Докато Бърти е болна, отговарям аз.

Той кимна.

— Вероятно не бива да ти казвам, че вуйчо ти ще дойде тук и ще се опита да те заплаши да му прехвърлиш управлението привидно, докато Бърти стане на крака. Ала вземе ли го веднъж в свои ръце, той...

— Вуйчо няма да вземе нищо в свои ръце — прекъсна го тя студено. — Имам цял щаб адвокати да ме подкрепят, ако Джеймс реши да оспорва. Съмнявам се да отиде толкова далеч, поне не в началото. Първо ще пробва с увещания, след това със състрадание, накрая ще изгуби търпение. И когато нищо не излезе, ще започне да ме заплашва, като изтъкне, че аз не разбирам последиците от своите действия и ако продължавам да бъда твърдоглава, упорита и глупава, ще изложа на опасност цялата компания.

— А когато и това не подейства?

— Ще докара цял полк адвокати и експерти да доказват, че Бърти не е компетентна, а контролния пакет от акциите на ПИ не може да бъде поверен на младо и неопитно момиче...

— Имам чувството, че една много неприятна изненада очаква вуйчо ти Джеймс.

Си Джей кимна, загледана в кафето си.

— Още една причина, поради която искам да се оженим колкото е възможно по-скоро...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Да се оженим? — повтори Гарет. — Нима все още го искаш? Дори сега?

— Особено сега! — Си Джей стана и отиде до прозореца с изглед към океана. Далече над пясъка с цвят на опал летяха ниско чайки.

— Не за мен, нито за теб, а заради Бърти. Тя искаше да се омъжа преди да умре. Е, добре, ще ме види омъжена.

— По дяволите, Си Джей... — измърмори под носа си той. После остави чашата с кафе и застана зад нея, без да я докосва. — Не съм сигурен, дали съзнаваш какво...

— Отлично знам какво правя! Ти си дал дума, Гарет! Подписал си договор. И трябва да го изпълниш.

Още едно „по дяволите“ се изтръгна от устните му.

— Добре! Щом искаш да се оженим, ще се оженим. Имам приятел съдия — ще му позвъня да уреди нещата още днес следобед.

— Той я сграбчи за ръката и я обърна към себе си с безизразно изражение. — Но при едно условие, хитрушо! Не искам да се влюбваш в мен и да променяш правилата. Това си е сделка. Никаква любов, никакви романтични глупости, сърца, звезди и цветя. Обещах на леля ти, че ще бъда най-примерният съпруг и ще бъда. Обаче аз съм и мъж, Си Джей, малко или много. Няма да се променя. Ако се влюбиш в мен, ще те боли, разбра ли?

— Да — прошепна тя. Беше отишла твърде далеч...

— И никакво спане в отделни стаи! Щом си женена за мен, ще спиш с мен. Ще направя най-доброто, което мога, ала и ти трябва да ми помогнеш. Този брак ще бъде като истински, иначе няма смисъл, ясно ли е?

— Да — прошепна отново Си Джей, като се чудеше как ли ще стане всичко това.

— Кажи ми само едно нещо — погледна я въпросително Гарет. — Защо го правиш? Знаеш, че не те обичам. Знаеш, че всичко беше...

нагласено.

Защото те обичам и ще те накарам и ти да ме заобичаш...

Стори й се, че го изрече на глас. Вместо това каза:

— Защото все пак идва един ден, когато човек се разделя с мечтите си. Такъв е животът, Гарет. Затова Бърти те нае да се ожениш за мен — боеше се, че няма да се справя...

— Мисля, че можеш да се справиш с всичко, което се изпречи на пътя ти — отвърна той с истинско възхищение в очите.

Тя се усмихна иронично и отмести поглед.

— Бях принцесата от приказките. На мяя собствен очарователен остров. Дори не ходех на истинско училище като другите деца. Имах си частен учител, докато станах на петнайсет. Наоколо нямаше деца, с които да играя. Израснах, заобиколена от Бърти и нейните чудати приятели. Мислех си, че съм нормална, въпреки че всички около мен бяха с петдесет години по-възрастни. Но най-хубавото бе, че никой не се отнасяше с мен като с дете.

— Звучи като мечтата на всяко дете за рая...

— Това беше раят — ти си прав! Дори не харесвах връстниците си. Мислех ги за тъпи и глупави. Не обичах да напускам острова. Тогава Бърти реши да ме изпрати в частно училище за една година.

— Което ти намрази...

— Естествено! — разсмя се Си Джей. — Другите момичета ми бяха напълно чужди. Имаха своето малко тайно общество, а аз бях външно лице. Не знаех езика, правилата, не знаех... кодовата дума. Това беше най-самотната година в живота ми. — Тя се загледа навън.

— Те никога не ме приеха. Макар че, как да ги обвинявам! Аз бях странно дете, което говореше за Камю и Сартр и за световната политика. Четях Данте, докато те се задоволяваха с Нанси Дрю, слушах Моцарт, а те — най-новите рок групи. Накрая написах на Бърти колко съм нещастна и след седмица тя си ме прибра у дома. Останах там, докато дойде време за университета.

— Там трябва да е било същото.

— Не съвсем. Все още си бях малко чудата, но бързо се научих да се приспособявам. Бърти и аз пътувахме много, тъй че не бях толкова смотана, колкото вероятно си мислиш. Освен това в университетското градче имаше и други сериозни хора, така че не бях бяла врана, както на десет години. — Гарет се разсмя. Първият искрен

смях, който тя чуваше от два дни насам. — Все пак бях истински щастлива, когато отново се върнах в „Рая“ — продължи тихо Си Джей. — Тук бе толкова... спокойно. Знаех, разбира се, че няма да продължава вечно, но... Струваше ми се, че времето тук не е същото. Че Бърти, Уинтръп и другите нямат възраст и ние просто ще продължим да си живеем както преди. Завинаги. — Той не каза нищо, ала тя знаеше, че мисли същото като нея. Че безпощадното време най-накрая ги бе стигнало. — И така — каза бодро Си Джей, сякаш отърсвайки се от миналото, — дойде време да се върна в действителния свят. Сега Бърти прескочи трапа, но рано или късно нея няма да я има. Искам да живее вечно, защото не мога да си представя света без нея. Ала това е невъзможно. Тя иска да съм омъжена и щастлива, преди да си отиде. Трябва да изпълня тази нейна мечта. А с повече късмет, може да й подаря и един правнук...

— А ти? — запита Гарет нежно. — Знам, че го правиш заради Бърти, но ти какво ще получиш от всичко това?

— Аз искам само това, което мога да получа, Гарет — усмихна се печално Си Джей. — Тоест, абсолютно нищо.

Обърна се и излезе от стаята. Беше лъжа, разбира се. Искаше всичко — любовта му, приятелството му, топлината, смеха. Искаше, когато го погледне, да знае, че усмивката му е за нея. Искаше нощем да чува сърцето му до своето и да знае, че дори в съня си я обича. Искаше всичко, което никога нямаше да има. Обаче трябваше да се задоволи с това, което й даваха. Беше страхотен капан. Да направи Бърти щастлива беше едната страна на медала. Дълбоко някъде в нея се спотайваше страхът. Страхът на едно малко момиченце, че е само и че няма никой до него. Страхът да не бъде изоставена. Да няма къде да отиде, да няма кой да я приюти и да я утеши.

Ако животът беше справедлив, едно дете нямаше да си легне, обградено с любов, и да се събуди на сутринта си ракче. Ако животът беше справедлив, тя щеше да расте с родители като всички останали, между братя, сестри, котки, кучета, голям двор с люлки и много любов за всички. Ако животът беше справедлив, лорд Джейми Килдонан щеше да дойде от нищото, щеше да я метне на седлото и да изчезне с нея. И щяха да бъдат заедно цяла вечност, луди от любов.

Ала животът не беше справедлив. Не беше приказка. Едно четиригодишно дете се бе събудило самотно и нежелано от никого, а

тъмнооките пирати не се появяваха от никъде, за да запълнят въображението на порасналата жена. Така че тя щеше да се омъжи за Гарет Джеймисън. И щеше да направи от този брак нещо много хубаво.

Ако беше поне наполовина толкова умен, колкото го смятаха хората, щеше да извика най-добрите адвокати и да се отърве от проклетия договор с Бърти. Нямаше да е кой знае колко трудно. Така де, кой нормален човек търгува със собствената си племенница? Но това беше свързано с куп проблеми. Първо, беше дал дума, както му напомни Си Джей. И второ, някак си не му се щеше да излиза от тази каша.

Да, беше си чиста лудост. И най-вероятно щеше страшно да съжалява. Ала когато накрая теглеше чертата, оставаше странното желание да се ожени за нея. Ето защо три дни по-късно на скромна церемония, на която присъстваха само четирима души, включително и съдията, Гарет Дейвид Джеймисън се ожени за Чейстити Джейн Карадърс и промени живота си завинаги.

Беше странна сватба. Той и Си Джей с каменни лица, мотаещият се като муха без глава Уинтърп и съдията, който с всеки изминал миг ставаше все по-слисан и по-слисан. Решиха да я запазят в тайна, поне докато Бърти укрепне. След кратката церемония Уинтърп и Си Джей се върнаха в болницата, а Гарет отиде в кабинета си да свърши някоя и друга работа.

Когато се върна надвечер вкъщи, той си помисли някак безучастно, че това е денят на неговата сватба. А беше разменил всичко на всичко двайсет думи с жена си, включително и тъй важните: „Да, вземам те за съпруга“. Дори не знаеше тя вкъщи ли си е и дали смята да прекара първата брачна нощ с него, или да се върне в „Рая“ и да си прибере багажа.

Отключи вратата и усети безспорния аромат на печено пиле, а не можеше да реши дали е доволен, или съжалява. Си Джей беше в кухнята. Още беше с елегантния бял костюм от церемонията. Само бе свалила обувките си и надничаше във фурната.

— Здравей, скъпа. Тук съм! — Тя се завъртя и впери в него сепнато очи. — Извинявай, исках просто да разведря атмосферата! —

засмя се Гарет.

— Ох!

Изглеждаше повече уплашена, отколкото весела. Той изведнъж я съжали.

— Отпусни се, Си Джей. И за мен е ново, както за теб. В началото ще се бутаме и ще търсим пътя слепешката, докато нещата улегнат, но след няколко години ще се смеем на днешните си проблеми. — Тя кимна, макар че изражението ѝ си остана скептично.

— Оправи ли се в кухнята? — Си Джей кимна отново. Той отиде до фурната и надникна вътре.

— Забравих да те попитам можеш ли да готвиш.

— Ти забрави да ме питаш много неща — опита да се усмихне тя. — Например не знаех дали предпочиташ да се храниш в къщи, или навън, обаче реших, че ще си изморен и няма да ти се излиза. Исках да напазарувам, ала не знаех къде е най-близкия магазин, а и без кола...

— Изглеждаше нещастна. — Намерих няколко замразени пилета в камерата и направих от тях каквото можах. А портиерът дойде и поръча да му се обадиш... за мен. Казах му, че съм ти... Така де, че сме се оженили, но той не ми повярва. Уплаших се, че ако изляза, няма да ме пусне обратно вътре.

— По дяволите! Трябваше да се сетя за това! Ще оправя нещата. Ще ти извадя пропуск за сградата и за гаража. Утре ще идем в банката да те представя и ще открием обща сметка. И на адвоката си трябва да кажа. Ако ме бълсне автобус, много хора ще бъдат неприятно изненадани от моя брак.

„Брак!“ Думата все още дразнеше слуха му.

— И аз ще се обадя на моя адвокат. Трябва да знае, че... сме се оженили. В случай, че и мен ме бълсне автобус.

— Не мислех, че да си женен било толкова сложно! — разсмя се Гарет. — Единственият опит, който имах по отношение на брака, бе да измъквам баща си от него, преди да е загубил и последната си риза.

— Ще трябва да сменя шофьорската си книжка и социалната осигуровка и... всъщност не сме говорили за фамилията.

— Коя фамилия?

— Моята. Как предпочиташ, да запазя моминското си име или да взема твоето?

— Скъпа, до днес дори не знаех какво означава Си Джей! — Той се опита да обърне всичко на шега, обаче и на двамата не им беше до смях. — Дявол го взел! Излезе по-трудно, отколкото си представях, и ако искаме нещата да тръгнат, ще трябва да го направим бавно и внимателно, нали? Стъпка по стъпка.

Тя отново кимна, без да изглежда много убедена. За своя изненада той откри, че се навежда и я целува по бузата. Ухаеше на лавандулов сапун и за част от секундата Гарет си помисли да изключи фурната, да я вземе на ръце и да я занесе в спалнята. Но Си Джей потръпна леко и той се отдръпна, като се проклинаше на ум. Как бе могъл да си помисли, че всичко ще се оправи толкова лесно!

Ядоха на свещи в напрегнато мълчание, от което се почувстваха още по-неудобно. Трябва да го приема, повтаряше си тя, а дори не можеше да го погледне. Всеки поглед, дума или жест бяха някак си не на място. Измиха чиниите, като внимаваха да не се докосват и дори да не се погледнат. Заобикаляха се в голямата кухня като непознати. Накрая Гарет се извини и отиде в кабинета си с оправданието, че има да проведе няколко разговора. А Си Джей, изоставена и нещастна, премина през големите непознати стаи без цел и посока и осъзна с горчивина, че това бе мястото, където щеше да живее занапред. Това беше вече нейния дом.

Загледа се в трепкащите навън светлини на Маями, като си мислеше как е възможно да се чувства толкова самотна. Искаше да бъде с Бърти, помисли си отчаяно. Искаше Бърти и Уинтърп, и малките досадни кученца, и готвачката. Искаше смеха и топлината на „Рая“. Искаше всичко да си е както преди... Накрая реши, че не може да отлага повече. Отиде в огромната спалня и се приготви за лягане. Взе горещ душ, разнеса косата си и облече бялата нощничка, която си купи преди два дни. Загледа се в огледалото.

Съвсем не е както си мечтала, нали, запита тя бледия си, уплашен образ. Твоята първа брачна нощ трябваше да бъде вълшебна, единствена, удивителна, едно сливане между теб и съпруга ти. Любов и всеотдаване... Си Джей отмести поглед от жената в огледалото и внимателно погреба мечтите си колкото можеше по-дълбоко. Беше дала дума. Нямаше да я прекрачи.

Копринените чаршафи в леглото на Гарет бяха хладни и уханни. Тя легна в тъмнината. Беше тихо. Чуваше се само бръмченето на

климатичната инсталация и тревожното биене на сърцето й. Чувстваше се изоставена и без посока. Сякаш всичко беше лош сън. „Раят“, помисли си отчаяно. Ще се събуди в „Рая“ и ще открие, че нищо не се е случило... Трябва да бе задрямала, защото внезапно видя Гарет, надвесен над нея с особен израз на лицето, учуден и объркан. Сякаш беше изненадан, че я намира в леглото си.

Но той не каза нищо, намръщи се леко и започна да се съблича. Свали часовника си и го сложи на масичката. Измъкна ризата от панталоните си, без да я разкопчава, и я изхлузи през глава. Хвърли я на стола и се запъти към банята. Стоя там безкрайно дълго, а когато излезе, дори не погледна към нея. Спра да метне панталона си на стола и тръгна към леглото. За нейно облекчение беше по спипове, обаче изведнъж започна да ги събува. Си Джей отмести поглед и си помисли какво ли би направил младоженецът, ако булката избухне в сълзи и избяга от стаята. Гарет вдигна единия край на завивката, загаси лампата и се мушна до нея.

Тя се успокои, защото той не се обърна. Дори не я докосна. Лежеше тихо и се вслушваше в дишането му в тъмнината. Времето течеше. Всеки удар на сърцето й отброяваше летящите секунди. Накрая го чу как измърмори нещо и се обърна към нея. С една ръка я прегърна през раменете, а другата сложи под главата й. Повдигна се на лакът и се вгледа в очите й. Сетне се наведе и я целуна.

Си Джей искаше да му отговори. Въздъхна уж с нетърпение, прекара пръсти по мускулестия му гръб и се опита да си спомни как беше, когато се любиха. Надяваше се да запали същото желание и страст в паметта си. Прошепна нещо като любовни думи, премина от гърба към бедрата му и сетне със стиснати зъби към корема. Гарет изстена и хвана ръката й, преди до го докосне.

- Недей! — пресече я почти грубо той.
- Извинявай — прошепна тя. — Мислех, че...
- Не искам така. Не те искам така.
- Мислех си, че искаш...
- Много повече от фалшиви стенания и любов надве-натри под чаршафите — каза тихо Гарет.

Очите й се напълниха със сълзи.

- Извинявай, малко съм нервна и...
- Не, ти не можеш дори да приемеш мисълта да ме докоснеш!

— Не, Гарет, не е това...

Той прати всичко по дяволите и седна.

— Не знам защо си помислих, че ние... — Не довърши изречението. — Хайде да поспим. Сигурно ще се чувстваш по-удобно в отделна стая. Има и ключ на вратата, така че...

— Ключ ли? — Си Джей се опита да го погледне, но пред нея бе само мускулестият му гръб. — Защо трябва да заключвам вратата? Или ще ме държиш вътре да не ти избягам?

— Хайде, Си Джей! Не се прави, че не разбираш...

Всичко се обърка, помисли си Гарет.

— Не, не разбирам. Ти съвсем ясно каза, че ако се оженим, ще спим заедно. Помислих си, че...

— Знам какво си си помислила!

— Онази нощ, когато дойдох при теб, беше...

— Ти не знаеш нищо за мъжете и още по-малко за мен — прекъсна я той. Помнеше онази нощ много добре. Тя в обятията му, отметнатата й глава, гладкото нежно тяло... Още едно проклятие се изпълзна от устните му. — Излишно е да споменаваме онази нощ. Нещата се промениха.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че от цялата работа ми се повдига. Чувствам се... По дяволите, не знам как се чувствам. Мъжът иска да има жената в леглото си по нейно желание, а не защото се чувства задължена...

Последва дълго мълчание.

— Но ние сме женени — забеляза накрая Си Джей. — Ти каза, че това ще бъде част от договора и аз се съгласих.

— Говориш като данъчен инспектор!

— Първият път не беше така.

— Знам, че не беше. И аз бях там, ако си спомняш...

— Няма защо да си толкова груб — отвърна студено тя. — Ще се любим ли или не?

Той се замисли дали да не се обърне към нея и да го направи, за да мълкне. Набързо, делово... като задължение. Или като в публичен дом. Нали не се ожениха по любов? Ала ако го направаше, щяха да загубят всякакъв шанс да намерят поне мъничко щастие заедно. А животът е дълго нещо. Още по-дълъг е, когато трябва да го прекараш с жена, която те мрази.

— Не — отвърна уморено Гарет. — Не, Си Джей. Няма да те любя тази нощ. Нито която и да е друга нощ. Женени или не, любовта насила не е по вкуса ми. Ще те чакам, докато станеш готова да ме обичаш.

— Не предполагах, че съм се оженила за романтик... — Той я усети, че въздъхна и леко докосна рамото му. — Благодаря ти, Гарет — прошепна. — Извинявай, че...

— Недей! — навъсси се той. — Желая те, по дяволите, страшно много те желая! Обаче не така. Не като част от сделката.

Но нали не я обичаше, каза си Гарет учудено, тогава какво значение имаше? Си Джей се мушна обратно под завивките. Той знаеше, че го очаква в тъмнината. Очаква някакъв знак. Ала не помръдна.

— Лека нощ, тогава — прошепна тя. — До утре.

— Да. До утре — отвърна ѝ Гарет.

Трябва да бе заспал, защото сънува, че се любят. В съня му Си Джей дойде при него усмихната. Устните ѝ търсеха неговите, ръцете ѝ го галеха. Изведнъж нещо го събуди. Той се вгледа в тъмнината и я видя до себе си. Дали все още не сънуваше? Бузите ѝ блестяха от сълзи, а тялото ѝ се тресеше. Все още замаян, Гарет осъзна, че не сънува. Повдигна завивката и след миг тя се сгущи в ръцете му. Трепереше така силно, че зъбите ѝ тракаха.

— З-зnam, че не ме и-искаш — едва продума, — но м-може ли с-с-само да ме п-подържиш? — Той я прегърна, без да знае какво да прави. Беше студена като лед, затова я притисна към себе си и приюти краката ѝ между своите. — С-страх ме е — проплака Си Джей. — Ако загубя Бърти, оставам съвсем сама на света. Имам само нея!

— Имаш и мен — прошепна в ухoto ѝ Гарет и я притисна още по-силно. — Винаги ще ме имаш, Си Джей.

Риданията ѝ постепенно утихнаха, преминаха в хълцане и скоро той почувства, че тя заспива. Въщност едва ли бе напълно будна и преди малко. Беше сънуvalа кошмар и беше потърсила утеха и закрила, без да осъзнава какво точно прави. Което означаваше, че на сутринта щеше да им бъде ужасно неловко. Ала по-добре да останат така, отколкото да я пренесе в друга стая. Щеше да я събуди, а това означаваше обяснения и допълнителни усложнения. Беше почти заспал, когато я усети, че се размърдва. Явно искаше да се намести по-

удобно, от което позата им стана още по-интимна. Единият ѝ крак беше между неговите. Гарет си помисли дали е будна, или отново сънува.

Всъщност внезапно осъзна, че е будна. По промяната в дишането може би или по трепета, който я обзе, когато погали гърба ѝ. Дори тялото ѝ в ръцете му се промени — някак си оживя и се стопли. Той отново прокара ръка по коприната на раменете ѝ и Си Джей се притисна към него. Мускулите на бедрата ѝ се стегнаха. Гарет леко се отмести и се обърна, така че устните ѝ бяха съвсем близо до неговите, полуутворени, очакващи го. Той престана да разсъждава. В следващия миг забеляза, че беше гола, въпреки че не си спомняше да е събличал нощницаата ѝ и леките ѝ ласки ставаха все настоятелни. Нежно спусна ръка по корема, по бедрата ѝ, разтвори ги и потърси потвърждение на желанието. Тя издаде нисък стон.

— Ако искаш да спра, кажи...

— Сега? Сериозно ли говориш?

— Напълно — процеди той. — Или сега, или никога, любов моя...

— Значи никога! — прошепна Си Джей и обви ръце около врата му. — Моля те... Никога!

И той не спря, а след няколко минути ръцете му направо полудяха. Повдигна я върху себе си и когато плътта им се сля, времето спря.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Дрън-дрън! — Очите на Бърти святкаха. — И защо, по дяволите, трябва да се оженя за Уинтръп? Аз имам проблеми със сърцето, а не с ума!

— Бърти, време е да уредиш този въпрос — отвърна спокойно Си Джей. — Разиграваш го вече двадесет години. Не е справедливо.

Бърти изсумтя и придърпа копринената си пижама.

— Много съм стара, за да се жена!

— Уинтръп също е стар. Прекалено стар, за да се промъква в спалнята ти като хлапак. Под достойнството му е. И освен това е опасно постоянно да се клатушка нагоре-надолу по стълбите в тъмното.

— Той не се клатушка.

— Нали го обичаш?

— В онова безбожно скъпо училище, където те изпратих, не ви ли учиха, че е неучтиво да се задават въпроси от толкова личен характер? — изпъчи се надменно Бърти.

— Хайде, Бърти, престани. Обичаш ли го?

Последва ново изсумтяване и накрая една невинна, очарователна усмивка като на ученичка.

— Ами... харесвам го. Добре, де. Падам си по него. Сигурно ме мислиш за противна — жена на моите години да обича... Така е. Би трябвало да съм научила повече от живота.

— Мисля, че си чудесна! — засмя се Си Джей. — Той те обожава и ти го знаеш. Само не знам защо не сте го направили досега.

— Мислехме, че е краткотрайно увлечение — отвърна Бърти. — Годините минаваха, а ние смятахме, че все някой ден всичко ще свърши. Той беше и е иконом, все пак. Никой не се жени за иконома си без сериозни съображения.

— Е, двайсет и три години стигат, нали? Той ще дойде след малко. Искам да му кажеш, че ще се ожениш за него.

— Ще си помисля.

Си Джей кимна, като се чудеше как да съобщи на леля си, че тя и Гарет вече са свършили тази работа. Да я накара да си помисли, че идеята е била изцяло негова и да се опита да изиграе, че това е било най-хубавото нещо в живота ѝ. Всъщност искаше да се разплачне и да се хвърли в прегръдките ѝ, които я бяха приютявали толкова много пъти. Всичко безнадеждно се беше объркало. Преди поне се навиваше, че не го обича, че изпитва само обикновено физическо привличане. Но от снощи... Всеки миг, в който я погледнеше, забиваше ножа още по-дълбоко. Да си женена за мъж, когото не обичаш, бе лошо. Обаче да си женена за мъж, когото обичаш, ала той — не те обича, бе кошмар.

— Бърти — промълви накрая тя, — трябва да ти кажа нещо.
— И аз имам нещо за казване, Си Джей — намръщи си леля ѝ.
— Важно е. Става дума за...

— По-късно, Си Джей. Това, което имам да ти казвам, не може да чака. През последните четири дни лежах тук и мислих. Чувствах се все по-виновна и реших, че трябва да ти го кажа, в случай че... тези шарлатани ме уморят.

— Кога ще престанеш да говориш така?

— Извинявай, скъпа! Знам, че те изплаших до смърт оня ден, като се гътнах така неочеквано. Трябваше да те предупредя, че сърцето ми играе номера. Уилърсън ме бе посъветвал да говоря с теб, обаче както обикновено си мислех, че аз съм по-умната. — Тя се усмихна тъжно. — Там е бедата. Винаги съм мислела, че знам повече от другите. Извинявай, бях ужасна заместничка на майка ти през тези години.

— Ужасна? Луда ли си? Ти беше най-чудесната майка!

— Много си мила, но си отвратителна лъжкиня, детето ми. Правех най-доброто, което можех, и в повечето случаи не беше чак толкова лошо. Все пак имаше покрив над главата си. Ала често си мислех, че нямаше щастливо детство, затворена на остров с едни смахнати старци.

— Бърти, за мен това бе раят! Наистина, научих се да играя покер на девет години, да псувам като моряк на десет, да пия и да пуша пури на дванайсет. Но също така слушах теб и приятелите ти да говорите за политика, литература, изкуство и философия и... Боже мой! Получих най-доброто образование, за което хората могат само да мечтаят!

— По-добре ме изслушай, преди да пееш дитирамби — усмихна се сухо Бърти. — Искам да ти призная нещо.

— О! — Си Джей почувства, че отмалява.

— Сключих сделка с Гарет Джеймисън, че ако се ожени за теб, ще му дам контролния пакет акции от ПИ — изрече на един дъх Бърти, като вдигна ръка, за да спре Си Джей. — Знам, че беше неправилно, ала бях много уплашена. Мислех, че няма да успееш да се справиш сама. А се притеснявах и за ПИ. Никога не ми е минавало през ума, че ти може да се интересуваш от бизнес. И не съзnavах допреди няколко дни колко си способна. Като те чух как си се справила с всичко... Трябваше теб да сложа на мястото на Емет Ройс. Ти си пораснала, Си Джей, и си станала чудесна делова жена, а аз дори не го забелязах. Боже, само се надявам да ми простиш!

— Бърти...

— Минута, скъпа. Трябва да ти кажа всичко веднъж завинаги, че да ми олекне на съвестта. Да уредя да се ожениш за мъж, който не те обича, бе най-жестокото нещо, което можах да измисля. Щях да проваля живота ти, Си Джей. Моля те, не ме прекъсвай. Знам, че си очарована от него. Ала всичко беше сделка, детето ми. Наех го да ти замае главата, разбиращ ли? Не мога да отида в гроба с мисълта, че съм ти натрапила един брак без любов.

Си Джей почувства как стаята се завъртя пред очите и.

— Какво?

— Знам, знам — аз съм една смахната старица. Ала повярвай ми — последното нещо, което искам, е да се ожениш за Гарет Джеймисън. Няма да си го простя. Ти ще си намериш някой хубав мъж, който да те обича и ще бъдеш щастлива... Но разбери защо трябваше да ти кажа всичко толкова бързо. Боях се, че докато съм тук, той ще се възползва и ще се ожени за теб, а аз няма да мога да го спра.

— Господи! — Си Джей си пое дълбоко дъх. Сякаш таванът се срути отгоре ѝ.

— Бледа си като призрак, Си Джей. Моля те, прости ми! Не исках да те нараня, исках само...

— Стига, моля те! Не вярвам. Просто не вярвам...

— Знам, че си много ядосана. Ще кажа на Гарет, че развалям сделката. Колкото е възможно по-скоро.

— Разбира се — отвърна като ехо Си Джей. Имаше чувството, че бе паднала от висока скала в пропаст и все още не можеше да стигне дъното. Мислите ѝ вихreno се блъскаха. Господи, как ще каже на Гарет? Всичко започваше да прилича на ужасен фарс! Въщност той по начало не искаше да се женят. Значи просто щяха да се разведат и никой нямаше да научи нищо.

— Сега, скъпа, кажи каквото имаше да казваш.

— О, нищо важно, Бърти. Забравих вече. Знаеш ли, сетих се, че имам една работа. Защо не подремнеш, а след час ще се върна и ще си поговорим...

Гарет се мотаеше в кухнята и не можеше да реши какво му се яде, когато чу, че Си Джей се връща. Отвори хладилника.

— Какво ще кажеш за нещо китайско? — попита я през рамо той. — Тази вечер можем да си останем вкъщи и...

— Трябва да говоря с теб.

Нещо в гласа ѝ го накара да се обърне бързо. Когато видя лицето ѝ, затвори бавно хладилника, а сърцето му се сви.

— Какво има? Бърти ли?

— Ще трябва да се обадиш на съдията. На оня, който ни ожени. Трябва да анулираме брака си, Гарет. Колкото може по-скоро. Преди Бърти да разбере какво сме направили. — Той се втренчи безмълвно в нея. Не беше сигурен дали е чул правилно. — Трябва да бъде анулиране, а не развод. Защото ние всъщност не сме се женили, така че просто трябва да се анулира...

— Полудя ли? — изсмя се Гарет. — Ние сме женени. Вярно, че не се венчахме в църква, но сме женени напълно законно! И бракът ни, ако си спомняш, бе най-пълноценно консумиран.

— Не! — извика тя. — Искам да кажа да, знам. Ала тя не иска да се женим. Каза ми, че е направила грешка. Не иска да се оженя за теб. Тъй че трябва да го анулираме, не разбиращ ли?

Той почувства как по гърба му тръгва студена тръпка.

— Не — отвърна бавно. — Не разбирам.

— Не е толкова трудно, Гарет. Просто се обаждаш на твоя приятел и той ни разженва.

— Разженва значи? — Щеше да бъде смешно, ако не беше толкова сериозна. — Това да не е някаква нова игра? Първо се женя за теб, а три дни по-късно се развеждам. Хич и не мисля!

— Гарет, моля те! Знам, че е лудост, ала не е по-голяма лудост от сделката ти с Бърти. Господи, не знам какво да мисля... Дори тя осъзна колко непочтено е всичко. — Си Джей говореше повече на себе си, отколкото на него. Когато той я погледна, усети как нещо в погледа му угасна. Да, май беше права. Беше лудост, обаче те все пак го направиха, а сега тя искаше... — Никой не бива да знае. Единствените посветени са Уинтръп и съдията. Те няма да кажат на Бърти.

— Ние знаем. По дяволите, Си Джей! Ти и аз знаем.

Гарет си помисли за миналата нощ, когато тя бе част от него, а той част от нея. Си Джей го погледна изненадана.

— Но нали никой не го искаше!

— И затова можем да се правим, че нищо не е станало, тъй ли?

Тя отново беше права — и двамата не искаха този брак. Защо тогава мисълта, че ще се освободи от нея, го изпълни с гняв?

— Сбъркахме, Гарет. Сега имаме възможност да поправим грешката. Все едно, че нищо не се е случило.

— Може и да сме сбъркали — процеди той, — обаче дори и да се разделим, това, което се случи, няма да се промени, Си Джей!

Което се случи между нас, искаше да каже Гарет, но мълкна навреме. Въщност между тях ли или само той така го чувствува? Тя го гледаше особено.

— Не разбирам защо си ядосан. Нали за теб беше само сделка?!
Мислех, че ще си доволен.

— Доволен! Да ме разиграваш като марионетка!

— Да, знам, че може би изглежда така. Ала честно казано, Гарет, опитвам се бъде добре и за двама ни. Ти не ме обичаш — каза ми го в очите. А аз се омъжих за теб само защото мислех, че такова е желанието на Бърти. Не защото много съм искала. Ако останем женени, сигурно ще бъдем нещастни.

Той я загледа гневно. От една страна, му идеше да изкрещи, че си остават женени и толкова! Че му е омръзно да го мести като пионка. Но от друга, хладнокръвно си каза, че тя е права. В началото му се бе сторило, че предложението на Бърти за този брак си заслужава. Обаче вече знаеше, че е сгрешил.

— Ако това те направи щастлива — каза накрая спокойно. Дълбоко в очите ѝ нещо трепна, а за миг лицето ѝ придоби безутешен израз. Ала тя се обърна бързо, без да каже нито дума. Помежду им настана тишина — бездънна, тъмна, безкрайна. Неочаквано го заболя глава. — Ще се обадя на Картрайт утре сутрин — продължи твърдо Гарет. — А тази нощ ще отида на хотел.

— Няма нужда! — обърна се към него Си Джей. Очите ѝ блестяха, сякаш от бликнали сълзи. — Аз ще отида до Форт Майърс. Бърти иска да ѝ взема някои неща от „Рая“...

— Кога ще се върнеш?

— Утре следобед. Ще ти се обадя...

— Добре! — Нямаше какво друго да си кажат. Той стоеше и я гледаше, като се чудеше защо има чувството, че е загубил всичко. Всичко, което бе желал да има. И как бе могъл да се заблуждава, че никой няма да пострада! — Картрайт ще подготви необходимите документи и щом станат готови, ще ти се обадя. Сигурно не трябва много, за да се разведем... — Той се усмихна горчиво. — За женитба е необходимо повече.

— Да-а — премига бързо тя. — Това е всичко.

Всичко, помисли си Гарет отчаяно. Обърна живота ми с главата надолу, а сега си отиваш и казваш, че това е всичко!

— Да, така е. До скоро, Си Джей...

Той се обърна и тръгна към дневната.

Наля си голяма доза уиски, застана до прозореца и се загледа в безкрай на океана. Беше изпълнен с гняв, яд и възмущение. А също и с една неподозирала болка... Зад гърба си чуваше почукването на токчетата ѝ. Изкуши се да я последва, но остана на мястото си, а след няколко минути чу звука от ключа в ключалката, една дълга пауза, сякаш тя стоеше до вратата и го гледаше, в очакване да каже нещо. После вратата бавно се затвори.

Гарет изпи уискито си на един дъх. Глътката го изгори, а тишината, която настана в стаята, му се стори невероятна. За малко любовта беше тук... Бе изпълнила живота му със смях и жизненост. Беше се вписала в неговия свят съвсем естествено. Неочаквано той се извъртя, запрати с всичка сила чашата в стената и тя се разби на хиляди парченца. А Гарет стоеше, обзет от ярост и от едно смразяващо чувство за самота. Улови се, че очаква всеки миг Си Джей да влети със

смях и да се хвърли в прегръдките му. Ала тя си беше отишла. Наистина.

Джейми Килдонан, лордът пират, я гледаше от платното с укор. Веждите му бяха събрани, устата му — гневна. А изглеждаше хубав, намусен и неукротим, както винаги.

Какво, за бога, бе видяла Чейстити в него? Той беше самонадеян, дързък и ужасно агресивен. Липсваше му финес, деликатност, нежност. Искаше всичко по свой начин. Вземаше я в леглото си без обещания, без уговорки, като не искаше да губи независимостта и свободата си. А когато му омръзнеше, си отиваше, без да я погледне дори. До следващия път. Не ѝ носеше нищо. Само сърдечни терзания и мъка. И все пак тя го обичаше. Без съмнения, без задръжки, с всяка своя клетка...

Мъже!

Със стиснати от гняв устни Си Джей свали картина от статива и я занесе в килера. Не искаше да го гледа. Беше изморена от погледа му, който я следеше замислено, обвиняващо и малко заплашително. Постави картина с лице към стената и затръщна вратата.

Трясъкът бе последван от гръмотевица. Тя трепна и погледна големия френски прозорец. Не се виждаше нищо друго, освен плътната пелена на дъжда и стрелите на мълниите. Водата се лееше по стъклото, сякаш някой го поливаше с маркуч. Бурята дойде с тътен откъм залива рано сутринта. Не беше със силата на ураган, че да заслужи и име, но бе достатъчно сериозна, за да спре движението в залива и по крайбрежието. Вълните се разбиваха със страшна мощ, огромни и мръсно жълти, с разбеснели се гребени. По брега палмите се огъваха като парцалени. Разкъсаните листа летяха вихreno във въздуха. Хубав ден да си седиш вкъщи и да си рисуваш.

Първата част беше я изпълнила — стоеше си вкъщи. Останалото обаче беше загубена работа. Може би щеше да ѝ олекне, ако можеше спокойно да се наплаче. Ала откакто бе стъпила на „Райския остров“, сълзите ѝ почти не спираха. Господи, как я болеше! Бе направила най-глупавото нещо в живота си — беше се влюбила в него! И сега си плащаше с лихвите. Сърцето ѝ сякаш бе премачкано от багер. Само като си помисли за него и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Как

бе могла да се заблуждава, че след време ще го накара да я обича? Трябваше да си знае предварително — че обикновеното приятелство и любовта не бива за нищо на света да бъдат смесвани...

Избърса с ръкав очите си и тръгна към тоалетната. Вече от два часа чистеше къщата. Изми пода, мина с прахосмукачка килимите, изльска кухненските шкафове. Вчера подреди книгите си, както и компактдисковете и плочите си. А утре... Утре, ако времето се оправи, ще отиде до Форт Майърс и ще обядва в хубав ресторант, ще си купи нещо глупаво, ей така, за утеха, и ще се върне вкъщи. Ще се потопи с криминале и чаша вино в горещата вана и ще се отпусне напълно.

Вятърът бълскаше вратата. Си Джей долови съмътно раздвижване сред дъждовните завеси зад прозореца и се загледа стреснато. Без съмнение някой стоеше отвън с ръка над очите като козирка, втренчен в нея. Гарет Джеймисън! В същия миг забеляза, че устните му се движат, сякаш се опитва да надвие воя на бурята, а с другата ръка сочи към вратата. Явно искаше да му отвори. Сърцето й се качи в гърлото. Тя тръсна глава и му махна да си върви, като се молеше да не види следите от сълзи по лицето й. Какво, по дяволите, правеше тук? Последва лудо бълскане по вратата.

— Върви си! Заета съм!

— Си Джей, за... — Крайт на изречението не се чу, заглушен от вятъра. — ... да говоря с теб. Отвори, за бога, ще се удавя тук. Отвори вратата!

Страхотно! Тя направо се беше разкиснала, изглеждаше като корабокрушенец, косата й бе разбъркана, очите — подути от плач, лицето — подпухнало, а той бе избрал точно този миг, за да се върне обратно! От пръв поглед щеше да разбере всичко. Нали й каза да не се влюбва в него? Така че, сама си е виновна. Е, добре! Проклета да е, ако му достави удоволствието да й напомни, че е била предупредена!

— Казах, заета съм! — извика Си Джей. — Иди в къщата, ще дойда по-късно.

Тогава, когато успее да се постегне и да се вземе в ръце. В отговор дойде ропот, който прозвуча повече като ругатня, отколкото като съгласие. Сетне настъпи тишина. Тя се ослушва няколко минути и въздъхна с облекчение. Не беше дошъл да я види. Без съмнение искаше да изясни други неща. Бърти се бе прибрала вчера и сигурно искаше да говори с нея, особено сега, когато сделката им се провали.

Надяваше се, че ще успее да го убеди да остане и да й помогне с ПИ, но Си Джей се съмняваше, че това ще стане. Участието в съвета на директорите на още една корпорация не беше в стила на Гарет Джеймисън. Той се беше съгласил само заради... нея.

Тя прегълтна мъчително още един прилив на сълзи, като се чудеше колко време ще й трябва, за да осъзнае, че бе извадила голям късмет да се измъкне от всичко това невредима. Ако беше останала женена за него, животът й би се превърнал в ад. Да се преструва през цялото време, че няма никакви чувства към него и да спят в едно легло, да се любят, да имат деца...

Нещо бълсна вратата и стъклата се разтресоха. Си Джей подскочи и се уплаши. Искаше да погледне навън, ала втори удар я спря и след миг вратата се отвори след мощн порив на дъжда и вятъра. Висока широкоплещеста фигура с жълта мушама влезе, затвори вратата и я подпра с рамо. Гарет се обърна и свали качулката си. Водата течеше на вади от него. После съблече мушамата и я хвърли на земята.

— Искам да говоря с теб!

Си Джей отстъпи инстинктивно. Мина й през ум, че изглежда голям и страшен, точно като Джейми в „Сладки тайни“, когато преследва Чейстити в стария град и я спипва в разрушеното абатство. И той бе счупил вратата също като Гарет, висок и силен и с пламтящи очи...

— Какво искаш? — Тя си напомни, че това не е Джейми Килдонан, а Гарет Джеймисън. — Само недей да чупиш вратата...

— Искам теб!

— Аз... Моля?

— Казах, че искам теб! Нали ме пита какво искам. Ти си моя, по дяволите! Законно си моя. И няма да те дам. Не без бой! — Той стигна до нея с две големи крачки, сграбчи я за раменете и я привлече към себе си. А сетне устата му намери нейната, студена и сладка от дъжда, и бурно я зацелува. След един дълъг миг я пусна. Си Джей отстъпи назад. — Зная, че не ме обичаш, обаче аз не ти дадох възможност! Ние и двамата не си дадохме никакъв шанс... — Светлината хвърляше отблясъци върху мокрото му лице. — Дявол да го вземе, дори Чейстити дава шанс на Джейми! Само това искам... Ще анулирам брака, ала нека първо да опитаме. Поне се опитай да ме обичаш...

— Но аз те обичам — продума тихо Си Джей. Ако наоколо не се чуваше воят на вята, щеше да се закълне, че спи и сънува.

— Знам, че е лудост... — Гарет изведнъж мъкна, осъзнал смисъла на думите й. — Ти, какво?

— Обичам те...

— Това... никога не си ми го казвала!

— Нали ме накара да обещая...

— О, по дяволите, откога обръщаш внимание на всичко, което казвам?

— Ти толкова настояваше... Нареди ми най-ясно и категорично никога да не се влюбвам в теб.

— Явно не съм знаел какво говоря!

— Това означава ли, че мога да не вярвам на думите ти?

— Не! — Усмивката му бе широка, а очите му — пълни със спомени. — Сега ще ти кажа няколко неща, на които можеш да вярваш. Че когато съм с теб, се чувствам като хлапе. Че когато съм без теб, съм нещастен. Че не съм свършил за пет пари работа, откакто ти си отиде, защото не мога да си събера ума и мисля само как да те върна. Че не мога да затворя очи, без да те видя. Или да си легна, без да помечтая за теб. Че единственото нещо, което искам на този свят, е всяка сутрин да се събуждам до теб. Че искам да те любя и да създам деца, и да живея с теб. Това са няколкото неща, на които можеш да вярваш.

— О! Май стигат...

— Не съвсем. Искам да ти кажа още, че когато си с мен, сякаш откривам другата си загубена половина, за която не знаех, че я има. Не мога да дишам и всичко става неясно и объркано... — Гарет я погледна внимателно. — Ти прогони страхът от мен, Си Джей. Винаги съм мислел, че подобни чувства към жена носят единствено и само неприятности. Когато се съгласих с предложението на Бърти, си въобразявах, че съм в безопасност. Че никога няма да... обичам. А през последния месец си втълпявах, че трябва да съм по-умен и да те оставя да си идеш. Ала не можах. Много е сериозно. Не искам да те загубя. Това е, Си Джей.

— Ох! — Беше глупаво, но не можеше да каже нищо повече. — Да не би да искаш да кажеш, че държиш да си останем женени?

— Завинаги! — продума той и взе лицето й в шепи. — Искам да бъда твой съпруг. Не защото трябва да направя Бърти щастлива, а

защото... — Гарет се опита да каже онези две думи, които му бяха толкова чужди, че засядаха в гърлото му. — Имам нужда от теб — прошепна едва-едва. — Не ме пъди...

— Обичам те — отвърна тя и посегна да избърше лицето му.

— Не може да е вярно! Надявах се, че би могла да ме обикнеш. Евентуално. Някой ден. Обаче си мислех, че просто си играеш ролята. Нали спомена, че ще го направиш по-лесно за мен...

— Не чак толкова лесно — засмя се Си Джей. — И единственият път, когато те изльгах, бе когато ти казах, че не те обичам.

— Как мислиш, дали Бърти е знаела, че ще стане така?

— Не се съмнявам.

— Тя беше права за баща ми и Кристъл. И ти също. Кристъл наистина го обича. Дори мисля, че този път е завинаги.

— Говори ли с баща си?

— Те са в Лодърдейл при приятели и вчера ходих при тях. Баща ми беше хладен, докато не му обясних защо съм отишъл. Накрая Кристъл оправи нещата. Истинска дама. Татко е щастлив, че я е намерил. Като ги гледах заедно осъзнах, че ако не дойда при теб, ще изтърва единствения шанс в живота си да бъда щастлив. Не ми стига да съм единствено в обятията ти. Сигурно си го разбрала. Макар че губя ума и дума при това.

— Значи ли, че си готов да ме вземеш, господин Джеймисън?

— С две ръце! — Той я прегърна пътно.

— Това създава някои възможности... — Ръцете ѝ докоснаха горното копче на ризата му. — Едно от задълженията на съпругата е да се грижи за удобствата на мъжа си. А ти не се чувстваш много добре в тези подгизнали дрехи.

Очите му се присвиха от желание, което събуди тръпка по гръбнака ѝ.

— Ако ще обсъждаме задълженията на съпругата, сещам се за едно, което ще ми дойде много добре в този момент.

— Наистина ли? И какво е то?

— Ела да ти го кажа... — Гарет се наведе над ухото ѝ.

— О! — Си Джей се хвана за ризата му. — Сега?

— А защо не? — Той плъзна ръце по блузата ѝ. — Няма да ни отнеме повече от няколко часа.

И много по-късно, когато удоволствието я изпълни цялата, тя заплака, а Гарет само повтаряше: „Си Джей... Си Джей...“.

Тя искаше да каже нещо, но бе бездиханна от разливащия се в нея огън. Измина цяла вечност, докато той осъзна, че все още я държи в прегръдките си. Повдигна се на лакти и се усмихна.

— Мога ли да остана така, докато си взема дъх?

Си Джей се засмя с доволната усмивка на котка, която току-що е намерила скритата сметана.

— Можеш да останеш така до сутринта.

— Ако продължаваш да ме галиш, не гарантирам, че ще стоя мирен дотогава.

— Обичам те, Гарет! — Тя целуна гърдите му. — Позволено ли е да го кажа?

— Повтори го. И аз...

— Знам.

— Не предполагах, че е толкова трудно за изговаряне.

— Това е най-трудната дума, когато наистина означава нещо!

Гарет се усмихна и въздъхна.

— Си Джей, обичам те... — Не беше чак толкова страшно, помисли си той и опита пак. — Обичам те! Обичам те! По дяволите! Лесно е! Обичам те! — повтаряше Гарет.

И всеки път думите излизаха по-леко от устните му. Харесаше му как звучат. Харесваше му блясъка, който възбуждаха в очите й. Той се притисна до нея... и пак се сляха в едно цяло, в едно дихание, в една прегръдка...

Времето спря. Нищо на света нямаше значение, освен тази топла, жива, любеща жена в ръцете му. Гарет си помисли за миг, преди да потъне отново в морето от удоволствие, че любовта е най-истинското чудо на света...

Издание:

Нейъми Хортън. Сделка с любовта
Американска. Първо издание
ИК „Арлекин-България“, София, 1993
ISBN: 954-110-093-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.